

PUSTINKA - 3. díl
Lída Švecová (Zachařová)

1. kapitola

Začíná léto roku 2019. Je mi devatenáct let. Dokončil jsem dvanáctiletou školu se zemědělskou odborností. Žiju v prastarém rodinném domě, kterému se říká Vávrova hájovna. Matka mi včera dala přečíst rodinné listiny - svůj a babiččin deník, a vyslovila přání, abych i já toto léto - po dalších dvaceti letech - zaznamenával události.

Nuže: Neděje se nic záhadného.

Má se snad v několika dnech proměnit tento můj deník v třetí vzrušující historii o Janu Halberovi a jeho milé? Já se také jmenuji Jan Halber! Ale jaký!!!

Určitě se nepodobám nikomu z rodu. Žádnému člověku na Zemi...

Kdo na mě pohlédne poprvé, zděsí se...

Ani tomu, kdo si na mě zvykne, není se mnou dobře...

Prababička Julie a prateta Mada mi dávají najevo zoufalý soucit. Vyhýbám se jim, abych ten tragický výraz, jaký mívají v očích, když mě vidí, neviděl. Dědeček Foltýn je celý nesvůj, celý v bezradné tísní, když má být se mnou sám.

Jen babička Vilma a rodiče se ke mně chovají jako k člověku. Ale rodiče jsou moc málo doma, toulají se po botanických zahradách i divočinách celého světa. Pradědeček Foltýn a Jáchymovský už umřeli.

U babičky jsem byl dnes celý den. Přivezli jí deset jalovic parentální generace, s nimiž zahájila ověřování pokusu svého přítele. Jalovice jsou připuštěny nejlepšími mléčnými býky z pobřeží Atlantiku a má být dosaženo převratného zvýšení kvality i kvantity mléka. Tomu vědci se zatím nedaří, protože nemá dost spolehlivých spolupracovníků, proto požádal babičku o externí pomoc. Ona to slíbila a hned mě do toho zapojila. Budu jejím asistentem, pomůžu jí i se vším ostatním a vůbec už u ní zůstanu. Nikdo mě nepřiměje k tomu, abych šel někam do velkého města na vysokou školu! Aby se lidé děsili pohledu na mě? Aby se mnou nikdo nechtěl bydlet? Aby omdlela dívka, které se jen náhodou dotknu? Neodejdu z Pustinky! Nikdy!

K večeru jsme předali službu druhému zooteknikovi a jeli domů tou překrásnou cestou od statku do rezervace, těmi rozsáhlými pastvinami, které jsou právě tak chráněny jako dědečkovy lesy. Vytváří s nimi jeden celek, kterému se říká Ztracený ráj. Celé město je na něj pyšné, ačkoliv se s ním zemědělci i lesáci museli poprat, aby tolik hektarů země mohli zabrat pro sebe a svá zvířata.

Doma už bylo uklizeno, už byla přivezena objednaná jídla, a pracovní četa z města odjížděla. Dnes to bylo obzvláště důkladné uklízení, a jídla byla obzvláště bohatá, protože večer mají přijet rodiče a profesor Bílý.

Musel jsem přerušit psaní, abych se na večer stačil vykoupat a převléknout. Když jsem byl hotov, sešel jsem do knihovny a vyhledal literaturu o těch atlantických rasách. Zaujalo mě, že jejich základem jsou prastará plemena anglická, začel jsem se a zapomněl jsem na čas. A najednou slyším:

"Tady jsi! Všichni tě hledáme!"

Byl to otec, ten zlatý, zářící antický bůh. Vlídne se usmíval. Přistoupil jsem k němu a on mi podal ruku.

"Čteš zajímavou knihu?"

"Ano! Víš, že babička..."

"Ne, Honzo, teď na to není čas."

"Přivezli jste profesora?"

"Ano, a ptá se po tobě, chce tě vidět."

"Mě? A vidět?"

"Nesetkali jste se přece už několik let."

To už vstupovala matka a přišla mě políbit.

Při večeři seděl profesor na čestném místě, proti němu posadili prababičku Julii, a my ostatní jsme se umístili jak koho napadlo. Já jsem obsluhoval vozík s nádobím, pomáhal babičce s jídly a jen roztržitě poslouchal vyprávění rodičů o tom kde byli, co tam viděli a co přivezli. Profesor a babička se jich hodně vyptávali. Dědeček pozorně poslouchal, ale mlčel. Prababička Julie vypadala jako když spí, a já jsem chodil, pracoval a myslel na krávy.

Když skončila večeře, začalo venku pršet a ochladilo se tak, že jsme přešli do dřevěného zákoutí velkého pokoje a zapálili v krbu.

"Ták," vzdechl profesor, spokojeně zabořený do obrovského křesla, sklenici v ruce. "A teď si povíme to hlavní."

Všichni jsme se pohodlně rozesadili, připraveni poslouchat.

"Víte všichni, čím se po léta zabývá komise, k jejímuž vytvoření jsem dal podnět."

To jsem věděl i já. Jde o KT, čili kosmickou transsubstanciaci, v naší rodině zvanou předpodstatnění. Profesor tím vede, ale hlavní práce náleží biologům a farmakologům. Počítalo se s mými rodiči, ale ti jim od počátku unikali k botanice, přesněji řečeno k astrobotanice. Ale zatím nijak nespěchali hledat kytičky po hvězdách, hledali je na Zemi a ze všeho nejvíc jim záleželo na fauně dědečkovy rezervace. A pak - otec se s vědci týmu hned zpočátku neshodl. Nedovedl pochopit, proč spolupracují jen určité země a před jinými se výsledky tají, chtěl, aby se i dílčí poznatky hned věnovaly světu. Obavy ze zneužití objevu k násilí a útokům pro něho byly nepřijatelné. Vrtěl hlavou a říkal: "Vy máte strach o mír?" Prababička Julie mu tehdy dala číst historické knihy a staré noviny. Vrtěl hlavou ještě víc a byl smutný. Dal se do práce s maminkou a od velkého světa a veškeré světské tíživosti se odtáhl.

Tým zatím pracoval dál. Už dokázal navodit předpodstatnění laboratorní cestou, samozřejmě dočasné, regulovatelné, přísně kontrolovatelné. Loni odstartoval první viman s předpodstatněnou posádkou na úspěšnou výpravu. Cílem byl jeden z měsíců Jupitera, a viman se v pořádku vrátil.

"Nu, a teď chceme vyslat výpravu k delšímu pobytu na některé lidmi osídlené planetě za účelem kontaktu. Jak víte, existuje planeta, jejíž jazyk ovládá někdo ze Země."

Všichni jsme se podívali na mého otce. Přikývl vážně.

"Ty tam poletíš?" ptala se babička s úzkostí.

"Jasně," odpověděl za něj profesor. "A nejen on sám! Bude to sedmičlenná skupina, pojedou například moskevská studentka žurnalistiky Nast'a Loňková."

"Naše Nast'a?" podivil jsem se.

"Ovládá jazyk planety Devíti měsíců," triumfoval profesor.

"Učí se ode mě už od dětství," řekl táta Violens. "Běžně spolu konverzujeme."

"To znamená," řekla babička s neumenšenou bázní, "že pojede i Vilma."

"Ovšem, pojedou já a pojede také Honza."

"To nedovolím!" vykřikla babička.

"Violensi," řekl vzápětí dědeček tiše. "Vždyť tě tam chtěli zabít! Myslíš, že Honzu..." nedomluvil.

"Ale Honza tam přece nemusí! Není pro to důvod! Já ho potřebuju! Jak udělám bez něj první etapu pokusu? Vždyť jsem se na to uvázala jen proto, že jsem s ním počítala, je to pro něj..." dál už babička mluvit nemohla.

"Violensi, tobě se tam chce?" ptal se dědeček.

"Ale ano, chci se tam podívat a být přítom v bezpečí."

"Já taky!" řekla matka.

"Vy chcete, ale Honza?" pokračoval dědeček.

"Musí jet s námi," řekla máma.

"Řekl jsem někdy já tobě, že něco musíš?" zeptal se dědeček mírně.

"Ale tati, vždyť to je něco, vždyť to bude zážitek, poznání, dobrodružství na celý život!"

"Nejsem si jist, jestli tohle všechno neznámá spíš ten pokus, který dělá s babičkou."

"Ale ten mu přece neuteče!"

"Uteče!" řekla babička.

"V žádném případě ho nebudeme nutit," řekl profesor.

Sklopil jsem oči a zadíval se na své ruce. Ty strašné, nelidské ruce! Ale byly by jiné, kdybych...? Celý bych se proměnil předpodstatněm! Chtěl bych. Alespoň na čas!!!

A tak jsem řekl: "Pojedu."

Babička se rozplakala.

Matka radostně kývla, a otec se na mě uznale usmál. Udělal jsem jim radost, jenomže nechápali moje pohnutky.

Myslel jsem na své pohnutky, zatímco oni mluvili o přípravách. Zítra přiletí Nasťa a dva technici, budeme se připravovat na brzké předpodstatnění.

Včera, hned po skončení večera, jsem ve svém pokoji přistoupil k zrcadlu a zadíval se do něho se sebemučivou trýzní. Viděl jsem neobyčejně vysokého, štíhlého chlapce s lidským obličejem. Ale ten obličej až na nepřírozně růžové rty je modrý! Světle a stříbřitě modrý, na hlavě záplavu ohnivě rezatých vlasů. Jsem kříženec. Jsem potomek tvorů tří planet...

2. kapitola

Ráno na mě babička nečekala, odešla do práce. To už se mnou vůbec nepočítá? To už mě úplně odepsala? Proto, že jsem řekl, že pojedou s rodiči? Copak ani ona nepochopila?

Ale šel jsem přesto za ní. Jestli bude chladná a nevšímavá, zas odejdu a alespoň budu mít jasno!

Šel jsem pěšky. Když jsem vystoupil z lesa na první pastvinu, oddělil se ze stáda malý hnědý býček. Zastavil jsem se a on mě začal něžně očichávat, lízal mi ruce, přivinul mi hlavičku pod paží. Je to jedno z těch prvních telátek, která jsem pomáhal ošetřovat, a tento býček,

Brambůrek, ke mně velice přilnul. Vždycky dal přednost mému pohlazení před hrou s ostatními telátky.

Přitiskl jsem Brambůrka k sobě a všechno mu řekl. Že jsem příšera, a že chci být raději neviditelným strašidlem než nepřírozeným strašidlem. "Ale od tebe se mi nechce, rozumíš?"

Když mě babička viděla vcházet do porodní stáje, usmála se, jako kdyby se včera nebylo nic dělo.

"Honzo, to je dobře, že jdeš. Začíná telení." Odvrátila pohled ode mě ke krávě. Byla s ní sama. Zřejmě si byla jista, že porod sama zvládne.

Došel jsem pro porodní náčiní. Když jsem ho donesl, už z krávy jukaly přední nožičky telátka. Uvázali jsme na ně porodní provázky, počkali, až kráva zatlačí, a pak jsme to stvořeníčko vytáhli. Sám jsem desinfikoval pupeční šňůru a vyčistil tlamičku, nozdry a ouška od hlenů. Nakonec jsem dal novorozeňátko ke krávě, aby ho olízala a zahřála. Zaplavovaly mě vlny něhy a radosti. Pomohl jsem Životu na této Zemi...

Jsem proto méně cizincem a vetřelcem?

"Honzo! Snad ti není do breku! Co je ti?"

"Strašně tu chci zůstat a strašně chci uniknout svému prokletí."

"Prokletí? Proč tak dramatické slovo?"

"Dramatické?" řekl jsem a hlas mi selhal. "Babičko! Je to přece ještě mnohem horší, mnohem těžší, než jen dramatické!"

"Já vím. Ale také vím, jakou máš cenu. Byla bych tak šťastná, kdybys tu pokračoval po mně, až já už budu jen odpočívat."

"Ano. To chci také. Ale žije se mi tak těžko."

"A co chceš dělat?"

"Vím, že nemám kam uniknout! I na samotném Gemu bych byl zrůda! Ale chci chvilku ulehčení, neviditelnost, předpodstatnění! Jenom se na mě, prosím tě, nehněvej, vždyť nikoho jiného než tebe doopravdy nemám!"

Babička mě vzala za ruku. "Já jsem byla včera moc hloupá. Moc jsem se rozčilila a rozhněvala, měla jsem strach, že tě ztratím, že mi tam někde ve vesmíru zůstaneš... Ale teď si uvědomuju, že ti musím přát možnost - možnost poznat něco nového a rozhodnout se, kdyby někde tam - kdyby to někde pro tebe bylo snazší."

Mlčel jsem a ona pokračovala: "Ale nezapomínej, že přesto na tebe budu čekat!"

Když jsme se s babičkou vrátili domů, slyšeli jsme už na zahradě, jak se doma všichni smějí, a hned jsme uhodli, že přijela Nasťa. A také ano! Seděla s profesorem a maminkou ve staré kuchyni, držela v rukou velikou sklenici mléka, dělala s ní krouživé pohyby jako kdyby napodobovala letadlo, vykládala o cestě z Moskvy na Pustinku a její posluchači se smáli.

"Teto! Honzo!" Přerušila vyprávění a utíkala k nám. Když se postavila na špičky, aby mě mohla obejmout, a já ji musel zdvihnout ze země, aby mě mohla chytit kolem krku, uvědomil jsem si s pocitem závratného štěstí, že ona, právě tak jako babička a moji rodiče, vůbec nevnímá mou jinost, že na ni nemyslí, když je se mnou, že mě má ráda a že na té cestě k planetě Devíti měsíců budeme spolu!

"Jak to, že sedíte tady?" divila se babička.

"Protože tohle je nejtulnější místo na světě," řekla Nast'á. "Kdykoliv se mi stýská po domově a po rodičích a po radosti, představím si, že tady sedím u toho starodávného ohromného stolu, pijeme mléko, vy a já, a že je nám dobře."

Babičku to dojalo: "Ani se ti nedivím, děvče. Ale co Pustinka?"

"To je ráj číslo dvě. Ráj, ale až dvojka."

"To je dobře," řekl profesor, "protože právě tam se přesuneme s přípravou na KT."

"To je něco nového," řekl jsem.

"Ale pochopitelného," řekla Nast'á. "Tam je teď víc klidu, víc místa. Martinovi včera odjeli na dovolenou a babička Mada je tam sama. Je ochotná jít sem. Tetičko, máš někoho, kdo by nám vozil mléko?"

"Od nás? Ze statku? Jistě. Ale lidi, jak je to dávno, co bylo předpodstatnění rodinné tajemství a tajená strašidelnost a teď..."

Přišel dědeček z lesa a byl rád, že nás našel v kuchyni. Přivítal se s Nast'ou a vyptával se jí na rodinu. Neposlouchal jsem. Mám rád strýce Miju - námořníka, i tetu Alenu, nemám rád Nastina protivného bratra Milana, který studuje dvanáctiletku se zaměřením na odbornost navigace - ale měl jsem příliš velký nával myšlenek...

Už se stmívalo, když jsem šel na večeři. Tak pozdě!

Ale pro mě není pozdě! Uvědomil jsem si - není pozdě, a nic jsem ještě sám - vlastní vinou - nezkazil. Vyšla večernice a já se na ni zahleděl s touhou. Vesmír je plný hvězd a někde je docela určitě můj domov...

3. kapitola

Tak se mi zdá, že v naší rodině mnozí prožívali dlouhá období osamělosti, než došli k plnosti života. Každý z jiné příčiny. Maminka byla opuštěná pro svou nesnášenlivost, babička pro slabost své matky, prababička Vilma Barešová pro svou výstřednost, Jan Halber proto, že byl geniální a ctižádostivý. Já, také Jan Halber, nejsem geniální ani ctižádostivý, toužím jen po práci kolem zvířat a vůbec nic neumím nijak zvlášť. Mám jen velikou fyzickou sílu a své prokletí. Byl bych uměl být spokojený a klidný, jen kdybych se směl jednoho dne probudit bílý nebo černý, rudý, nebo... jakýkoliv, jakýkoliv pozemský!

Vím, že bych uměl být dokonce šťastný, protože se ještě trochu pamatuji na blažené období svého života - než jsem se poprvé setkal s někým jiným než s rodinou. Žil jsem jen na zahradě hájovny, někdy jsem šel s některým příbuzným na procházku a pozoroval se vzrušením všechno živé, malá i velká zvířata, rostliny, broučky a motýly. I jejich zápasy i smrt v jejich světě nenarušily - přes všechnu bolest, kterou jsem cítil - harmonii bytí. Babička mě chápala, svým klidným hlasem mi všechno vysvětlila. Maminka ne, maminka se s ničím, co je zánik a záhuba, nedovede smířit. Proto všechna zvířata pro něco lituje a vzdaluje se jim. Ale to nepatří sem, do tohoto mého zápisníku. Zkoumat vztah mých lidí k bytostem. Chtěl jsem napsat jen to, jak mi bylo v dětství dobře a jak jsem vůbec nevěděl o své ošklivosti. A byl jsem také neobyčejně zdravé, svěží, živé dítě.

V tom roce, co jsem měl jít do školy, zařídili příbuzní, abych se setkal s dětmi. Přišli dva chlapeci s rodiči, sedli si s našima na verandu a nás děti poslali hrát si tak, aby na nás viděli. Dostal jsem nějaké hračky na písek, ačkoliv jsem o to nijak nestál, ale patřilo to k režii, stejně tak jako příkaz těm cizím klukům, že nesmí mluvit o mé barvě. Zvědavě mě okukovali, ani hrát si nemohli. A tu najednou slétl na pískoviště lesklý zlatohlávek.

"Jde si s námi hrát!" radoval jsem se.

"Fuj, brouk," řekl kluk a praštil ho lopatkou. Mně se zatmělo před očima. Tohle byla nepřírozená, strašná, neomluvitelná smrt, to byla vražda. Vzvedl se ve mně soucit s broučkem a strašlivý hněv a také pocit, že mám právo a povinnost soudit a odsoudit provinilce, že mám právo, že jsem něco víc, že jsem pánem života a smrti svých poddaných, kteří se provinili!!! Vztyčil jsem se, ulomil proutek a švihl vraha přes tvář, netuše, jakou mimořádnou mám sílu. Tvář mu zakrvácela, druhý se chtěl na mě vrhnout, já ho odstrčil, upadl, uhodil se o obrubu pískoviště a omdlel. Přihlízející rodiče spustili pokřik. Hned byli u provinilců, zdvihali je, hubovali především moje rodiče, jeden z otců šel na mě - já se pomalu vzdaloval od pískoviště k domovu. Otočil jsem se po něm, a nevím, jak se to ve mně vzalo - řekl jsem mu: "Neopovaž se na mne sáhnout!" Zarazil se a vtom nějaká ženská z hostů zakřičela: "Nech ho, pojď pryč! Je to šedý d'ábel!"

Všichni něco ječeli, něco vykřikovali, já šel domů a neohlédl se. Když byli cizí lidé pryč, povýšenost, kterou jsem sám nechápal, mě přešla. Když mě tatínek napomínal, rozplakal jsem se. Ostatní mlčeli, jen babička nakonec řekla: "Já ho chápu. Když vím, proč to udělal, tak ho už chápu."

Nižší třídy ve škole byly peklo, o kterém nechci psát, nechci vzpomínat, je to řada takových broučích událostí a mých proměn v povýšence a z povýšence v nešťastného ubožáka a zase zpátky, kolotoč trýzní.

Jen na jednu událost vzpomenu, to mi bylo asi deset let. Nakupoval jsem v nákupním středisku a přivázal u obchodu dva psy. Bylo léto a v městečku už bylo množství letních hostů, někteří mě neznali. Už při nákupu jsem byl neklidný z toho, jak si mě cizí lidé prohlížejí a jak si šeptali s pohledem na mě. A když vycházím z obchodu, vidím, jak nějaká holka, asi tak v mém věku, píchá psy nějakou špičatou hůlkou a raduje se z jejich kňučení a ňafání a konečně i prvního vycenění zubů. Stál jsem na schodech nad ní - i tak mnohem větší, než ona, zařval jsem na ni. Vzhlédla. Nikdy předtím mě neviděla a neměla pevné nervy. Dostala záchvat hrůzy, ječela a pak se skácela obličejem na schody. Do večera se našli lidé, kteří viděli, jak ji šedý d'ábel bezdůvodně napadl, že je nebezpečný, že patří do ústavu. Zavalily mě vlny čiré pozemšťanské nenávisti. Večer byl se mnou dědeček na policii. Řekl jsem všechno po pravdě. Mezitím mohli vyslechnout i tu holku, přiznala se. Neměli mě zač potrestat. Jel jsem pak s dědečkem domů a v ulehčení jsem se k němu chtěl přitisknout, jako k babičce. Ale odtáhl se ode mě, nechtěl, abych se ho dotýkal. Mlčel a byl bledý a cizí, cizí. Už nikdy mi nepůjčil své psy, ani doma neměl rád, když jsem si s nimi chtěl hrát.

Ale brzy jsem získal vlastního psa. V lese jsem jednou našel umírajícího, vyhladovělého ovčáka se zlomenou nohou. Když jsem se k němu sklonil, snažil se z posledních sil vzepnout hlavu k mým rukám. Pohladil jsem ho. Tenkrát jsem si poprvé uvědomil, že moje d'ábelské ruce jsou balzámem pro nemocná zvířata. Vzal jsem psa do náruče a odnesl domů. S babiččinou pomocí jsem ho uzdravil. Do letošního jara vesele běhal a miloval mě, babičku, slunce a rybník. Zemřel

stářím a já jsem si zatím nového nepořídil. Ale to je dobře. Těžko by se mi vydávalo na cestu ke hvězdám, kdybych ho tu měl nechat a věděl, že se mu stýská...

Zemřel bez nemoci, bez bolesti.

Nechal jsem ho ležet v trávě, že ho druhý den odnesu k spálení, ale ráno tam nebyl. Řekl jsem to babičce a ona mi neodpověděla. Nevím dodnes, jestli ho dala odnést, něco o tom určitě věděla, protože nebyla vůbec překvapená a rychle ode mě odešla. Víc jsem se jí pak neptal. Záhadně přišel, záhadně odešel. Vzpomínám na něj s láskou.

Nasťa mi před rokem vyprávěla o své škole, nějaké legrace, už jsem zapomněl jaké. A pak se mě zeptala, jaké je to u nás.

"Nasťo," řekl jsem jí vyčítavě. "Copak si sama nedovedeš představit, že jsem mimo? Nic nevím, jsem sám."

"Je to možné?" divila se a pak jí teprve došlo, proč jsem sám.

"Copak se k tobě chovají špatně?"

"Ale to vůbec ne! Nikdo se už neodváží mě nějak napadnout, na to mají moc velkou hrůzu z mé síly, z pouhého pohledu nebo slova. Většinou jsou hodní a chovají se ke mně s velikou laskavostí a ohleduplností."

"Tak to tomu nerozumím. Jak to vlastně je?"

"To ti mohu říct přesně: Jsou na mě tak hodní, jako jsou lidé skoro vždycky hodní k mrzákům s hrbem, k trpaslíkům, zrovna tak, a přitom se jich straní, soucit jim brání se chovat přirozeně."

Zamyslela se: "Vlastně to tak trochu znám."

"Ty?" zvolal jsem s úžasem.

"Jsem přece hrozně ošklivá," řekla s omluvným úsměvem.

"Jsi strašně milá," řekl jsem.

"Ano," odpověděla prostě. "Snažím se, ovládám se, nechci víc než přátelství, radost, veselost. Mají mě rádi. Skoro všichni."

"A kdo tě nemá rád?"

"Sem tam někdo, třeba můj bratr. Ale nechme toho."

Ptal jsem se babičky, co si o tom myslí, že má Nasťa komplex méněcennosti pro svůj vzhled.

"Ale houby komplex, Nasťa se nenechá ničím srážet, to si nemyslí. Je jenom trochu smutná, když vidí, že ostatní holky jsou hezčí. Je chudinka po mamince, ale ani u Aleny ani u Nasti si to člověk po prvním pohledu už neuvědomuje. Jsou to obě skvělé holky."

Babička měla pravdu.

Nasťa není moje Blíženkyně.

Souhvězdí Blíženců! Uvidím je někdy?

Moje psaní přerušila Nasťa. Přišla a řekla: "Pojď dolů, čekáme jen na tebe. Přijel lékař výpravy a přiletěli vimanéři."

"Kdože?"

"No vimanéři! To jsem si vymyslela, myslím to slovo. Je směšné říkat jim řidiči, když přece let bude dopodrobna naprogramován, zkrátka inženýři, co budou hlídat, tak pojď už."

"Jsou to cizinci?"

"Ne. Tvůj tatínek je má naučit pár frázi konverzace, a tak je samozřejmě líp, když to bude z jedné řeči, chápeš? Od mezinárodní posádky se upustilo, chápeš?"

"Gvuum," řekl jsem devítiměsíčněnsky.

"Jen se nechlub!"

"Vím," řekl jsem. "S tebou je stejně naše posádka mezinárodní. A vícejazyčná!"

"No jo. Nesed' tady, čekají na nás!"

V otcově pokoji čekali všichni, kteří poletí, a nebyl tam nikdo jiný. Mluvil profesor Bílý, ostatní ho neposlouchali, bylo vidět, že pronášenou řeč slyšeli mnohokrát, a mysleli si každý něco sám pro sebe. A profesor to asi věděl, protože přestal, když jsme přišli. Lékař se na nás podíval a hned sklopil hlavu. Nechtěl mě vidět. Lékař! Který musí vydržet pohled na ledacos nehezského! Inženýři pohledy neuhnuli, dívali se lhostejně po chvílce pobaveného překvapení. Dívali se lhostejně i po Nastě. Neznali ji předtím a asi byli zklamaní, že jediné děvče výpravy je neatraktivní. Ale i tak dovedli pronést pár slov o potěšení, že nás poznávají a že doufají... Lékař mluvil do stolu. Řekl, že byl vypracován přesný plán přípravy, že musí být důsledně a do posledního detailu proveden, a že začínáme pozítří.

Schůzka dlouho netrvala. Doktor nám nařídil, že už teď musíme chodit brzy spát.

Nast'a je tady, doktora, profesora a vimanéry odvezla na Pustinku, ale ještě v noci se vrátila s prababičkou Madou, která tu teď bude přechodně bydlet. Před chvílí jsem slyšel, jak přijíždí vozidlo, a pak hlasy, ale dolů jsem už nesešel.

Když hosté odjeli, zdržel mě tatínek u sebe. Má velice přívětivý pokoj se starým nábytkem, který si koupil z dědečkovy kanceláře, když se rezervace zařizovala po novu, koupil jej i s barem a do velkého svícnu si sám vyrábí svíčky. Vždycky je zapálí, když je okamžik významný nebo slavnostní.

"Bude to hovor se svíčkou?" ptal jsem se.

"To bude," řekl a vytáhl ze zásuvky zapalovač. "Jedeš opravdu rád, Honzo?"

"Rád."

"Víš, na co se tě chci zeptat?"

"Ano. Chceš vědět, jestli netoužím po úniku navždy. Otče, a víš ty, jak se mi těžko žije?"

"Vím. Teď odpověz ty mně."

"Možná, že budu chtít zůstat potom, nemohu to říct teď."

"Na Devíti měsících nás nepřijmou s láskou. Pro nás dva i při transsubstanciaci je nebezpečí. Nevím to. Jen to cítím. Oni jsou mírní, spravedliví, řekl bys ideální lidé. Ale jednu chybu přece mají. Nedovedou zapomenout na příkoří, nikdy nedovedou odpustit, když jim někdo ublížil. A nikdo nikdy jim tak neublížil, jako Jan Halber a Vilma Barešová a můj otec."

"Budeme předpodstatnění," namítl jsem.

"Ale copak o KT víme všechno? Copak tvé a mé tělo je tak vypočitatelné jako tělo normálního pozemšťana? Z toho mám strach! Co když se na rozdíl od lidí přizpůsobíme příliš rychle? Vzpomeň, jak rozdílné bylo přizpůsobení moje a tvé matky. A potom! Oni mohli za dvacet let vospět, dál, než my! Jan Halber mi slíbil, když jsem ho ve dnech únosu prosil, aby ty lidi tam učil, aby..."

"Tatínku, neměli byste tu zůstat? Ty a matka?"

"Cítím to jako povinnost, ani přesně nevím vůči komu... A pak - nechci tě opustit, matka tě také nechce nechat samotného tam..."

Už nic neřekl. Položil mi ruku na moji a sklonil zlatou hlavu.

Pak jsem šel za matkou. Byla v maličké pracovně, seděla na zemi uprostřed strašlivého nepořádku. Kupily se kolem ní knihy, papíry, kresby, krabice.

"Dej pozor, nešlápni mi do něčeho, co chceš?"

"Co to hledáš?"

"Dávám si do pořádku věci. Před cestou. Ty už máš pořádek?"

"Já mám stále uklizeno," řekl jsem.

"No jo, ty jsi dokonalost sama. Tak cos chtěl?"

"Mluvit s tebou."

"Otec říkal, že si s tebou promluví!"

"Ano. To už udělal."

"No tak!"

"Nedovoliš mi alespoň jednu otázku?"

Podívala se na mě zkoumavě. Mlčky vstala, narovнала se a sedla si ke stolu. "Jednu otázku? Tak dobře."

"Četl jsem tvůj deník."

"To je v pořádku," řekla, jako by mi dávala odpuštění.

"A je pro mě moc důležité vědět..." Odmlčel jsem se. Nebyla atmosféra k důvěrnému hovoru.

"Mluv, Jendo, já tě poslouchám, vážně."

"Když ses tehdy vrátila z vesmíru a když úplně pominula KT, velice jsi se změnila."

"Ne velice. Aha, ty myslíš ten změněný krevní obraz, možná, že se časem ukáže, že každý, kdo prodělá KT a po návratu se ho zbaví, bude mít anemii a nízký tlak..."

"Ale mami, mně nejde o tohle."

"Myslela jsem, že máš jako zootechnik blízko k fyziologii..."

"To ano, ale o tom bych nemluvil s tebou."

"Tak o co ti jde?"

"O to, že jsi před přepodstatněním byla - byla - méně krásná, než kdykoliv potom."

"Tohle tě zaujalo?"

"Ano. Právě to."

"Hm... Rozumím. Jendo, nebyla to žádná závratná změna. Věř mi."

"Jsi krásná!"

Pokrčila rameny a nedovedla mi nic říct.

"Mami, tatínek se té cesty bojí!"

"To si špatně vysvětluješ. Nebojí se. Má jen nějaké předtuchy, to není realita! Úzkost, to je snové, to je mystika. Neboj se o něho."

"Už nemám co říct. Dobrou noc, maminko."

"Dobrou noc, Jendo. Nedělej si starosti! Čeká nás dobrodružství! Nenechme si je ničím zkazit!"

Přikývl jsem a odešel do svého pokoje.

Vytáhl jsem svůj sešit.

Je čas, kdy by se měly objevovat tajemné žluté růže. Ale neobjevují se. Setkáme se s nimi tam nahoře?

4. kapitola

Píši dnes na Pustince, protože jsme zde již soustředěni, a den, který uplynul, byl poslední na svobodě. Byl slunný, už ráno bylo horko. Vstal jsem časně, rozhodnut být celou tu poslední dobu s babičkou a s jejími zvířaty. Ani dnes na mě nečekala, odešla z domova už za svítání. Prošel jsem zahradou, šel k přední brance, a jak jsem se přibližoval, viděl jsem, že na mě čeká Nast'á. Pohled na ni mě překvapil, protože byla nezvykle půvabná v akvamarínové kombinéze, která se třpytila, jak od ní odblýskávaly sluneční paprsky, a z téže látky měla na hlavě široký klobouk. Vypadala velice svěže a chladivě, její pleť a oči byly neunavené a milé, milé.

"Co tu děláš, Nastěnko?"

"Jitro, Honzo! Čekám na tebe!"

"A přeješ si?"

"Trochu se projít, s tebou - vím, že v tuhle dobu chodíváš ven."

"Jdu do práce, pojd' se mnou."

"Dobře," řekla vesele a připojila se ke mně. Šli jsme k pastvinám. Šel jsem zvolna, jak jsem zvyklý, a ona poskakovala a odbíhala, připomněla mi mého mrtvého pejska tak, až mi bylo najednou smutno. Ale nic jsem neřekl, nemohu o něm s nikým mluvit. A ona, jako by četla moje myšlenky, řekla: "Loni tu s námi běhal Windi."

"Hm..."

A dál nic. Došli jsme na pastviny, rozsáhlé louky s nejkvalitnější pastvou.

"Tohle je geniální dílo tvé babičky!" řekla Nast'á. Také jsem si to myslel. A nebylo to lehké - zachránit tolik hektarů pozemků pro katastr rezervace! Město, kterému se chce růst - ale tohle jsem Nastě nepovídal. Ví o tom všechno, tak jako já, a článek, který o tom napsala, ji dostal na fakultu žurnalistiky.

Samozřejmě že nás v jedné ohradě zdržel Brambůrek. Měl jsem pro něj nějaké mlsání, ale musel jsem je předat Nastě, která se do Brambůrka na místě zamilovala a chtěla si ho získat.

"Bude to plemenný býk?" ptala se.

"Pevně doufám," odpověděl jsem a objal telátko kolem krku, rozhodně si přálo pomazlení ode mě, Nast'á mu nestačila.

Smála se: "A pořád to bude Brambůrek?"

"V rodokmenu má vznešené jméno."

Smála se tím víc.

"Ale, podívej se!" řekla překvapeně. "Tamhle na ty milence! Copak se sem smí?"

Cestou od města, cestou, která vede až do lesa, se vedli za ruce hoch a dívka. Hocha jsem znal od vidění, dívka byla má spolužačka.

"To víš, že nesmí. A je to nebezpečné, tam dál jsou býci..."

Přeskočili jsme potok, přeběhli úzký pruh louky a zastoupili jim cestu.

"Jste v rezervaci," řekl jsem jim.

"My víme," řekla dívka. "Ale známe to tu a ..."

Náhle se zatvářila velmi zděšeně, to jak se na mě podívala. Přitiskla se k svému chlapci.

"Ale Honzo," začal on.

Také nemohl dál. Dokonce se otřásl.

"Odejděte," řekl jsem klidně.

A oni se obrátili a po několika krocích začali utíkat.

"Tak to vidíš," řekl jsem Nastě s povzdechem. "Ti jsou na mě zvyklí, ta holka se mnou byla dvanáct let v jedné třídě, a přece pohled na mě..." Pro hořkost jsem nemohl domluvit.

"Jenomže," začala Nastě rozechvěle. "Jenomže, je nepoděsila barva tvé tváře, Honzo."

"Že ne?"

"Ten výraz! Kdyby ses mohl vidět! Něco tak královského, ne, to není ten pravý výraz - spíš - velmož - taky ne. Nejspíš bych to přirovnala k představě, kterou mám o mytických starověkých vládčích, kteří žili celá staletí a pohled na ně mohl zabít."

"Ty ses taky bála?"

"Bála bych se, kdybych si nebyla jistá tím, že mě máš rád."

"Vyvolená bohů, co?"

Podívala se na mě a s ulehčením se zasmála.

"Už jsi zase normální. Kdepak oblíbenkyně bohů, sestřenice bezva kluka!"

"Tak pojd', zdrželi jsme se, a já ti chci ukázat jednodenní tele, kterému jsem včera pomáhal na svět."

Byla jím samozřejmě nadšená, mazlila se s ním, až se kráva, jeho matka ustájená poblíž telecí postýlky, rozbučela steskem. Pak jsem chtěl Nastě ukázat babiččiny nové jalovice. Babička byla u nich spolu s druhým zootechnikem, který to po babičce povede, až ona odejde na odpočinek. Bude to můj šéf.

"No né! Kdopak to k nám jde! A jak jí to sluší!" zavolal nám vstříc. Nastě u znal z minulých let a loni bývali spolu dost často, zajímal se o její přijímací článek a pomáhal jí s novým - také o pastvinách.

Pak jsme chodili stáji od jalovičky k jalovičce a on mluvil sám, babička byla zamklá.

Řekla jenom: "O tom napsat nesmíš."

Pak se začalo mluvit o naší cestě do kosmu. Zootechnik, Jiří se jmenuje, nám závidí. Tak rád by jel s námi!

Babička řekla: "Jirko, jdi si o tom povídat s Nastě do kanceláře, a dodělej ty grafy. Chtěla bych být chvíli s Honzou sama."

Když odešli, sklonila hlavu a řekla: "Je to možná naposled, co si spolu můžeme promluvit."

"A ty mi chceš něco říct? Myslím, něco určitého?"

Přikývla.

"Babičko, včera jsem řekl otci, že jsem rozhodnut jet a teprve tam se rozhodnout, co dál. Prosím tě, netrap mě, nechtěj ode mě žádný slib."

"To taky nechci. Řekla jsem ti přece včera, že musíš mít možnost."

"Jde tedy o něco jiného?"

"Ano, o něco jiného. Oni tu na jaře byli."

"To myslíš..."

"Jan Halber a Vilma Barešová."

"Setkala ses s nimi?"

"Jen docela krátce, ani se nepřizpůsobili, nechtěj podrobnosti."

"A otec a matka?"

Zavrtěla hlavou. "Oni neměli čas. A nemají už sílu, byli tu naposled."

"To ti řekli?"

"Ano. Už se jim nechce žít, je jim prázdná, a nic je nezajímá. Čekají jen na setkání - tam nahoře - s tvými rodiči. Pak umřou."

"Ale není to samozřejmé? Proč mi to říkáš jako tajemství? Napadlo mě, že jestli jsou na planetě Devíti měsíců, přijmou je jako svoje děti. Už z matčina deníku je mi jasné, že jejich život končí."

"Chtěla jsem ti uložit, abys na rodiče dával pozor."

"A to proč?"

"Poznala jsem Jana a Vilmu jako lidi, kteří jednoho dne upadli do bezmezného sobectví, a proto jsou schopni bezohlednosti a zla."

"Ale jak by mohli ublížit mým rodičům?"

"Sobci nikdy nechtějí umřít, nechápeš? Neměli důvod žít už dávno. Mohlo by je ledacos napadnout, jak životu, třeba malátnému a bezmocnému nový smysl dát. Nezastaví se před ničím. A víš také, že byli pro planetu Devíti měsíců d'ábelským navštívením. Chápeš?"

Zamyslel jsem se.

"O mně nemluvili?"

"Vůbec ne. Ale může to být spíš zlé znamení, než dobré."

"Mohu o tom říct Nastě?"

"To si musíš rozhodnout sám."

Babička už nechtěla mluvit a vedla mě do kanceláře.

"Honzo! Jirka má skvělý nápad, představ si - co se stalo?"

"Proč? Tvářím se nějak divně?"

"Ne, ale vyjukaně."

"Musíme pracovat," řekla babička, trochu dotčena Nastinou poznámkou.

"A my musíme jít, ubytovat se na Pustince," řekl jsem.

Nasťa seskočila se stolu, kde předtím seděla. Objal jsem babičku a políbil ji na rozloučenou. Neplakala, ale už neřekla ani slovo.

"Co si myslíš o lásce?" zeptala se mě Nasťa cestou na Pustinku.

"To je divně položená otázka," odpověděl jsem.

"Jsi plný něhy ke zvířatům, miluješ babičku - byl jsi někdy zamilovaný do dívky?"

"Občas se mi nějaká líbí. Ale zamilovat se? To je možné si zakázat. Není pro mě nijak těžké si zakázat touhu, jsem pánem svých smyslů."

"A proč si to zakazuješ? I nešťastná láska je krásná."

"Nemyslel jsem tím, že každá láska by musela být naplněna."

"Já taky ne! Určitě by jednou některá..."

"Ne. Opovrhoval bych jí, nemohu za to, jsem takový - potomek šedých d'áblů - nemluv o tom, nesnesu to!" dodal jsem příkře.

Hned ztichla a zrychlila krok.

Na Pustince už bylo všechno jinak než bývá obvykle. Páchla tam desinfekce, všechno bylo bílé. A byla tam cizí ošetřovatelka, která nám na uvítanou stříkla aerosolový roztok do rukou a na šaty, a každého poslala do koupelny, kde už byla připravena bílá roucha. Po vykoupání a převléknutí jsme vstoupili do jídelny, kde už byli ostatní, také vykoupání, desinfikování a převlečení. Působili jsme jeden na druhého cize a všem bylo nepříjemně. Ani Nasťa se nevzchopila k nějakému zavtipkování. Zítra už nebudeme smět mluvit, leda v určeném čase. Podíval jsem se na rodiče.

Další ošetřovatelka nám přinesla zeleninový salát bez chuti a každému podala sklenici mléka.

Po obědě jsme šli do svých pokojů. Okna byla bíle zatažena, v pokojíku bylo šero a klimatizátor jemně šuměl. Ošetřovatelka mi dala pilulku a sklenici vody, poručila mi ulehnout. Zůstal jsem sám.

Hned jsem usnul a zdál se mi podivný, ponurý sen. Viděl jsem nějaké pradávnné město, pobořené a úplně mrtvé. Vítr jím províval a hnal před sebou nějaký zrezivělý kovový předmět, který jsem nemohl identifikovat. Cítil jsem mýtický děs, a přece mě něco hnalo na určité místo v zbořeništi, šíleně jsem doufal, že naleznu něco, po čem pátrám už tisíc let, ale našel jsem zase jen pusté kamení, štěrka a písek. Něčím, co kdysi bývalo oknem, vevanul vítr a plakal.

Probudil jsem se za tmy velice smutný a se steskem, který jsem nemohl ovládnout. Vůbec nic ze snu jsem nechápal.

Pak byla večeře a doktor dával instrukce. Není třeba si je pamatovat, stačí poslouchat ošetřovatelky a na nic nemyslet. Zachvacovala nás otupělost, už teď, v předvečer režimu nejpřísnějšího. Oddat se, vzdát se, nemyslit...

Měli jsme mléko ze statku. Doktor a ošetřovatelky s námi nedrží dietu, jí až my odejdeme.

A pak zase lože, pilulka, voda. Nemusím ji prý polknout hned. Hodinu mohu psát nebo číst, věci, které jsem tu chtěl mít, mi sem byly dodány a předtím vydesinfikovány. Tak jsem si nevzal pilulku a píšu, vezmu si ji teď. Snad nevyvolá opět zlý sen.

Šel jsem si pro pilulku a vodu a vyhlédl z okna. Po trávníku běžela Nast' a obezřetně se rozhlížela. Byla v rouchu. Pochopitelně, jiný oděv nemá! Ale proč je venku?

Pilulka působí.

Musím si rychle lehnout, jdou na mě mráčky.

5. kapitola

Zbytečně jsem si zařizoval desinfekci deníku. Uplynul vyměřený čas a já nepsal ani v té hodině před pilulkou. Jsem zcela vyčerpaný a pod vlivem medikamentů otupělý téměř ke všemu. Občas mám chvilku svěžesti, ale tu se snažím využít na pár slov s někým, kdo právě nespí ani není tupý, a to je vzácné. Vimaněři, jak se zdá, jsou nejodolnější proti zmalátnění. Když jsou vzhůru, jsou spolu a vždycky se tajně domlouvají. Chtěl jsem se k nim jednou připojit, ale hned zmlkli, jak jsem se přiblížil, a na můj dotaz, jak se cítí, řekli: "Přesně tak, jako vy," a pak jeden zívá a řekl, že půjde spát. Nepřipojuje se k nim nikdo, jak jsem si všiml, asi každého odbyli. Je to nepříjemný pocit, že je nás tak málo a nejsme všichni spolu. My ostatní jsme rodina, ale oni? Tak trochu mě obešla hrůza a ptal jsem se otce, jestli nemá podobný pocit, a on řekl, že ne.

Otec vypadá velmi špatně. Všichni jsme zbledlí, vyhublí, a sotva se potácíme. Ale on vypadá jako těžce nemocný. Doktor mu věnuje zvýšenou pozornost, matka ho sleduje starostlivými pohledy. V dopoledních hodinách po spánku nás má doučovat konverzaci, ale musel toho nechat, protože už po druhé hodině vyčerpaním omdlel. Doktor někde telefonoval a dostal nějaké pokyny. Včera začal dávat otcí nové léky a on dnes ráno vypadal o něco líp. Ještě že devítiměsíčnícky umím já s Nast'ou, jinak, kdyby nemohl otec letět, asi by se všechno zrušilo.

Stále se mi vrací ten sen o mrtvém městě. Nikdy se v něm neobjeví nic nového, stále jen prázdno, pusto a vítr. Chtěl bych, aby se tam něco dělo, abych objevil něco nerozbitého, nějakou vzpomínku, aby se tam objevilo něco živého. Ale nedokážu si to vymyslet ani když bdím.

Ptal jsem se matky, jestli se jí něco zdá. Řekla: "Představ si, že stále stejný sen, krásný sen! Jsem na planetě Devíti měsíců ve chvíli, kdy je úplná tma, a Violens mě bere do náruče a nese mě tou nocí a já jsem šťastná. Vyjde první měsíc a sen skončí. A přesně takhle se mi to zdá vždycky, když usnu, nikdy ani jeden východ dalšího měsíce víc."

Ptal jsem se otce a on se usmál: "To je zvláštní, že jakmile usnu, octnu se v kanceláři rezervace tak, jak byla před dvaceti lety. Sedíme kolem stolu, já, maminka, Helenka Mudrová, profesor a prostě celý tehdejší tým. Nic neděláme, nemluvíme, máme před sebou ostružinovou šťávu a nepijeme. A je nám krásně. A tak to je neměnné pořád, když spím."

"A jak se při tom cítíš?"

"Ve snu krásně. Ale když se probudím, je mi teskno."

Nic jsem neřekl. Vůbec nic o sobě, svém městě a větru.

Ale Nastě jsem řekl všechno o sobě i o těch druhých, kterých jsem se ptal. Řekla, že tomu vůbec nerozumí a že se ptala doktora, protože má také pořád stejný sen, a doktor že se tomu divil. Určitě to prý není po prášcích. A prý o snech víme ještě stálo málo.

"A co se zdá tobě?" zeptal jsem se.

"To ti nemohu říct!"

"Ty ke mně nemáš důvěru?"

"Mám, co bych neměla. Jednou povím."

"A kde jsi byla tu první noc, co jsme zde byli všichni, to taky s tím souvisí?"

"Ano," řekla a začervenala se.

Ale to všechno už je minulost a já za chvíli zamknu deník do stolu. Nesmím si jej brát s sebou. Jen pro Nastě, novinářku, bude předpodstatněn blok a pero.

Zítř ráno pro nás přijedou z laboratoře, která byla vybudovaná v rekultivovaných lesích mezi Dobříší a Rožmitálem. Tam také je připraven předpodstatněný viman. Nevím, co všechno s námi budou dělat. Prožijeme smrt? Doktor ani profesor mi nechtěli říct podrobnosti a já se začínám bát.

Strach.

To je poslední mé slovo na Zemi...

6. kapitola

Fantastická cesta na planetu Devíti měsíců!!!

Sedm předpodstatněných na palubě vimanu!!!

Čtete uvnitř listu!!!

Kdo očekává rodinu Halberových???

První interview s vimanéry: Probíhá cesta normálně?

Vše bylo naprogramováno a odvíjí se bez odchylek - potvrzují ing. Vilém Hradil a ing. Josef Nedělka.

Čtěte první kosmickou reportáž Natasji Loňkové, naší Vesmírné dopisovatelky!!!

I ona je potomkem Vilmy Barešové!!!

Zajistěte si náš list na celý rok!!!

Bude to tak?

Tak, jak jsem o tom snila na Zemi a jak si to pro sebe v okamžiku, kdy první polovina letu je za námi, píšu. Ale vrátíme se? Co když program selže? I to bude jednou v mé slavné reportáži?

Drazí moji čtenáři, příprava byla jako sen, neboť jsme ji celou prospali. Celou? Děvče! Co se to stalo, než jsi polkla druhou pilulku a vrátila se k druhému snu, který byl podoben té nové, tak nové skutečnosti... Odpusťte, milí čtenáři, toto nebudete číst, to možná nikdo ...

Vás bude zajímat, co bylo v laboratoři. Nu co? Ať napíše jiní! Jen jsme vstoupili, poručili nám ulehnout a pak v noci narkózy a achátového záření jsme zemřeli, byli mrtví a vstali zas. Usedli do urychlovače a pak nám řekli: Vstaňte a chodte transsubstanciování do takové míry, abyste dokázali nastoupit do vimanu, předpodstatněné vesmírné lodi, která vypadala jako docela řídký oblak. Ale nás, obláčky běloskvoucí a zářící a andělské, nás unesla, s námi se vznesla a letíme, letíme - jen skrze oblačnost vimanu vnímáme barvy bez tvaru, slyšíme svištění, nemáme tělesné pocity, jen vnitřní cítění, tlaky, tíhy i mírné bolesti v hlavě, to všechno trvá a někdy trýzní...

Nejíme, nepijeme, od stěn vimanu jen chvílemi něco srší, plyn či kapalina, to nepoznáš, a to nás sytí.

Jak je, mí spolucestující? Jak je vám?

Akademik Bílý se pohybuje, je mu do tance, nabyl lehkosti a svěžesti, jaké odvykl již ve svém stáří. Stojí před stěnou vimanu a vidíš, že přemýšlí: Podívám se ven? Nepodívám? Je jisté, že bych se mohl vrátit? Vimanění varují: nesžil jste se s novým rozměrem rychlosti!

Profesor odstupuje. Nepodívá se ven.

Prosí mě o list předpodstatněného papíru a jednu tužku. Píše.

Teta Vilma Halberová sedí u lůžka svého muže. Je ze všech nejzářivější, Vilmě jde předpodstatně k duhu, všichni víme, že letem před dvaceti lety zkrásněla.

Děvče, nesmíš snít tímto způsobem!

Mysli na tetu, mysli na Violense, který se posud neprobral k vnímání. Je mdlý, nehybný kouř, ničím nepřipomíná teplo, je jako mrtvý, jako by nebyl povstal z mrtvých, mrtvý nastoupil, oči semknuté, nic nevidí, neslyší a Vilma u něho sedí a hlídá každý jeho dech.

Prý se nemusíme o něho bát, říkají vimanění. Prý i tohle je varianta KT, totiž jedna z jejích fází, psalo se na Zemi v důvěrných zprávách komisí.

Nemáme strach, ale úzko a smutno nám je, kdykoliv se na něho podíváme.

Jan také neopouští lůžko. Říká: "Něco se ve mně děje, něco ve mně srůstá, něco jakoby rašilo k lupení a květům, něco mnou proudí, vibruje, napíná."

"Ale Honzo," říkám. "Copak máš tělesné pocity?"

"To teda mám. Fuj, teď to pořádně bolelo!"

"Ale my ostatní necítíme dokonce ani chlad nebo teplo!"

"Teplo?"

"Je ti zle?"

"Je mi tělesně tak jako nikdy, vím o každém prstu, o každém nervu."

"Mám zavolat profesora?"

"Ne, Nastěnko, vím určitě, že mi nepomůže. Jak je tobě?"

"Tělesně necítím nic. Totiž - jako u zubaře při injekci. Sanice je úplně mrtvá, ale přesto sem tam nějaký tah, nebo i maličké píchnutí - to mám po celém těle, ale není v tom žádná tvrdost, je to obláčkovsky lehoučké a příjemné."

"A na Zemi?"

"Na Zemi je zima nebo teplo, vlhko na nohy, když je rosa, sucho v dlaních, když ..."

"A pocit slabosti? Vědomí, že jsou meze sil, za něž už nemůžeš?"

"No. Ale proč se takhle ptáš?"

"Jak vypadám?"

"Na začátku letu jsi vypadal jako tvůj otec."

"A teď?"

"Jsi hmotnější, ale to jistě víš, máš barvu namodralého dýmu, podívej se na ruce. Honzo, mě unavuje mluvit."

Ležel se zavřenýma očima. Měl hubený, bledý obličej, trochu protáhlý v dokonalém oválném tvaru. Jak popsat jeho rysy? Tvář jeho otce byla popsána jako tvář boha Apollona, pro tvář syna je to nedostačující přirovnání. Dokonalost! Žádný malíř, žádný sochař by si neuměl vymyslet takovou dokonalou krásu! Je to v harmonii, v každém mimickém záchvěvu, záleží na každé čárce, ne, já to vylíčit neumím - a k tomu ta vznešenost, ta sankce převahy, to, co už na Zemi se občas objevilo a co děsilo víc než tehdejší barva tváře. Ústa nejsou červená, ale ani šedá - je to divná barva, přiměřená tváři, dokonale přiměřená. Krásná! Proč mám pořád jen to jedno slovo, proč není nějaké, které by...

Otevřel oči. "Proč se na mě tak díváš?"

"Jsi nejkrásnější stvoření celého vesmíru."

Zasténal.

"Ale, Jendo, to je strašné, ty trpíš!"

"Nasťo," řekl po chvíli. "Věděla jsi o tom, že jsem na Zemi nikdy nebyl nemocný? Stěžoval jsem si někdy na nějakou bolest, chlad? Chodil jsem deštěm, bouří, mrazem - bylo mi jedno, jaké mám oblečení. Nerozuměl jsem lidem, když si stěžovali na to či ono."

"To - to asi nikdo neví."

"Ale teď jim rozumím."

"Můj drahý, co s tebou bude?"

"Jak to myslíš?"

"Můžeš zneviditelnět?"

"Jak? Ty umíš?"

Zneviditelněla jsem a znovu se k němu viditelná vrátila.

"Jak to děláš?"

"Stačí chtít," řekla jsem se strašnou úzkostí.

"Nestačí, mně nestačí!"

Smrtelná hrůza!!! A pro devítiměsíčníky bude šedým d'áblem!!!

Také si to uvědomil. "Kdybych měl alespoň svou starou sílu."

"Ta se vrátí!"

"Nemůže se vrátit, hladovím a žízním! To, co dostáváme z vimanu, mé tělo vůbec nepřijímá."

Vykřikla jsem. Přestože každý náš hlasový projev je jen zavanutí, zadívali se k nám. Vilma i akademik, a vzápětí u nás stanuli.

Podívali se na Jana a pak jeden na druhého.

"Nemůže zneviditelnět!"

"Ale je přece předpodstatněný! Musí být! Nesnesl by přece rychlost, neunesl by ho viman, pane profesore!"

"Klid, Vilmo, samozřejmě, máš pravdu."

"Ale co když to hmotnění bude pokračovat, co když, než doletíme..."

"Klid, Vilmo," opakoval akademik a díval se při tom Janovi do otevřených očí.

Řekla jsem mu všechno, co předtím řekl Jan mně.

Jan měl víčka zase zavřená a sténal.

"Bude to pokračovat, ale..." říkal profesor.

"Jaké ale?"

"Jde o to, totiž já předpokládám, mám pro to důvody, samozřejmě, ale..."

"Mluvte," prosila Vilma.

"Že totiž to, co je pro nás transsubstanciace, je u nich substanciace, to, co je u nás předpodstatnění je u nich stav, v jakém se rodí, oni vůbec nemusí na sobě nic měnit a ..."

"Kdo?"

"Šedí ďáblové z Gem."

"Ale on přece..."

"Je kříženec. Ale přesto je..." profesor nedořekl.

"Ale jak to víte?" zeptala jsem se.

"Neřekl jsem, že vím, já jen předpokládám. Před dvaceti lety jsme jednoho pitvali, vždyť víte." Věděli jsme.

"A Violens spí," zabědovala Vilma.

"Ale pane profesore," ozvala jsem se. "Ten pitvaný, ten přece se uměl zjevovat! Uměl být neviditelný!"

"Ano."

"Proč tedy nemůže Honza?"

"To je záhada."

Pak jsem jim řekla, že hladoví. To bylo hrozné, protože na palubě není žádné jídlo ani pití. Gemané - nechci už říkat Šedí ďábli - jsou na to určitě zařizení. Hruža! Nic o nich nevíme!

Vilma se vrátila k Violensovi. Profesor zůstal se mnou.

Uplynul nekonečně dlouhý čas od té chvíle, co jsem poprvé psala. Co je nového na palubě?

O čem bude první pokračování tvé reportáže, chudinko Nast'o?

Proč jsem napsala Chudinko? Nepovím...

Vimanéři hlásili, že už budeme přistávat a let zpomalí. Jakmile se tak stalo, překročilo naše hmotnění poslední fázi. Jsme bělostní a zářiví, ale všichni už bychom něco snědli. A všichni už bychom se rádi prošli a mluvili.

Jen Violens je nadále obláčkovým andělem. Probudil se, cítí se dobře a šeptá si s Vilmou. Honza má bolesti z vyhladovění. Stále neumí zneviditelnět. Violens nás uklidňuje. Přistaneme na náhorní plošině, poblíž Halberova domu. To je pro obyvatele strašidelné místo, tam bude v bezpečí. A starý Jan Halber si třeba bude vědět rady. Starý Jan Halber přece zná šedé ďáb... -

zná Gemany. Už aby to skončilo, říkali jsme si všichni, protože bylo tak nesnesitelné dívat se na Janovo utrpení!

Konečně! Letíme pomalu.

Je nekonečně vlhák, slastná noc, chladivý vánek je první tělesný pocit! Jsme na verandě vimanu všichni, i Jan. Nadechujeme se, plíce sají s rozkoší, srdce - vnímáme je!

Jaká úleva!

A devět měsíců vychází zvolna jeden po druhém. Má každý jinou barvu. Můj je ten zelený, tak zelený jako tráva oněch pastvin. Oj, děvče!

Modrý chodníček, viman vyslal obloukový chodníček na široou terasu velkého domu tam dole pod námi. Jdeme. Profesor první a my ve dvojicích, já s Honzou.

Na terasu vyšel sehnutý, hubený, bělovlasý stařec.

Jan Halber první.

Oslovíme ho my, nebo řekne on něco na uvítanou?

Stojíme proti sobě.

A on! On pláče a říká roztřeseným hlasem: "Děti, Vilma umírá. "

Ale nevedl nás přímo k ní. Šli jsme za ním do domu klenutými otvory bez dřeva a beze skel do jídelny, podobné jídelnám pozemským. Pak žena, zlatá jako bývá Violens na Zemi, nám přinesla džbány mléka a nějaký chleba. Jedli jsme mlčky, Jan Halber s námi nebyl, ale měl se pro nás vrátit.

Po večeři přišel další sloužící, zlatý muž, a ukázal prstem na vimanéry a profesora, měli ho následovat. Vimanéři se ochotně zvedli, profesor nechtěl, chtěl jít s námi k Vilmě, ale Violens mu řekl: "Jděte, prosím vás, oni splní rozkaz i za cenu násilí."

Profesor se zatvářil znechuceně, ale šel. Pak pro nás Jan Halber přišel. Uvedl nás do malého pokojíčku, podobného podkrovní komůrce na Pustince. Na posteli ležela velice stará, vyschlá žena. Nebyla bezzubá a to v jejím stavu a věkovitosti vypadalo dost příšerně.

"Vedu ti rodinu," řekl jí Jan.

Snažila se pozdvihnout hlavu. On k ní přistoupil a hlavu jí podložil polštářem.

"Vilma a Violens," řekla.

Vilma a Violens k ní přistoupili. Ona se dotkla jejich tváří.

"Jsou šťastní?" ptala se svého muže.

"Ano, Vilmo, jsou šťastní."

Usmála se.

Ukázala na mě: "Kdo je ta dívka?"

"To je Lyntina praprapravnučka."

"Mijova dcera," dodala Violensova žena.

"Míja," řekla stará Vilma něžně. "Milovali jsme Míju."

"Je tu náš syn," připomněl jí Violens.

Hledala očima, až ho našla. Byl nejvyšší, nejtemnější a nedojetý.

"Ubohý hochu," zašeptala a hlava jí klesla zpátky.

Mlčky jsme čekali, až se znovu vzchopí. Ale ona se ani nepohnula. A tu pojednou! Pojednou vyzářil maličký bledý plamínek ze středu její hrudi, zapotácel se jako narozený motýl a tápavě se vzdaloval. Dívali jsme se za ním. Bylo to až nesnesitelné, že byl tak ubohý a přece nezhasínal,

jen se vzdaloval, vzdaloval, dívala jsem se za ním, dokud mě nerozbolely oči. A všichni ostatní se mnou. Jen náš Geman ne. Ten chladně a bezvýrazně pozoroval tělo mrtvé ženy.

7. kapitola

Jan Halber pochoval tělo Vilmy Barešové v nejzazším koutě zahrady. Vykopal jí hrob a do jeho čela postavil kříž z prutů zlata. Nikoho z nás u toho nechtěl mít. Čekali jsme v jídelně, až se k nám vrátí. Profesor si něco zapisoval do zápisníku, který si ještě před pohřbem vyžádal od Jana. Vilma a Violens si šeptali, vimaněři se stáhli do rohu a také měli tajnosti. Já bych byla ráda měla tajnosti s Honzou, ale on nechtěl. Zahloubal se do sebe, a mně nezbylo, než všechny pozorovat a v duchu sestavovat svou reportáž. Ale nešlo mi to. Uvědomovala jsem si, jak daleko jsem od domova, jak jsem tu sama - nejvzdálenější příbuzná.

Trvalo to dlouho, než se Jan Halber vrátil. Teprve po jeho návratu jsme dostali ještě trochu mléka, a jakmile jsme je vypili, chtěl profesor dělat poradu. Myslel si, že Jan Halber odejde truchlit, ale ten se k tomu neměl.

"Přátelé, jde o to, abychom si udělali plán na zítřek. Dál zatím plánovat nebudeme. Zítřa večer si řekneme, jak se kdo tady cítí. Řekněte každý za sebe, jak si ten zítřek představujete."

Začala jsem první: "Nebylo by nejlepší, kdyby nám ten první den poradil náš hostitel? Vždyť ani nevíme, jestli vůbec vstaneme, jestli nebudeme celí polámaní."

"Tak zlé to nebude," řekl Jan Halber. "Ať řekne Vilma! Ta už to prožila."

"Pohybovala jsem se jen po plošině a šlo to."

Vimanér Nedělka si změnil pohledem profesora a povídá: "Jaképak plány, když nevíme, do čeho polezeme a když to přece můžeme vědět od pana hostitele."

"To jsem samozřejmě předpokládal," vyštěkl profesor podrážděně.

"Říkal jsem vám," vložil se do hovoru Violens, "že jsem opouštěl tuto planetu ve chvíli, kdy zde byl tak začátek devatenáctého století. Co se změnilo za dvacet let?"

"To lze předpokládat!" řekl profesor.

"Ale jděte," ozval se vimanér Nedělka.

"Jsem pochopitelně botanik! Nejsem sociolog!"

"Jenže my nechceme trhat kytičky, chceme vidět společnost, a tak nás pochopitelně zajímá, co se mezi devítiměsíčníky děje," přidal se k prvnímu vimanérovi ten druhý.

"Jste unavení a podráždění," řekl Jan Halber.

"Já jenom..." začal profesor, ale Vilma ho okřikla: "Nechte už konečně mluvit Jana!"

Všichni ztichli a čekali.

Jan Halber, stařec, ale nikoliv už schýlený a "nad hrobem", nýbrž jasnozraký a podivuhodně svěží, sepal ruce v klíně a všem se nám podíval do očí.

"Violens vám bezpochyby řekl všechno, co o naší planetě věděl, a jistě i to, že musel žít vzdálen lidem a proč... Před dvaceti lety jsem mu slíbil, že se pokusím napravit to, co on má za naše provinění. Že se pokusím o přátelský vztah, a že se pokusím naučit je tomu, co sám znám. Nevěděl jsem, jak začít. Nenávist je příliš stará, jsou vyprávěnky, už čtvrté generace, zveličené příběhy o strašidlech, která je chtějí zotročit, vykořisťovat, děsit zjevováním a kouzlením. Jsou

tak chtějí svobody a rovnosti a míru v malém i velkém, že se nám nepodařilo to, co ledaskde jinde - nezbožštili si nás, proto jsme nemohli přinést poznání tou nejpřirozenější cestou od vyspělejší planety k té zaostalejší. Ale chápete mne? A víte též, co se stalo, když nás navštívili přátelé z Gem. To byl konec! Vidět v nás bohy, to se nenaučili, ale označit Gemany za demony, to dokázali. Dovedl by tohle nějaký sociolog vysvětlit?"
Zadíval se na profesora, ale ten jen zavrtěl hlavou.

"Jen jim to předložme," řekla jsem a už jsem si představovala, jak ve svém žurnálu otevírám tribunu sociologům.

"Vím, co si myslíš, Nastěnko, ale já jsem tu žádné sociology neměl."

"Ale měl jste most! Sloužící! Měl jste začít u nich!"

"Sloužící jsou v očích těch druhých zrádci," podotkl Violens.

"Správně."

"A co psané slovo?" pokračovala jsem. "Pokud vím, jsou zdejší lidé náruživí čtenáři! Mají knihtisk!"

"Správně," řekl Jan Halber.

"Opatřil jste si tiskárnu!" zvolal vimanér Hradil.

"Můžete si ji prohlédnout."

"A kde sis ji opatřil?" zeptal se Violens.

"Nemohl jsem ji vzít někomu tady a pak vydávat, to by pochopili. Jak víte, je jen menšina planety civilizována a všichni o mně vědí. Musel jsem si ji opatřit na jiné planetě."

"Ale to je přece jasné," řekla Vilma.

"Nebudu vás zdržovat podrobnostmi. Začal jsem tisknout brožury o Zemi, o jejích technických dějinách, vynechal jsem války a prostě všechno negativní. Vytvořil jsem učebnice, kreslil dokonce i stroje. Bylo to strašně těžké, ale doufal jsem v jediné: Jestliže jsou lidé zde inteligentní, stačí jim málo, stačí jim náznak směru a budou bádát, zkoumat, experimentovat sami a dojdou k výsledkům každý na tom poli, pro které bude disponován. Samotným by to šlo pomalu, protože je nepopohání bída, sobectví, touha po povýšení ani hmotném, ani v prestižním... Vy to vůbec nemůžete pochopit, pokud se s nimi nesetkáte. Jen v jednom jsou horší, než lidé. V nenávisti. Nesmí se jim ublížit - nemají odpuštění."

"Vám odpustili?" zeptal se profesor.

"Nikdy!"

"A jak jste jim knihy dodal?" ptal se Hradil.

"Nechával jsem je na prahu knihkupectví."

"Nechával?"

"Už není potřeba, abych psal. Můj fantastický předpoklad se splnil. Vědí už víc než já, a dokonce udělali pokroky i v oborech, o nichž nic nevím. I když samozřejmě chemie a fyzika hrají prim. Zajímavé je, že ještě nelétají, a než postavili chemické závody, předem vyřešili problém čistoty ovzduší. Jsou to takové zajímavé rozpory. Vydávají astronomické ročenky a vědí už všechno, co astronomové na Zemi, ale nepronikli do svých neprobádaných končin s nepopsanou zvěří. Ale to vám dám přečíst. Nechtěli byste ten první den strávit v knihovně?"

"To rozhodně ano," řekl Violens.

"Bezpochyby," řekl profesor.

"A pak půjdete každý za svým oborem, není-liž pravda?" řekl Jan Halber a uklonil se nám.

"My tři jsme botanici," ozval se profesor. "Začneme po informativním čtení první dny na plošině. Navrhují dopoledne studovat a odpoledne zkoumat. Vimaněři, samozřejmě důsledně neviditelní, navštíví knihovny. Před Honzou je panenská půda fauny. Odvážíš se?"

Honza neodpověděl, snad ani neposlouchal.

"A co ty?" obrátil se na mě.

"Ze všech nejvíc číst a chodit mezi lidi."

"Neviditelně!" přikazoval mi.

Jan Halber vstal: "Musíme jít všichni spát."

Pro každého přišla jedna zlatá žena a vedly nás do hloubi domu.

Jan Halber vyšel zpátky na zahradu s prastarou černou knížkou v ruce.

Žena, která odváděla mě, byla, mohu-li to správně posoudit, už postarší. Pozorovala jsem ji, když mi odestýlala lákavé lože. Už předtím jsem si všimla, že ona i ostatní zlatí lidé, kteří žijí u Jana, jsou mnohem světlejší než Violens na Zemi. Pracovala pečlivě a ustrašeně po mně pokukovala.

Ale neměla bych mít strach spíš já z ní?

"Ty, ženo, vůbec ne s tvými lidmi?" zeptala jsem se lámanou devítiměsíčníanštinou.

"Aaán," vydechla, což znamená ne.

"Ale ty chceš?"

"Můj pán chce..." Dál už jsem nerozuměla.

Když skončila, řekla jsem jí: "Já, žena, nerozuměla."

"Aaán?"

"Aaán," řekla jsem smutně. A pak jsem zvolna řekla tu větu, kterou jsem se učila tak dlouho, až jsem ji, k Violensově spokojenosti, dovedla říct dokonale: "Mír přeji tobě a tvým, mír mezi námi, pokoj blízkým i vzdáleným."

Vyjekla údivem. Ale pak se celá nahrabila. Podívala se na mě pohledem otrocka, který už neumí věřit ničemu dobrému.

Ulehla jsem a myslela, že hned usnu. Jenomže období stálého spánku už pominulo. Už žádné prášky. A já bych tak potřebovala proti stesku, proti opuštěnosti a ke všem budoucím tajuplným událostem ten stále se vracějící stejný sen z pustinkovského soustředění ...

Vyjdu zadní brankou Pustinky - ze zahrady do rezervace - a ještě tam čeká malý mlékařský vozík. Kdo přivezl mléko? Sám zootechnik! Taková oběť! Vynoří se mezi stromy, blíží se ke mně a má takový dobrý, laskavý úsměv - Děvče moje, já tě tam nepustím! Neopouštěj mě, když jsme si konečně řekli ... A vidíš, opustila jsem. Už usínám. Konečně odkládám pero a ...

Pokračuji druhý den pod záhlavím těže kapitoly, protože musím začít jásáním - Ten sen se vrátil! Bude mě provázet? Bude se rozvíjet? Chudáčku Nast'o! Jsi ve vesmíru a srdce jsi nechala na Zemi! Jaká to ironie! Zamilovat se s jednou nohou ve vimanu ...

Dopoledne jsme tedy prožili v knihovně. S jazykem nebyly potíže.

Vilma a Violens jsou úplně soběstační a profesor také.

Vimaněři si prohlížejí fotografie staveb, závodů a hutí. Já jsem objevila slovník zemsko-měsíčníanský a vrhla jsem se na časopisy, hlavně na ženské, kde se píše o rodině a výchově dětí a kde jsou také rubriky módy. Móda je legrační, vůbec ne praktická, ženy mají snahu být líbivé a něžné. Kosmetika je na výši. Ale co se týče rodiny, to jsou skvělí!

Láska, něha, pozornost, žádné tresty! Kdepak! Dětičky by příkrost do smrti neodpustily! A manželství - totéž. Nenašla jsem slovo nevěra a rozchod - dokonce ani ve slovníku! Cizoložníka snad bez řeči odpraví! No, to se dozvím v románech. Budu si brát knížky i se slovníkem do postele.

Udělám seriál článků o měsíčníanském sexu ...

Honza! Přehrabuje se knihovnou a nenalézá, co hledá.

"Vždyť jsem ti řekl, že nemají skoro žádnou zoologii!" přistoupil k němu Jan Halber.

"A taky žádné zemědělství. Máš tu opravdu všechno?"

"Plno věcí mi tu chybí, ale kniha žádná, vždyť knihovny zabírají polovinu domu!"

"Tak to snad ořou zahnutou větví a krávy dojí ručně?"

"Velké srny, ne krávy. Ale jinak máš pravdu."

"Jedno jediné plemeno na celé planetě?"

"Pokud vím, ano."

"Zatraceně, a já k nim nemůžu."

"Nemůžeš. Jsi pro ně démon. Nemohu ti pomoci, nevím jak se Gemané zneviditelňují, a spojit se s nimi? Zavolat je? To by vám mohlo celou výpravu zkazit. Oni dělají, co chtějí. Kdybys šel sám do neprobádaných divočin, určitě by tě něco rozsápalo."

"A kde jsou tygři?"

"Nejsou tu, co Violens odešel. Přijdou, připojí se k lidem a zase odejdou, jak sami chtějí."

"Jako Gemané?"

Jan jenom přikývl.

Po obědě jsme se rozešli. Co dělali ostatní, to nevím, protože jsem se vrátila tak pozdě, že na mě čekala už jenom moje zlatá žena. Myslela jsem, že mě třeba osloví, ale neudělala to. Mlčela jsem také. Viděla jsem mnoho jiných!!!

8. kapitola

V dnešním čísle zvláštní reportáž Natasji Loňkové pro ženy!!!

Jak žijí zlaté ženy na planetě Devíti měsíců???

Na planetě DM neexistuje zaměstnanost žen!!!

Móda a kosmetika - první zájem!

Co radí nejelegantnější zlatá žena pozemšťankám???

Čtěte na stránkách ...

Už zase sním. Jsou to dny! Zapomínám na všechny starosti, zapomínám na stesk, lásku mám schovanou v koutečku srdce. Žiji svou profesí, i když všechno, co jsem nadepsala, je problematickou budoucností. Dny plynou, devět měsíců vychází a zapadá, studujeme, putujeme neviditelní, každý po uši zabořený do svých zájmů.

Já chodím za ženami.

To znamená do bytů, na dýchánky a besedy, do práce ne, zlaté ženy pracují jen v domácnostech, ani na venkově nechodí do polí, jak je to zvykem na Zemi ve všech zemích všech věků.

Zlatá žena není nikdy osamělá. Žádná rodina nežije sama. Venkovské usedlosti jsou každá vesnicí sama pro sebe, vesnice v pozemském slova smyslu tu neexistuje. Usedlost je veliké přízemní stavení s mnoha místnostmi, které jsou všem společné, a s několika vždy po dvou po třech propojenými pokojíky, obývanými manželskými páry.

Všichni jsou příbuzní. Děti mají společný prostor, a starají se o ně jedna nebo dvě ženy, které nedělají nic jiného. Domy jsou velmi útulné, obstoupené a prostoupené rozmařilým množstvím nepozemsky ohromných a pestrých květin. Místnosti jsou veliké, nikde není sklo, všude jen proutí, lýko a zlaté proutky.

Zlatá žena uklízí a zdobí svůj příbytek. Jak to dělá? Stříká. Chodí a rozprašuje spreje na odprášení, na vyčištění, na vyleštění, na provonění a výsledek je kouzelný domov! Služby neexistují. Prádelny, správkárny, krejčovství - to všechno se dělá doma, na všechno je nějaká stříkačka, dokonce i na švy šatů a křehounkých botiček. Ba, dokonce i na stříhání látek. Zlatá žena se halí do těch nejvzdušnějších a nejhladivějších tkanin, samý karnýr, krajka, pentle, spodničky, pásy. Barví se extrakty květin, každá má své, každá má jiné barvičky na víčka a řasy a jinou červeň na rty, které jsou vždycky plné a pěkně formované. Věnuje se úpravě sebe samé ještě víc než šlechtění domu.

Než přijdou muži z práce, sejdou se ženy ve společné místnosti s dětmi, pak děti odejdou a ony zůstanou samy a povídají si. Vypijou při tom mnoho ovocných šťáv, jsou to výborné šťávy, pro můj vkus snad příliš sladké. Kávu a čaj jsem je pít neviděla. Jen když je někdo nemocný, vaří se mu odvary z bylin, zřejmě účinné, protože jsem ještě nezpозorovala těžce nemocného, nikdo neležel déle než den, dva. Podívala jsem se také do nemocnice, ale tam byli jen dva umírající starci. Veškerým personálem byl jeden lékař se ženou, která nemocnici uklízela jako vlastní dům. Ale to jsem odbočila, v reportáži to budu muset líp srovnat a tu nemocnici dát rozhodně zvlášť.

O čem ženy klábosí? Nuda. Tedy pro mě. Vaření, móda, kosmetika. Pokud mluví o dětech, tak jen nějaké to rozněžnění, jak je to nebo ono roztomilé. Všechnu výchovu nechávají na té jedné a později na učiteli, který se rekrutuje také z rodinných řad. Ale musím říct, že děti jsou hodné a poslušné. Když muži přijdou, je společná večeře, každá žena přinese něco, co sama ve společné kuchyni uvařila, a vždycky je toho moc, muži si vybírají, zbytky se dávají do velkých nádob a pak se odnesou tygrům.

Zase odbočka: Tygři, na které se ptal Honza!

Den končí tím, že si žena odvede svého muže domů. Vždycky toho svého, neexistuje požádání manželky bližního svého. Ono je to nějak ani nenapadne!

Všechny jsou stejné ... A muži na jedné usedlosti vlastně taky ...

Co se děje mezi manžely, to nevím, nevcházím do ložnic. Jsem sice zvědavá reportérka, a až mi to profesor dovolí, zjevím se a udělám interview o sexu, ale vstoupit neviditelná do jejich ložnice, to nemůžu.

Ve městě je to skoro totéž. Jen ty usedlosti jsou maličko menší, s maličko menším počtem rodin, a staví se do výšky, tedy na patra, nejvýš pět podlaží. A jsou vedle sebe, ne osamocené. Jinak je město podobné našemu městu tak z padesátých let minulého století, myslím půdorysem, velkými nákupními středisky kde nakupují i venkované, jídelnami, hotely a správními úřady, v nichž jsou všude samí muži.

Ve městě jsem si už vyhlédla ženu, kterou první vyzpovídám, až budu smět. Je stejná jako všechny ostatní v tom jak uklízí, jak pečuje o svůj vzhled, jak přichází za ostatními ženami.

Avšak plytkých řečí se účastní moc málo. Její tvář má výraz, tím je nejnápadnější. Během uklízení si dělá chvilky oddechu a v nich vždycky sáhne po rozečtené knize. Ne že by studovala, tak zázračná zase není, ale otevírá romány, tlusté knihy, za dva dny jednu přečte. Do jedné knihy jsem se podívala. Byla otevřená ve scéně, která se odehrávala na usedlosti v prudké bouři a rodina uvažovala, co dělat, kdyby stavení shořelo. Neshodla se a rodina jednoho ze synů nejstaršího muže vyslovila přání oddělit se a jít jinam. To je pro devítiměsíční dramatická situace! Podívala jsem se na konec knihy. Zdá se, že usedlost vyhořela, syn odešel a otec mu, než zemřel, přišel ještě jeho novou, vzdálenou usedlost podpálit, protože zlatí lidé zradu tradic a rodiny neodpouštějí. Syn měl zůstat doma a stavět znovu s ostatními.

Tak. Tohle moji vyvolenou zajímá víc než tlachání žen. A taky chodí víc ven. Chodí sama ulicemi, prohlíží výkladní skříně. Taky si zajde do biografu. Viděla jsem s ní dva filmy. Jeden byl na jedno brdo s románem a druhý byl horor o šedých ďáblech, kteří zlaté lidé přemohli, ale nepochopila jsem jak. Snad tím, jak jim cosi stříkali do očí? Směšné!

A také se mi líbí, jak se chová ke svému muži, krasavci, kterému se ani Violens nevyrovná. Neovine se kolem něho sotva vstanou od stolu, a doma ho netáhne do ložnice hned jak se domů vrátí. Chce, aby si s ní povídal. Říká mu, co četla, kde byla a tak. A on jí povídá zase co on. Mají oba rádi humorné situace a rádi se spolu smějí, ponejvíce hloupě. Ona se jmenuje Trauun, on má jméno, které nedovedu vyslovit, natož zapsat. Trauun je osobitá a oduševnělá. Proto je kráskou všech krásek mezi zlatými ženami.

Milé čtenářky, nemýlíte se, nesmírně jsem si Trauun oblíbila. Jednou vám o ní napíši dvoustranu s mnoha obrázky, které si musím nakreslit, protože nevím, jestli se dá předpokládat fotografie. Už se moc těším, až řeknu: Trauun ženo, co vzkazuješ pozemšťankám?

"Trauun, ženo, co se ti přihodilo zlého?" ptal se jí dnes její muž.

"Stála jsem před výkladní skříní a někdo mi sáhl na hrdlo. A jel mi rukou až na prsa."

"Jsi si tím jista?"

"Ale nikdo blízko nebyl a oči jsem měla otevřené."

"Jsi si jista?"

"Možná, že jsem myslela na film."

"Na film?"

"O šedých ďáblech."

Proto právě dnes zapisuji, proto nemohu už odkládat. Tak dlouho jsem nepromluvila s Honzu! Ale on nemůže být neviditelný! Nebo už ano? A Trauun je jediná, která by mohla zaujmout takového - okřikuju sama sebe: Mlč! Nekřivdi předem! Ona třeba měla opravdu jen fantazii po špatném, prolhaném filmu...

Nechala jsem před hodinou psaní a sešla do jídelny, pevně rozhodnutá Honzu vyzpovídat. Stejně to bylo ode mě špatné, že jsem myslela jen na své reportáže a jeho nechala samotného nebo s Janem, když vím, jak je mu nelehko. Napravím to. A jestli už umí zneviditelnět a obtěžoval moji Trauun, tak mu to nedaruju! V jídelně jsem však našla jen profesora, Violense a Vilmu. Na stole, na kterém se mělo za pár minut jíst, rozkládali nějaká veliká semena ošklivé fialové barvy a byli nad nimi celí u vytržení.

"Fuj, to budeme jíst s těmi vašimi hlízami?"

"Nasťo! To přece nejsou hlízy," zděsila se Vilma.

"Vždyť já vím. Kde je Honza?"

"Vídáme ho jen u jídla," řekla a už na mě nemyslela, zase byla myslí u těch semen.

Pak přišli vimaněři, upachtění a otrávení. Sestavují pro botaniky urychlovač. Mají přesné plány, výpočty, a jediný problém - materiál na planetě Devíti měsíců, za ně vyřešil Jan. Štve je, že mají práci.

Pak přišel Jan.

Teprve když zlatá služka položila na stůl podnos jídla, objevil se Honza. Lidi, ten výraz!!! Vůbec nás nevnímal! Usmíval se sám pro sebe, blažený, rozdychtěný! Byl někde odkud se mu nechtělo! Ty neřáde! Po večeři jsem si dala pozor, aby mi neutekl. Ani se nesnažil. Když jsem k němu přišla, obličej se mu rozzářil.

"Nastěnko, máš na mě čas? Mohu se ti s něčím svěřit?"

"Můžeš. Ale mám strach, že se mi to nebude líbit."

Zasmál se: "Ale, jdi ty!"

"Řekneš mi to tady?"

"Ne. Počkáme na poslední měsíc a pak ti ji půjdu ukázat."

Devátý, červený měsíc vyšel, a my jsme se snesli na zahradu. Vzal mě za ruku. Ale nevedl mě směrem k městu. Směřovali jsme na druhou stranu, přepluli jsme celou plošinu, opustili ji a ocitli se v modravém údolí. Stanuli jsme u potůčku a Honza zapískal. Uslyšela jsem jemné zabučení a kde se vzala tu se vzala - stojí před námi veliká běžová srna.

"To je ta tvoje ona?"

"Ano!"

"Srna?"

"Kdepak srna, kráva! Prohlédl jsem si je, Jan mi dal k dispozici svou laboratoř, je to skot! A je našemu skotu tak příbuzný, že..." Zavýskl. Nikdy na Zemi jsem ho neviděla tak jasného, tak průzračného, tak klukovského, jinak se to nedá říct!

"Že se dají křížit?"

"Ukážu ti býka, kterému jsem odebral semeno a už je uložil. Povezu je babičce přepodstatněné. Ale mám ho málo, budu mít ještě moc práce. To je mléko! Já ti ukážu rozbor, babička se zblázní radostí, a vím už na jaké naše krávy se to dá nakřížit. No tak, Brambůrko, jdi zase spát."

"Jirka bude mít taky radost, vid'?"

"Jirka a všechno lidstvo!"

Tohle spojení Jirky s celým světem se mi líbilo, protože když myslím... Ale Honza mě nenechal myslet na celé lidstvo.

"Oni se o ně vůbec nestarají. Ani je nehlídají, když se pasou. Dvakrát denně je přijdou podojit, samí chlapi, a nic víc. Kolem domů mají velikánské louky, které nespásají, ale suší. Na množství je to krmení dost, ale..."

Přestala jsem ho poslouchat a myslela na slávu, jakou bude mít babička Vilma, Jirka a Honza a šíleně moc jsem jim to přála. A já budu u toho!

Lidičky, co dřív? Psát reportáže, nebo utíkat na Pustinku?

"...já jim o tom napíšu brožurku, o krmivech. To nejde, dělat to takhle primitivně..."

Sem se nebojí, protože je tu celé dny sám! Nemohl ublížit mojí Trauun!!! Ani mu o ní nepovím.

"Nasťo, na co myslíš? Teď ti ukážu to nejlepší!"

Vystoupil na malý pahorek, mě přitáhl k sobě a znova slabounce zahvízdal. Ozvalo se bubnování, zesilovalo, blížilo se. Najednou jsme byli obklopeni stádem běžových srn. A jsou mezi nimi býci! Honza řekl: "Pojď. "

Sestoupili jsme a šli jakoby ven z údolí. A celé stádo šlo za námi. Některé srny nás předbíhaly, tulily se k Honzovi. Byla to láska!

A najednou slyšíme děsivý pokřik. Ne krávy, ale... Tlupa zlatých mužů s klacky v ruce!

"Načapali jsme tě!"

Krávy se shlukly kolem nás, připraveny chránit svého miláčka, dupaly, bučely, a přece jsem slyšela:

"Viděl jsem ho, poznal jsem ho! Je to šedý ďábel!"

"Honzo! Kde jsi?" křičela jsem neviditelná.

"Tady u tebe."

Stádo zmizelo a bylo ticho. Muži stáli, nevěděli, co se stalo, kde nás hledat, co si počít. Zpráva o přítomnosti šedého ďábla je vyvedla z jistoty, s jakou šli na rušitele spánku stád. Překřikovali se, hádali se, někteří chtěli hledat, jiní radili vrátit se a poradit se. Nakonec odešli.

Honza se opět zjevil a já hned po něm.

"Jak jsi to dokázal?"

"Spontánně."

"Tak to způsobil strach?"

"V tu chvíli jsem neměl strach. Ale tu - jak jsi to nazvala? To pohrdání, tu povýšenost starověkého krále, rovného bohům."

Ó, ženy, sestry a dámy! Zítra budu pokračovat v reportáži - Co si povídají zlaté žínky v salóncích před příchodem mužů.

O tom, že se zas jednou objevil Šedý ďábel!

O tom, že si žádná žena nemůže být jista svou ctí!

O tom, že jeden z nich... Přímo na ulici za dne zneuctil tu nejkrásnější z vás!!!

Chudáčku Honzo!

Nevinný, drahý můj!!!

9. kapitola

Už třetí den sedím u Honzy. Po onom nebezpečném setkání s devítiměsíčníky ho zachvátila deprese. Už nemůže ke svému stádu, protože jsou nyní stáda hlídána. Když jsme o tom řekli ostatním, nařídil profesor důslednou neviditelnost, a Vilma prohlásila že je to otrava, když na sebe venku nebudou vidět. Když se Honza zhroutil, řekla: "Je mi to moc líto, ale nemohu přerušit práci."

Nikdo nemohl přerušit práci, a tak zbylo na mě, abych šla za ním, ale já bych stejně šla. Jan Halber mu dává vařit nějaký bylinný odvar a já mu ho podávám. Včera k večeru se mu udělalo líp, a když jsem mu navrhla to, k čemu jsem zoufale urputným přemýšlením dospěla, totiž že mi

může diktovat tu práci o krmivech, byl rád a chtěl hned začít. To ho snad z toho nemožného stavu dostane.

Píši o několik hodin později. U oběda nám řekl Jan, že má obavy z toho, že se nyní určitě mezi obyvatelstvem šíří panika a mnoho se mluví o událostech před padesáti lety. V novinách se znovu objevují dávné historky o šedých ďáblech, o všech ukrutnostech a násilnostech, o tom že před nimi není bezpečí, není skrytí. Jan řekl: "Cokoliv zlého se teď stane, bude to připísáno šedým ďáblům, i kdyby to bylo třeba zemětřesení."

Vilém Hradil se ozval: "A když někdo něco provede, svede se to na ďábla, že jo?"

"Zločinnost tu neexistuje," připomenul mu Violens.

"Já nemyslel zrovna loupeže," řekl Vilém a uchechtl se.

Violens se zamračil. Jan překvapeně vzhlédl a potom zrudl. "Kdybyste něco provedli vy, nezapomínejte, že šedým ďáblem, který byl spatřen, je Honza."

Odešla jsem od stolu a spěchala za Honzou. Poobědval v posteli a spal. Věděla jsem, že už je mu dobře, a nedalo mi to, chtěla jsem vidět tu paniku a chtěla jsem slyšet ty řeči o ďáblech. Také se mi stýskalo po Trauun. A tak jsem opustila Honzu a šla do města.

Ulice byly prázdné, nikde žádná žena. V biografu sedělo pár babiček, mladá žádná. Dávali ten film, který jsem už jednou viděla s Trauun, asi to teď dávají pořád dokola ve všech kinech, co jich na planetě je. Jistě mají i jiné na totéž téma.

Trauun byla v saloně s ostatními paními a slečnami své rodiny. Byla také ve stavu všeobecné ustrašenosti, a přece, i teď se odlišovala.

Ačkoliv dříve při hovorech mlčívala, teď měla hlavní slovo. Říkala: "Nedá se vůbec nic dělat, žádná opatření. Každá z nás může jenom doufat, že si ji žádný z ďáblů nevybere za manželku. Koho si vybere, ta nemůže utéct, nepomůže ničí přítomnost, každý ochránce bude ochromen. Žijme a chovejme se jako dřív a nemluvte o tom, řečmi je to všechno jenom horší a horší."

"Bál se klacků, utekl před nima!"

"Zneviditelněl. To nic neznamená."

"Opatříme si klacky!" křičely ženy.

"Opatřete si klacky," řekla Trauun. "Když vás to uklidní..."

"Ty taky musíš!"

"Když vás to uklidní, dobře."

"Někdo se mě dotkl!" vykřikla jedna.

"Mě někdo zatahal za vlasy!" vykřikla druhá.

Strhla se panika. Já jsem se žádné nedotkla! Byl tu někdo, nebo to byly halucinace z nervového napětí? Ale tu vidím, jak Trauun prudce zalomila hlavu dozadu. Dívám se na ni a nemohu pokládat tu velikou krvavou skvrnu na jejím krku za vidinu! Je tu! Ale kdo? Vilém!!! Nebo ten druhý vimanér?

Spěchám za Honzou. Spí ještě tak, jak jsem ho opustila. Mám o tom někomu říct? Snad bych měla alespoň Janu Halberovi. Ale může víc než zakazovat? A profesor tak nutně potřebuje urychlovač!

Před večeří se Honza probudil. Byl tak svěží, že jsem mu raději také nic nevypravovala. Vilém a Josef přišli k večeři pozdě!!! Po večeří jsem se rozhodla - půjdu za Trauun a zjevím se jí. Řeknu jí všechno. Řeknu jí pravdu. Řeknu jí, aby si ten klacek opatřila a pořádně je mázla přes hlavu, jestli přijdou, a manžela aby si vzala na pomoc.

Ale nemohla jsem odejít! Celý dům byl obehnan jakousi neviditelnou ohradou, která znemožňovala všem, i předpodstatněným, odejít... Jan Halber tedy pochopil, aniž bych musela já o tom mluvit. Vrátila jsem se k Honzovi. Usmál se na uvítanou a povídá: "Pamatuješ se na ten sen, který jsem ti na Pustince vyprávěl? Ten opakovací?"

"Myslíš ty rozvaliny? To strašně staré město?"

"Ano! Odpoledne se mi o něm zase zdálo. Už nebylo tak mrtvé. Všude narostla mladá travička, trosky obrostly droboukokořvé popínavé rostlinky a vítr už neskučí. Vane jemně a slyším v něm dech lidí!"

"Jsou tam lidé?"

"Nikoho jsem neviděl. Myslíš, že ten sen bude pokračovat?"

"Ten můj nepokračuje, je pořád stejný."

"Myslíš, že to něco znamená?"

"Sen vždycky něco znamená. Ale někdy jen ilustruje touhu. A neznamená vždycky splnění. Anebo bázeň. Ten tvůj byl bázeň zmaru. Travička a květiny jsou naděje. Ty cítíš naději?"

"V tom snu."

"A jinak?"

"Chtěl bych se vrátit."

"Na Pustinku, nebo do toho snu?"

Neodpověděl.

Chtěla jsem mu vyprávět, co se děje, ale on zase usnul. Halberův lektvar přemáhá jeho depresi, ale současně ho i uspává.

Šla jsem tedy do svého pokoje, lehla si, chvíli prohlížela časopisy a pak také usnula.

Píši večer po prázdném dni. Zase jsem nebyla venku. Honza mě prosil, abych psala, měl náladu na práci, vzpomněl si na všechno co potřeboval, a tak byla v poledne práce dokončena. Až dopíšu tohle, začnu ji opisovat a pak ji dám Janovi do tiskárny.

Po obědě byli všichni nějak podráždění. Venku je ošklivé počasí, prší ostré jehličky a zůstávají ležet po cestách a po rostlinách, je mrazivé ovzduší a fouká vítr. Botanici se o něčem hádají, vimanéři řekli, že musí jít pracovat na urychlovači, Jan Halber šel do laboratoře. Je jediný klidný, říká, že tohle počasí působí na náladu a on že už je zvyklý. Honza spal a já jsem těkala od ničeho k ničemu, trochu četla, trochu psala, ale tak špatně, že jsem to hned zahodila. Ven nemohl jít nikdo.

Stal se div! Před okamžikem ke mně sama od sebe přišla moje komorná - zlatá žena. Celá se třásla a chvíli jen koukala, než dokázala promluvit.

"Ty, Nas žena, řekla Mír."

"Ale ovšem! Můžeš mi říct všechno, co chceš. Přeješ si něco ode mě?"

"Pověz, Nas ženo..." zarazila se. Položila jsem jí ruku na rameno a povzbudivě se usmála.

"Pověz, šedý ďábel muž spal celý podvečer?"

"Myslím, že ano."

"Mluvil rozhlas! Nas ženo, neslyšela?"

"Ne, je jen v jídelně a já jsem celý večer tady."

"Jiný šedý ďábel ve městě!"

"To není šedý ďábel! To pozemšťané." Samozřejmě! O události v Trauunině salonu už se všude ví!

"Pozemšťané? Tvoje rodina?"

"Jenom dělali hlouposti. Neublíží doopravdy!"

"Ublížili!"

"Ale..."

"Dnes před večerem Trauun žena ..." Polkla.

"Co je s Trauun?"

"Bylo jí učiněno násilí. Tak jako těm ženám před padesáti lety."

Nechala jsem ji stát a utíkala za Honzou. Teď to musí vědět, teď se musí něco stát! A já musím za Trauun, já s ní musím mluvit! Probudila jsem Honzu a řekla jsem mu všechno o Trauun, o polibku, který jsem viděla, o Vilémovi, který se vyptával. A o tom, že za ní chci jít a že mě Jan Halber musí pustit ven.

Honza se rozhněval! Představa, že někdo páchá bestiality na jeho účet, z něj udělala děsného mstitele. Řekl, že půjde za Trauun se mnou. Ať je nebezpečí sebevětší! Očistí se. A až zjistí, kdo spáchal to násilí, zabije ho, ať je to kdo chce. V tu chvíli jsem ho chápala. Věřila jsem, že to nemyslí doslova a že pořádnou nakládačku si zpustlý vimanér nebo oba zaslouží!!! Dům jsme opustili snadno. Jan asi ještě neví, co se stalo. Jak se dostaneme zpátky, jestli dům zavře dodatečně, na to jsme nemysleli. Vzlétli jsme vysoko, jako orli, a nasadili rychlost, jakou jsem posud neokusila. Snegli jsme se na terasu Trauuniných pokojů. Štěstí nám přálo, že bylo tak špatné počasí. Mračna zakryla měsíce i hvězdy, my jsme viděli málo, ostatní nic. Trauun byla v ložnici a loučila se s manželem, který odcházel spát. Nepřiblížil se k ní, nedotkl se jí, nepolíbil ji. Ona seděla na lůžku, vážná, nemluvná. Kývla jen hlavou na něco co říkal a co jsme neslyšeli. Ukázala mu na klacek, pořádnou sukovici, a zřejmě ho posílala pryč. Když byla sama, položila si obličej do dlaní. Jak jí asi bylo? Je konec jejímu manželství? A čím bude, když už nemůže být něčí ženou?

Honza se dotkl mé ruky. Měla jsem jít napřed za ní a on měl přijít za mnou. Ale pak se všechno strhlo. Všechno v několika okamžicích! Trauun měla zase hlavu hluboce zakloněnou, zase jí krvavělo hrdlo. Útočníka jsme neviděli.

Trauun vykřikla.

V tom okamžiku byl v pokoji Honza. Chytil sukovici a se svou strašlivou silou udeřil tam, kde tušil útočnickovu hlavu.

A tu už se vlnily závěsy vchodů.

Pokoj byl plný devítiměsíčanů, mužů i žen. Řvali hrůzou a nenávisť.

Uprostřed ložnice stál Honza s klackem v ruce.

A na podlaze pod ním se zhmotňoval zabítý - starý Jan Halber!

Ztratila jsem vědomí.

Avšak v posledním záchvěvu bdělosti jsem spatřila, že proti devítiměsíčanům jsme já a Honza obstoupeni legií šedých ďáblů.

10. kapitola

Tragický konec výpravy na planetu Devíti měsíců!

Posádka se vrací neúplná!!!

Co se stalo s nejmladšími členy výpravy??

Zahynuli?

Kde jsou???

Jan Halber a Nast'a Loňková?

V teplém srpnovém dni, sladkém a svěžím, jsme se vypravili k zbytku posádky vimanu, na němž cestovali k planetě Devíti měsíců ve stavu KT akademik profesor Bílý, botanička Vilma Halberová a její manžel, nepozemšťan z planety DM Violens Halber a technici ing. V. Hradil a ing. J. Nedělka.

Seděli jsme kolem starodávného stolu v starodávné kuchyni v haciendě zvané Vávrova hájovna. Položili jsme všem jedinou otázku: "Co se stalo? Co se stalo devatenáctiletému J. H. a dvacetileté N. L.?"

Odpovídá akademik Bílý: "Neznáme odpověď na tuto otázku. Nikdo z nás neví, co se stalo. Jednoho večera zmizeli náš hostitel Jan Halber, náš člen Jan Halber a Nast'a Loňková. Zprvu jsme se neznepokojovali. Mladí bývali často spolu sami. On byl nemocen a ona ho ošetřovala. A potom - mohli jsme být kdykoliv neviditelní. To ostatně můžeme posud, KT pomine až po čase. Ale abych neodbočoval: Asi třetí den, kdy už jsme se začali strachovat, přinesly noviny ořesnou zprávu. Planetu Devíti měsíců navštívili ti, jichž se celá planeta již padesát let děsí - šedí ďáblové, údajně z planety Gem nebo souhvězdí Gem, jak je to správně, to nikdo neví. Zdá se, že došlo k ozbrojené srážce mezi zlatými lidmi a ďábly. Bylo několik mrtvých. Zcela jistě zahynul Jan Halber starší. O naší Nastěnce a Honzíkovi se psalo, že zmizeli současně s ďábly, kteří se od té doby neobjevili, nezjevili, neobtěžovali. Usoudilo se, že zlatí lidé je svou odvahou zahnali na útěk. Bylo z toho ohromné slavení, den zápasu byl vyhlášen celoplanetárním svátkem, zapalovaly se ohně, zpívaly se písně a byly složeny oslavné poémy. A my se ptáme: Unesli skutečně naše drahé šedí ďáblové, nebo je zavraždili zlatí lidé? Máme na mysli známou skutečnost, že Honzík je částečně Gemanem, rozhodně má jejich vnější vzhled, a že Nastěnka byla zjevně jeho společnicí."

Profesor mluví tichým, rozechvělým hlasem. Je zdrcen. Vilma Halberová slzí a říká: "Jemu se nechtělo, jen nás poslechl. Neměla jsem ho nutit!"

"Nenutila jsi ho," opravuje ji její neméně zoufalý manžel. "Rozhodl se sám. Byl objeven zlatými lidmi a měl se držet v bezpečí."

"Nebo jsme ho měli sledovat," říkají technici.

Přicházejí manželé Foltýnovi, mlčky usedají mezi nás.

Ptám se: "Jestliže se nenalezla jejich těla, která nemohou být po smrti neviditelná, znamená to, že byli uneseni, nebo je alespoň naděje. Můžete se pokusit o cestu na Gem?"

"To je nemožné," říká Janův otec. "Proti Gemanům jsme bezmocní. Nikdo neví, kde je Gem, co to je Gem, nikdo nám to nepoví. Nevěděl to ani náš hostitel, i když tam byl. A řekl také,

že jejich vimany jsou nepopsatelné, že ty naše jsou ubohé dětské hračky ve srovnání s jejich technikou, jestli se to vůbec dá nazvat slovem technika."

"Byli tak mladí," řekla tiše paní Vilma Foltýnová. "A přece tu po nich něco zůstává. Zbytek výpravy přivezl nedokončené, nahozené reportáže Nastěňčiny. A můj Jeníček! Psal pro zlaté lidi příručku o krmivech. A přivezli mi také semena běžového srnce s popisem plemene, se všemi parametry a já..." Tady se hlas staré ženy zlomil v pláči. "Já na jeho paměť provedu nakřížení a..." Nemohla dále mluvit.

Těším ji: "A my se postaráme o to, aby Nastiny reportáže vyšly.

"Měli se velice rádi," hlesl profesor.

"Byli si bratrem a sestrou," dodal nepozemšťan Violens.

Opouštěli jsme sklíčení to nádherné místo, zdánlivě plné klidu a štěstí. Čím potěšit rodinu, která navždy ztratila dva nadějně mladé lidi? Ztratila, ať už byli zabiti či uneseni.

Nastin otec - důstojník námořnictva - se plaví po mořích, a na kterékoliv z hvězd, které se zrcadlí v hluboké vodě, může být jeho milovaná dcera.

Rozmlouvala: Judita Blešková

Pokračování v příštím čísle.

11. kapitola

Ještě než jsem ztratila vědomí, všimla jsem si s údivem, jak různobarevní jsou šedí d'áblové! Modří, popelavě šedí, úplně černí, snědí i téměř bledí, všelijací, jen zlatistá krása Violensova chyběla, nikomu však nechyběla ona vznešenost, ve které občas dokáže zazářit můj blíženec Honza. A pak už nevím nic. Uchvátil mě jakýsi vír, probírala jsem se k věděni a k vědomí za kovového osvětlení, jež mě unášelo - ale ani vzhůru, ani dolů, spíš jsem měla pocit, jako by někam vzad, ačkoliv kde je vzad a kde vpřed jsem nevěděla. Nic jsem neviděla, neměla jsem žádný jiný tělesný pocit než lehkost a unášení. Pak jsem zase ztratila vědomí, snad jsem usnula, já nevím, a probudila se na brokátovém velkém lehátku v místnosti, kterou bych nejspíš nazvala orientálním budoárem, ale nevím vlastně proč, snad jen pro tvar oken, skvostné koberce a závěsy. Nábytek je zvláštní, popíši jej někdy později.

Vstala jsem a zjistila, že jsem zamčená, dveře i okna. Okny jsem viděla jen zahradu a v ní fíkovníky, mandloně a cedry. Po chvíli vstoupil tiše muž připomínající Indu svou fysiognomií a barvou pleti. Nepromluvil ani slovo. Předložil mi pravou pozemskou kávu s pravým pozemským cukrem, nějaké sladké i slané pečivo, a s tím vším přinesl ještě i blok papíru a pero. Vše položil s vlídným úsměvem přede mě.

Vypila jsem báječnou kávu, zobla si perníku a vrhla se na psaní. Zapsala jsem všechno, co se událo u Trauun, vlastně zapisuji, bojím se přestat psát, protože nevím, co bych si počala pak - v téhle příšerné, příšerně absurdní situaci. Kdyby alespoň Honza byl se mnou!

Přerušila jsem psaní, protože jsem si všimla, že je v jednom rohu pokoje velké, oválné zrcadlo, a uvědomila jsem si, že jsem se od startu na Zemi ještě neviděla. S bázní, co možná uvidím, jsem k zrcadlu přistoupila. V prvním okamžiku mě přímo oslnila zářivá běloskvoucnost! Úplný anděl! Bledá, hubenější než dřív - ale rysy tak zjemnělé, něžné, dokonce i ten maminčin špičatý dlouhý nos se zmenšil a zaoblil. Jestli mi to zůstane jako to zůstala tetě Vilmě, až se vrátím a Jiří... Ale vzápětí jsem si uvědomila, že se s největší pravděpodobností nevrátím a Jirku už nikdy nevidím... Málem jsem se zhroutila na místě z té záplavy lidského stýskání a lidské žalosti, když v zrcadle vidím, že dveře za mnou se otevírají. Otočila jsem se a spatřila tři Gemany, všechny černé.

Něco říkali, tvářili se docela přátelsky, a protože měli pozemskou barvu, nebála jsem se jich. Byli dvorní, ale jejich řeči jsem vůbec nerozuměla. Tu jeden ke mně přistoupil blíž a rukama mi začal hladit uši, něco mumlal a já najednou v tom drmolení zaslechnu něco jako - rzzmiš. Ptá se jestli rozumím!

"Ano!"

A on hned sejmul ruce z mých uší. Řekl: "Vítáme tě, Nastěnko na ostrově lotosů."

"No jo, ale kde je ten ostrov?"

"Souhvězdí Gem." Usmívali se a dál nic neřekli. Až pak: "Máš nějaké přání, nějaký dotaz?"

Otázek jsem měla mnoho, ale nevěděla jsem kde začít, čím začít - a tak jsem řekla jenom: "Kde je můj bratr?"

"Tvůj bratr je náš bratr, jsi naše sestra, jestliže tě Gilgam miluje. Má před sebou mnoho práce, učení, zasvěcení. Ale nechceš-li čekat, zeptáme se ho, jestli tě chce vidět hned."

"Já bych moc chtěla hned, zavedete mě k němu?"

"Ne. Jestli bude chtít, přijde sám."

Opustili mě a já jsem prožila několik krutých minut nejistoty. Ale Honza, Gilgam, jak mu tady říkají, přišel.

Byl modrý, ale barvy v jeho tváři se sladily, jeho rty neděsily růžovou nepřírozeností, jeho vlasy už nebyly mahagonové, ale tmavé. A jeho tvář vyzařovala takový majestát, že jsem se celá rozechvěla a vzpomněla si v mžiku na to, jak jsem mu kdysi na Pustince řekla - Bála bych se tě, kdybych nevěděla, že mě máš rád. Ale teď jsem si tím náhle jista nebyla, teď jsem se strašně bála, ačkoliv předtím jsem se vůbec nebála "Inda" a těch černých.

Zřejmě to vycítil, protože beze slova ke mně přistoupil, obejmul mě a přitiskl k sobě. Položila jsem mu hlavu na hrud' a rozplakala se přepodstatnými slzami, odevzdaná své slabosti a jeho síle. Hladil mě po vlasech a vedl k pohovce. Posadili jsme se, já se ho pořád držela a on promluvil:

"No tak, Nastěnko, neboj se. Jsi v bezpečí, nic se ti nestane. Budeš se tady mít hezky a vrátíš se domů, když budeš chtít."

"A ty?"

"Ale, no tak, na to je ještě dost času."

Kupodivu mi tahle odpověď stačila k uklidnění a opravdu, byla jsem pokojná, jako už dlouho předtím ne.

"Řekni mi, Honzo..."

"Jsem Gilgam," opravil mě jemně.

"Co se stalo s Janem Halberem? Je mrtvý?"

"Ano."

"Beznadějně, s definitivní platností? Zabil jsi ho?"

"Ano. A přitom byl nevinný."

"Jak to víš?"

"Vím. Podezřívával vimanéry, jako my. Šel Trauun chránit, jako my. Mohlo se stát, že by byl zabil on mne. Ale vimanéři to taky nebyli."

"Gemané?"

"Musíš to správně chápat. Trauun byla seznána jedinou schopnou zasvěcení, jedinou ze všech kirátů."

"Kirátů? Všechno se teď jmenuje jinak?"

"Jmenuje se to správně."

"Proto ji museli znásilnit a pokousat?"

"Nasťo, teď to nemůžeš pochopit, ale uvidíš, pochopíš!"

"Co se s ní stalo? Zabili ji?"

"Je tady, časem se s ní setkáme."

"A Jan?"

"Kiráti Jana snědli."

"Ty lžeš! To není možné! Zlatí lidé!"

"Sežrali ho beze zbytku a kosti spálili."

"Ale proč?"

"I to se dovíš později."

"A jeho světýlko? Oddělilo se světýlko, nebo světýlko také snědli?"

"Světýlko zůstalo nahoře, chvíli těkalo na místě, jako kdyby se dívalo, a pak odešlo."

"A to se taky dozvím? Dozvím se, kam odešlo?"

"Nevím."

"A ty?"

"Také ještě nevím všechno, i když něco už chápu."

Pak mi Honza či Gilgam řekl, abych se už netrápila, a šla se s ním trochu projít. Nevyšli jsme do "mé" zahrady, vyšli jsme na dlouhou chodbu, a tou pak prošli ozdobnou branou do volné přírody, která mě naráz oslnila. Nebyly tam pěšinky, všude byla podušková travička, hedvábná a lesklá, pokrytá něčím stříbřitě lesklým, jako kdyby to byla věčná kovová rosa nebo hebounké jíní. Působilo to chladivě v povětří vlahém a čeřeném vonným vánkem. Ten čechral vlnky v ocelově modré široké řece s průzračnou vodou. Šli jsme po mostě, který by v malém vypadal jako drahocenný šperk, jako náhrdelník ze zlata a perel. Vyšli jsme po mostě na širokou louku, krajina se zvlněním a porostem keřů a stromů podobala anglickým parkům - až na tu stříbrnost, která tak příjemně ladila s lehkostí naší chůze, s naším vznášením. Šli jsme a já najednou cítila štěstí!!! Takové niterné, hluboké, nemotivované, prostě štěstí jen tak - absolutní. A slyšela jsem hudbu a vnímala jsem ji tak soustředěně a v plnosti a hloubce, jako nikdy dříve na Zemi. Slyšela jsem flétny, klarinet a bubínky. Letěli jsme a mijeli jezírka posetá lotosovými květy, barevnými a lesklými jako drahokamy a vůně, vůně, vůně...

"Tohle by měli vidět moji rodiče," řekl Honza - Gilgam.

"A co zvířata? Máš tu nějaká?"

"Ale to víš, že jsou! Tygři, sloni, nosorožci, krokodýlové..."

"Samá pozemská?"

"Vůbec nejsou pozemská! Jsou odtud. Na Zemi jsou cizí!"

"A krávy?"

"I krávy. Ale jsou dál. Musíme se vrátit. Musím studovat, můj guru čeká."

"Guru???"

"Nebud' překvapená, vše tady něco znamená, znamenalo i na Zemi, i jméno Gilgam, i Gem."

"To nechápu."

"Já zatím také všechno nechápu. Víím jen, že se blíží doba nového Projevu, začíná příprava a přijde žeň."

"Prosím tě, co je to vlastně Gem?"

"Planeta Sedmi a Devíti ostrovů, planeta Matka, patří k ní Země a ještě několik dalších planet."

"I planeta Devíti měsíců?"

"To zatím ještě nechápu. Nechápu poměr tělesna, tedy fyzická a plazmatu a dalších skupenství a rozměrů a toho, čemu říkáme psychično nebo duševno, myslím, že tady to nějak splývá v jednotu a ucelenost."

"To asi nepochopím nikdy."

"Možná. Možná, že ani já ne."

"Řekl jsi guru, jsou to tedy indická slova. Jmenuješ se Gilgam, to je něco se Sumerem."

"Ale nezapomeň, že nikdo na Zemi nezná opravdovou řeč Sumerů a protoindů."

"A teď umějí česky."

"Že umějí?"

"Já tak s nimi mluvím!"

Zasmál se. Odvedl mě do mého pokoje, nechal mě tam, ale nezamknul.

Na stole jsem měla připravenou večeři, chleba, máslo, med a jakési lahodné víno či mošt. Vypila jsem je a upadla v příjemnou omámenost, v níž teď píši.

Dobrou noc Gem!

Dobrou noc, nový Gilgameši...

12. kapitola

Nastěnko, žádáš mě, abych ti zapsal do deníku něco z toho, co se učím, ale jak to mohu udělat? Jak mám učit tebe tam, kde jsem sám malým, tápajícím žákem! Nevím, jak se to stalo, že je Gem mateřská planeta, nevím, kdo jí vládne, kdo určuje dobu Projevu, dobu akcí a zásahů, proč a kdy. Posud jsem pochopil jen to, že jsou Gemané nějakými kosmickými inseminátory. Například: Když ustoupil ledovec na Zemi a vznikla jezera, oni oživilí vody semeny budoucích vodních tvorů, podmínili evoluci a dál už jí nechali volný průběh. Bez semene by voda sama ze sebe obživnout nemohla.

Ale kde vzali první setbu Gemané sami, kdo je matkou matek, to nevím, a mám závrať, když se pokouším si to představit, to dojdou až k ptaní po Nicotě před Bytím, a před tím prchám...

A vůbec pochopit, kde došlo k pouhému vývoji a kde došlo k zásahu, křížení. Možná že nynější Gemané to sami nevědí, i když jejich život je tak dlouhý, že z našeho hlediska jsou prakticky nesmrtelní.

A vůbec, jde jen o inseminaci? To je můj obor, do něho jsem zasvěcován, ale jistě je to jen jeden z mnoha aspektů kosmického mateřství.

Tak vidíš...

A přece, v jedné oblasti se mi již jasní. V dlouhém období minulého Projevu se Gemané soustředili na poloostrov, který byl izolovaný horstvem na severu a jinak oceánem. Nalezli na něm obyvatele schopné poznat skutečnost, dozvědět se alespoň částku pravdy a rozvinout ji pak v určitý názorový systém. Samozřejmě, Indie!!!

Nalezli tam dvojí lid: Zlatistvý, líbezných tváří a hladké pleti, a temný, příšerný a srstnatý jako zvěř. Inteligentní byli obojí, ale povahově se lišili temní od zlatých velice. Temní byli pracovití, měli již zemědělství a řemesla, byli laskaví a pomáhali si navzájem. Zlatí lidé byli suroví, uchovávali si zvyky primitivů, loupili a byli lidožrouty. Všechno maso, i lidské, jedli za syrova, i když oheň znali. Gemané přišli, aby provedli civilizační zvrát, aby založili moderní města s rozvodem teplé a studené vody, s kanalizací, s centrálním vytápěním atd. Temní lidé je přijali přátelsky a byli ochotni poučit se, ochotni budovat, stavět. Ne tak Kiráti! Začalo těžké období, v němž jedni budovali a druzí ničili, v němž jedni dávali sami sebe pro nový život a druzí vraždili. Když bylo postaveno třetí město a začalo vzkvétat, vyvolali zlatí lidé válku, ničivou, vražednou, surovou nad všechno pomyšlení. Gemané přišli temným na pomoc a použili takových prostředků proti zlatým okupantům měst, že všechna tři města byla zničena. Aby bylo možno začít s novým budováním, bylo nutno zlaté lidi zneškodnit. Toto veliké "Zneškodnění" se zapsalo do dědičné paměti Zlatých, stalo se Velkým neodpuštěním a velkou Nenávistí jak k lidem temné pleti, tak i k šedým d'áblům!!! Vůdcové Zlatých byli bezpochyby povražděni. Zbytek všech mužů a část žen byla přenesena na planetu Devíti měsíců, která tehdy ještě lidmi osídlena nebyla, nebo měla teprve jakési poloprimáty bez řeči a nástrojů. Část žen, rozhodně těch nejkrásnějších a inteligenčně nejnadanějších, byla dána temným mužům a zčásti také Gemanům k chovatelské akci. Muselo to být příšerné, když taková zlatistá kráska se zářivými vlasy a alabastrovou pletí byla dána v moc chlupatému, páchnoucímu polozvířeti - polozvířeti zevnějškem, nikoliv charakterem a - odvažují se to říct - srdcem! Toto plánovité překřížení přivedlo na svět protodrávida, stavitele úžasných měst, do té doby nevidaných. Nejlepší jedince nového plemene přemístili Gemané do Mezopotámie, aby tam vystavěli města a vytvořili první městské státy. Teprve za takových tisíc let je civilizačně dohonili jejich příbuzní v Indii. Nemohli dříve, neboť po válce, v níž bylo použito gemanských zbraní, byla země zamořena a mnoho obyvatel zemřelo strašnými nemocemi. Gemané dopustili tuto děsivou selekci a ochránili svým vyspělým lékařstvím jen vybranou elitu sumerskou.

K těm pak po více než tisíc let sestupovali vždy po stu letech, až bylo založeno prvních pět měst. Jestli jsem to nějak popletl, dá se to napravit, protože jsem řekl svému guru, že jsi novinářka, a on tě jednoho dne pozve a odpoví na tvé otázky...

Tak jen ještě to, co mě zaujalo jako milovníka zvířat: Řekl mi, že Gemané dali člověku první obrázkové písmo a že v abecedě je zašifrována historie minulá i budoucí, že každé písmenko je symbolem jednoho Projevení. První písmeno je jménem Býka, obrázkem býka, tvořivé, plodivé síly, kterou lze přenášet od hvězdy k hvězdě. Symbol prvních insemináčnických zásahů! Druhé písmeno znamená Dům! Stavitelé měst! Třetí písmeno značí velblouda - ale tady nevím. Snad je to budoucnost? Přemýšlej o tom ty. Čeho symbolem může být velbloud?

Při té příležitosti mi řekl guru, že ti mohu prozradit, jak je to s Trauun. Říkala jsi: Znásilněná a pokousaná. Ale tady nešlo o nenávistný čin ani o inseminaci, Trauun nebyla oplodněna. Šlo o zasněžení, o jiný způsob předpodstatnění, než my známe. To druhé zakrvácení hrdla předpodstatnění dovršilo a Trauun zmizela očím Kirátů právě tak jako my dva. Má se stát novou

matkou nového člověka na planetě Devíti měsíců. Byli již vybráni muži, kteří jsou k tomu vhodní jako manželé, a ona si ženicha vybere sama. Tak jako já mám svého guru, abych se mohl stát plnohodnotným ziusudrou, je ona zasvěcována inkarnovanou Innan, aby mohla založit na své planetě nový rod. Takovou pramatkou měla být už matka Violensova, jenže víš, jak to dopadlo!

Nedal jsem ti ten první zápis, chtěl jsem, abys byla překvapena tím, co mi guru slíbil, totiž dovolením, aby ses s Trauun, kterou sis na DM tak oblíbila, setkala. Udělal jsem dobře. Byla jsi tak šťastná, když jsme vyšli z domu a na louce čekala Trauun... A jak Trauun roztávala z jisté upjatosti, když jsi jí líčila, jak jsi za ní chodila, jak jsi ji obdivovala a jak jsi... To jsem vlastně řekl já, že jsi riskovala život, abys ji ochránila...

"A všechno bylo jinak," řekla Trauun.

"Jsi moc nešťastná?"

"Nešťastná?" podívala se ti do očí.

"Muž tě zavrhnul ještě dřív, než jsi odešla, unesli tě na cizí zem a vnutili ti svou vůli!"

"Ale vždyť pro mě byl život tam doma nesnesitelný! Mužů jsem si nevážila, ženami jsem pohrdala, to nejsou lidé! Bylo mi tak prázdné a beznadějně, snažila jsem se ze všech sil něčím svůj život naplnit, chtěla jsem vykonat něco, změnit svět, přetvořit lidi, ale byla jsem tak bezmocná, že bych snad nakonec byla sebe samu zabila! Dodržovala jsem zákony, ale zároveň jsem je toužila zničit."

"Tys tedy srozuměna s tím, co chtějí Gemané?"

"Mám poslání," řekla vážně.

"A nic mimo ně?" nedávala jsi jí pokoj.

"Ale vždyť žiju! Učím se a nejsem sama!"

Šli jsme právě kolem jednoho z jezer a Trauun vstoupila do vody. Vypadala jako nymfa, ověsila se květy lotosu, a když viděla, že ji pozorujeme s okouzlením, radostně se rozesmála.

Když jsme šli zpátky zeptala se:

"A co ty, Nas? Proč jsi na matce planet ty?"

Odpusť, že jsem tě nenechal mluvit, odpověděl jsem jí sám, protože já znal odpověď a ty ne:

"Doprovodila mne. Je to má sestra."

"A zůstane tu?"

"Když bude chtít."

"Zůstaň, prosím, alespoň dokud se neprovdám!"

A ty, šťastná jistotou, že se budeš smět vrátit, jsi přikývla.

Ted' si to můžeš přečíst všechno...

Ještě před další, překrásnou procházkou s Trauun...

13. kapitola

Nepsala jsem pár dní, protože se tak dlouho nic nedělo. Připadám si jako na prázdninách. Dopoledne nic nedělám, snažím se psát, ale nemohu nic číst, protože je mi gemanská řeč úplně cizí, i když dokážu rozluštit písmo a číst slova bez významu. Odpoledne pro mě přichází Gilgam, čeká na nás Trauun a procházíme se stále stejnou stříbřitou krajinou. Před večerí mě oba opustí, nevím, co dělat. Čeká mě už jen máslo, med, samota a víno. Tak trochu se začínám nudit. Žádala

bych o dopravení domů, kdyby nebylo slibu, který jsem dala Trauun, a té skutečnosti, že to bude rozloučení s Honzou - Gilgamem navždy. Řekla jsem prázdniny, ale je to taky trochu pohádka. Už přijeli Trauunini ženichové. Je jich sedm a Trauun má sedm večerů strávit s každým zvlášť, aby poznala, který jí bude nejmilejší. Manželství totiž bude dlouhé, něco jsem slyšela o třech stech let - no ne! Trauun už poznala dva. Jednoho černého a jednoho snědého. Říkala, že vybrat si bude těžké. Proti mužům z planety Devíti měsíců jsou Gemané úžasní všichni. Jednají s ní s úctou a mluví s ní tak, jak toužila celý život, aby s ní někdo mluvil, a všichni po ní zdrženlivě touží, zdrženlivě, ale zjevně, což by normální zlatá žena ve své tuposti vůbec nepoznala, a kdyby poznala, dala by nápadníka okamžitě svým mužem zabít.

"A sežrat?" zeptal se Gilgam vesele.

Zatvářila se zděšeně, ale vzápětí si uvědomila, že už byla osvobozena, a s úsměvem přikývla.

Je to tak trochu potvůrka, ta naše Trauun jasná! Dělá jí dobře to dvoření mužů, nalezla se v něm, a podezřívám ji, že by jí nevadilo, kdyby těch nápadníků a večerů s nimi bylo sto. Samozřejmě, všechno je to ve stadiu platonickém a Gemané vůbec nejsou prasáci, jak je kdysi v oficiální zprávě nazvala Helena Mudrová.

Jednoho ženicha jsem dnes poznala!!!

Přišel za mnou dopoledne. Vstoupil, bledá tvář, pleť tmavá jen kolem očí, modročerné vlasy, výrazný nos, úžasná postava...

"Mír tobě a tvým," pozdravil obstojnou DMštinou, kterou se asi všichni ženiši museli naučit.

"Mír tobě a tvým," odpověděla jsem mu a ukázala mu rukou na jedno obří, brokátem potažené křeslo. (Článek o nábytku jsem ještě nenapsala!!!)

Důstojně se usadil a pozorně se na mě zadíval.

"Pravá Pozemšťanka."

"Zřejmě," odpověděla jsem mu.

"Dnešní večer prožiji s Trauun."

"Třetí ženich!"

"Pravý ženich."

"To si myslíš ty?"

"Nejen já."

"O tom já nic nevím. A Trauun asi také ne."

"Ovšem, že o tom neví," řekl trochu pohoršeně.

"Proč jsi za mnou přišel?"

"Přátelíš se s ní, jsi s ní každý den. Porad' mi. Musím ji získat."

"Musíš?"

"A chci. Já jediný jí vídám každý den. Každý den vidím, jak s tebou a tvým bratrem odchází, mám jí plný zrak, plnou duši - není to pouze otázka cti mého rodu, proč musím zvítězit."

"Ale jak mám poznat, jestli je to dobré pro ni?"

"Jsem první Lingam, první syn tohoto domu, jsem první dobytkář tohoto kraje, nemám v krvi nic z Kirátů, nikdo z mých předků nebyl na Zemi...."

Nechlubil se, jen úpěnlivě prosil.

"A ti druzí?" zeptala jsem se.

"Mají příměs Negemanů, někteří jsou bojovní, někteří povýšení, někteří měli kruté předky a žádný nerozumí kravám."

"Trauun asi taky ne."

"No právě!" zajásal.

Protože řekl - No právě a měl takovou nebohovskou radost a tak upřímně toužil - najednou se mi zalíbil!

"Trochu se vytahuješ, ale na to jsem zvyklá."

Zasmál se. "Tak mi pomůžeš?"

"To si nevezmu na svědomí," řekla jsem. "Ale dám ti příležitost. Vezmu tě, jako svého přítele, dnes odpoledne na naši obvyklou procházku."

A tak se také stalo. Gilgam a Trauun už byli na mostě, mlčky hleděli do čeřivých vlnek, když jsme se k nim připojili my.

Nepřišli jsme jen tak. Přijeli jsme na stroji, prvním stroji, který jsme tu my tři Negemané spatřili. Bylo to podobné otevřenému autíčku s pohodlnými sedátky, lesklo se to kovově, bylo to blankytně modré jako gemanská obloha.

Nepředstavila jsem ho jako ženicha, řekla jsem:

"Seznamte se s mým novým přítelem! Je to princ z domu, ve kterém bydlím, a je to Lingam."

Když jsem řekla jeho jméno, vyprskl smíchy, proč? Trauun a Gilgam se zvědavě a pobaveně na něj zadívali.

"A první dobytkař planety."

"Vážně?" řekl Gilgam a zahrnul ho milionem otázek.

"Raději nasedneme a pojedeme se podívat."

Musí se nechat, že Lingamovi nedalo žádnou práci se s námi spřátelit. Trauun si zdánlivě nevsímal o nic víc než nás a jí byl zřejmě sympatický, protože se rád smál a vtipkoval, což na DM, kde neexistuje humor, málo poznala, ale měla pro něj smysl. Vyjeli jsme ze známé krajiny, minuli několik roztroušených bělokamenných staveb, snad příbytků, byly snad z mramoru, ale jejich architektura byla lehká, vzletná - jestli se to tak vůbec dá říct. Lingam říkal, že jsou to příbytky, ale jen na léto. Teď bylo léto, ale zdály se prázdné. Pak jsme jeli dlouho stříbřitě cinkavým lesem nejrůznějších jehličnatých stromů, pak přišly listnaté, čím dál, tím zelenější, už ne stříbrné a konečně jsme dojeli na ohromnou pastvinu se svěže zelenou, hustou travou.

Můj Honza - a žádný Gilgam! - se k ní sklonil, dokonce ji i ochutnal, mocně očmuchal, rozemnul a chválil.

"Napiš o ní a já to odvezu na Zem," řekla jsem.

"Šlo by to?" zeptal se Honza Lingama, a ten přikývl, rád, že nám může udělat radost.

"A teď krávy!" žádal Honza.

Lingam nás vedl ještě kousek a pak zahvízdal. Nejprve jsme uslyšeli jen dusot a pak spatřili býka. Pana Býka! Měl v kohoutku nejméně dva metry, byl sytě hnědý a na čele měl bílou pravidelnou šesticípou hvězdu.

"Apis," vydechla jsem.

"A také Alof, nebo Nandin," řekl Lingam.

Podíval se na Trauun a viděl, že je němá strachy. Udělal pohyb rukou, dlaň vztyčil proti býku a býk se zastavil. Ale nerad, odfrkával, tancoval na místě.

"Mohu k němu?" zaprosil Honza.

Mohl.

Přiblížil se, býk sehnul výhruzně hlavu, ale Honza na něj promluvil.

Býk se narovnal, olízl se a vyčkával. Honza přišel až k němu a poplácal ho po krku. Býk se sehnul a olízl mu obličej.

Pozorovala jsem je a měla radost. Teď našel Honza domov! Teď mohu odejít a říct jeho babičce: Je doma a je šťastný!

"Bude smět Gilgam být také dobytkařem?"

Lingam mi neodpověděl.

Otočila jsem se a vidím, že k sobě jednou rukou tiskne ustrašenou Trauun, druhou ji hladí po vlasech, a že ona už vůbec ustrašená není.

"Co jsi říkala?"

"Jestli může Gilgam dostat býka - a stádo ..."

"Je to přece jeho poslání," divil se Lingam, že se ptám.

Honza se vracel, býk šel vedle něho, schyloval hlavu k jeho rukám, do nichž se zamiloval.

"Je tvůj!" řekl mu Lingam, nepouštějící Trauun z náručí.

"Děkuji ti. Už bych bez něj nemohl žít. A krávy?"

Chodili jsme pěšky v pěti, viděli krávy a zase krávy, býky, stáda nosorožců, dva bílé slony a všechna možná zvířata z těch, která odtud přešla i na dceřinné planety. Když jsme se vrátili k autu, chtěl Apis nastoupit s námi, Trauun musela být znovu utěšovaná. Ale nakonec ho Honza odeslal jinam pouhým slovem. Ve vozidle pak tesknil.

"To ještě není konec," řekl Lingam.

"Ještě něco nám ukážeš?"

"Ano."

To už byla hodina soumraku, domy, kolem kterých jsme jeli a které byly také vznosné a bělokamenné, stály v ulici plné zeleně. Na konci této ulice byla vila, u které jsme zastavili. Uvítat nás přišel muž a vzápětí za ním jeho žena. Nerozuměla jsem, co si s nimi povídá. Ale zřejmě z našeho příchodu měli radost. Do domu jsme nevešli. Šli jsme dozadu na nedohledně širokou zahradu. Lingam zahvízdal, keře a křovíčka se zavlnila a do posledních paprsků slunce vstupovali - PSI!! Bílí, černí, žíhaní, žemloví - všelijací - ale všichni plemene čau-čau.

"Ti jsou u vás také, vid'?' Naši je vysadili na vašich horách, na jediném místě."

"V Himalájích," souhlasil Honza. "Ale máme ještě spoustu jiných psů. Vy ne?"

"Jednoho tu mám. Přivezli ho, předpodstatněného, z DM. Ale nic s ním není. Nejí, nehraje si, nechce mě mít rád. Asi brzy umře."

"Ukaž mi ho," řekl Honza.

"Ano. Možná, že mi poradíš, co s ním."

Vedl nás hlouběji do zahrady, zastavil před vonným keřem podobným rozmarýnu a rozhrnul ho.

Před námi ležel vyhublý německý ovčák!

Zvedl hlavu, zemdlené oči se mu rozjasnily, vstal...

"Proboha, Honzo, vždyť je to...!"

Honza se na mě podíval. Měl oči plné slz, tekly mu po tvářích a celý se třásl. Odvrátil se ode mě, položil dlaň na psí hlavu, pes zakňučel láskou a touhou.

Byl to Windi!

Zpátky jel s námi a div se nezbláznil z toho, že se setkal se svým pánem, a Honza zrovna tak.

Lingam z toho měl radost

<<<a ta radost z nás udělala partu.>>>

Je noc.

Někde v jiném domě snad právě usíná Honza a drží v náruči Windiho s bříškem napucnutým jak bubínek.

A ještě někde jinde se odvíjí večer Lingamův a Trauunin a o tom, kdo bude praotcem nového pokolení na planetě Devíti měsíců, je možná už rozhodnuto...

14. kapitola

Je konec přesladké nudné nečinnosti, dny jsou naplněny vrchovatě. Chodíme a jezdíme ve čtyřech po kusu tohoto skvělého světa. Už jsme viděli velkoměsta, oceán, horské masivy. Nemám z toho nijak dojem hypermodernosti - žádné složité přístroje, žádná přelidněnost, žádné fronty aut.

Spíš to všechno vypadá jako návrat k zeleným a zde také stříbrným údolím, proudům čistých vod, zvěři divé i krotké. Všechna technika, která tu musí být vyspělá, je nějak skrytá, utajená, anebo tak zjednodušená, že asi někde v malé komůrce někdo zmáčkne občas nějaký čudlík a celý jeho obvod po všech stránkách bezvadně funguje. Představuji si, že při tom pije kafe, zívá a myslí na něco jiného. Ptala jsem se Lingama, jestli je všechno na jadernou energii, a on se smál a ptal se, jestli je u nás všechno na koňský potah - tak směšnou mu byla moje otázka. Byl ochotný mi to vysvětlit, jenže DMština na to nestačila.

Lidí je všude pohromadě vždycky tak pět šest - ale nikdy víc, žádné davy, a auta taky nejezdí v proudech. Mrňavé vozíky jsou jen v terénu, v lese, na pastvinách. Města jsou bílá, samý ozdobný kámen a kov. Lidé v tichosti předpodstatněně kloužou, ale já vím, že je špatně říkat předpodstatněně, protože oni se takhle už rodí - praví Gemané i gigamové, což jsou jinoplanet'ané, kteří se gemany stali smíšeným původem. Pak jsou tu ještě ziusudrové, kteří se gemany stali zasvěcením, což jsem já a Trauun... Takže Violens... Ale ten asi o tom ani neví.

Při cestách se báječně bavíme sami mezi sebou. S lidmi se neseznamujeme, to Lingam nechce, asi nesmí prasknout že je ženich a že si Trauun namlouvá mimo určený čas.

Mnoho času věnujeme zvířatům, ale jen vysvětlováním a vypravováním, Honza bude pracovat až já odjedu, a zatím mi po večerech diktuje zprávu pro svou babičku. Sám by nemohl psát, protože prý se mu nápady zběsile ženou hlavou, neví, který zachytit dřív. Já alespoň usměřňuji logický postup. To děláme večer, když má Trauun nápadníky a Lingam musí někde být, kde, to nevím. Neřekl nám to.

Dnes má Trauun na návštěvě šestého nápadníka. Lingam byl třetí, ale jak to s ním bylo, taky nevím. Jen že byla hrozně překvapená a že to bylo hezké. Čtvrtý den nastala krize. K Trauun vstoupil pravý, nezaměnitelný šedý ďábel s ocelově namodralou kůží a fialovými ústy. Trauun po románech a filmech, které absolvovala, a s předsudky, které jí byly odmala vštěpovány, se zděsila pouhého pohledu. Když se k ní přiblížil a rozpřáhoval ruce k uvítání, začala řvát, on musel hned odejít.

"Možná, že je to moc hodný kluk, ale já jsem se nedokázala ovládnout," řikala nám.

Důsledek toho byl, že se udělala třídní přestávka, ve které musela být nejen dopoledne, nýbrž i večer u Inan.

Dnes je tedy u ní šestý, zítra to skončí a pozítří bude svatební slavnost. A pak...

Dnes večer jsem přerušila Honzovo diktování:

"Počkej, prosím tě, a řekni mi konečně - přijedeš někdy domů?"

"Chceš říct na Zem..."

"K babičce, k rodičům, ke mně."

"Ano. Prý ano. Ale nevím, kdy to bude."

"Brzy se spolu rozloučíme, Honzo."

"Nechtěla bys tu přece jen zůstat?"

"A co tohle?" zdvihla jsem popsané papíry.

"Nebyla bys tu šťastnější?"

"Tady pořád mluvíte o poslání každého člověka. Tvoje je tady a moje tam. Není to tak?"

"Jistě by se dalo něco dělat."

"Asi. Ale já nemohu, i když se div nezblázním, když pomyslím na naše rozloučení."

"Neříkej poslední slovo, dokud nepromluvíš s mým guru. Jdeš k němu zítra."

Zavrtěla jsem hlavou.

"Mohu diktovat dál?"

V den sedmého ženicha pro mě Honza před polednem přišel a vedl mě ke svému guru. Šli jsme ulicí domů, stejných jako dům Lingamova otce, v němž bydlím. U posledního domu jsme zastavili. Dál už byla louka, protože celá osada je ta jedna ulice. Obchody tu nejsou, zboží se asi dováží z jakéhosi střediska, které jsem ještě neviděla.

Honza mě předal velké černé ženě, které jsem nerozuměla, Honza ano, ona před ním uctivě skláněla hlavu, pokynula mi, abych ji následovala, a Honza odešel.

Šly jsme širokou, dlouhou dvoranou do jakési haly s oknem na stropě, mnoha koberci, ale bez nábytku, leda že by se nábytkem nazvaly čtvercové čalouny pohozené tu a tam, bez zjevného účelu. Ukázala mi na jeden z nich. Nevěděla jsem co chce a ona vystrčila zadek, z čehož jsem pochopila, že si mám sednout. Jakmile jsem si sedla, ona odešla. Nechala mě tam.

A pak na mě snad zapomněli!!!

Seděla jsem, upadala do bělavých, ale neotupujících mrákot, měla jsem pocit, jako bych plula mezi samými oblaky a slyšela flétnu a někdo vysokým hláskem, ale nikoliv dětským, prozpěvoval: Nalali, Nalali, ta Nalali jsem byla já a toužila jsem uposlechnout ten hlas, jenže nevím, co ode mne chtěl, nic jsem neviděla, jenom to bílo.

"Nalali," ozvalo se zpěvně velmi blízko.

Vytrhla jsem se bez vlastního přičinění z těch mrákot, a vidím, že přede mnou stojí tři vysoké a štíhlé ženy, sivé, fialová ústa, temné vlasy. Všechny ke mně vztáhly ruce a moje tělo k těm rukám vzplývalo jako kovová tříška k magnetu. Ale nedotkly se mě. Maličký odstup zůstal. Podívaly se na sebe a přikývly si. A pak všechny tři udělaly týž zvoucí pohyb. Vznášela jsem se za nimi, procházely jsme mnohými zdmi, zdálo se mi nepochopitelné že tolika, protože zvenku dům nevypadal nijak velký. Jednou jsme letěly kolem okna a venku bylo něco jako stříbrná, třpytivá chumelenice a jinak nic. Najednou jsme byly uvnitř toho jiskřivého vání a v tom okamžiku jsem zůstala sama. Visela jsem v jiskrákách, padaly poslední, už docela pomalu. Ale před mýma očima se rozjasňovalo. Na sedátku, které ani dodatečně nedovedu popsat, seděl guru. Byl to indický typ muže, dokonce měl na hlavě něco jako turban s diamantem, ale vůbec to nebyl

důstojný stařec a velebný kmet, byl to mladý, usměvavý muž a nikomu, kdo by mi řekl, že je to asketa, bych nevěřila.

"Asketa?" odpověděl na mé myšlenky a smál se.

"Ty jsi Gilgamův guru?" Vůbec jsem se ho nebála!!!

"Zasvětitel."

Pak řekl ještě: "Ne!"- na něco, co se dělo v mé mysli, ale já nevím na co...

"Ještě ses nerozhodla."

Věděla jsem, že myslí na můj návrat na Zem a řekla jsem mu, že se rozhodně vrátím.

"Pozitíí tě můžeme dopravit domů. Ale nepleť se, ještě ses nerozhodla."

Napadlo mě, že rozmluva je poněkud obtížná.

"Dobře, budeme mluvit tvou řečí."

"Ty myslíš, že by bylo lépe, kdybych zůstala?"

"Jestli teď odejdeš, bude to, jako bys tu ani nebyla. Nic jsi nepoznala, nic jsi se nenaučila, do ničeho jsi nebyla zasvěcena."

"Nemůžeš říct, že vůbec nic!"

"Rozhodně máš o čem psát do vašich novin po celý život a tisíce lidí budou mít možnost dát tvým zprávám nejrůznější výklad, vzniknou vědecké názory a fantastické příběhy. A přece to nebude nic. Jste takoví už tisíce let... S každou částí poznání utíkáte jako slepice, která snesla vejce, křičíte, hájíte své hloupé vejce, perete se o ně... Ze zrnka ryzí pravdy uděláte nedůtklivou doktrínu zbujelou jako nemocná tkáň a prázdný, vytrvalý kult, který opakujete a opakujete, až je tak prázdný, jako je tisíciletý popel prázdný po jediné jiskřičce, v níž byl život."

"Dej mi příklad!" řekla jsem vzpurně.

"Dám ti takový, který se tě dotkne nejméně, totiž tak, aby sis mohla pomyslet, že pošetily je někdo cizí a vzdálený. Nuže - obětní mašinerie v Indii."

"To se mě opravdu netýká."

"Ne. A ani to, co v nich bylo opravdovým zasvěcením."

"Co tím myslíš?"

"Není čas ani na jiskřičku. To bys tu musela zůstat a celá století jen poznávat, být tichá, otevřená a mlčící."

"To čeká Honzu?"

Přikývl.

"Já bych to nedokázala! Já nechci. Neřekneš mi víc?"

"To neříkám."

"Co bylo před tou mašinerií obětí?"

"Docela obyčejná hostina pro Gemany, kterou jsme si objednali."

"Takže oni to nejméně podstatné, to úplně vedlejší, na co mohli zapomenout..."

"Vidíš, už se staviš do pózy chytráka, opovrhujícího hloupějšími."

"A co děláš ty? Argumentuješ dávnou historií. Vaši historikové vůbec nedeformují minulost?"

"To dost dobře nemohou. Kdo mluví například o Zemi, ten na ní byl a všechno, o čem píše, viděl."

"I ty?"

"Ale ovšem."

"Tys byl u vzniku Protodrávitů a Sumeřanů?"

"Jistě."

"Bydlel jsi na Himalájích a..."

"Ano, Nalali."

"Ačkoliv je ti tak nanejvýš pětatřicet!"

"Násob to dvěstěkrát a máš můj věk."

"Ne!"

"I ty se tolika let dožiješ a ještě víc, jestli zůstaneš."

"Ne."

"Pozítří se tedy vrátíš. Můžeš mi položit ještě jednu otázku. Ale nesmí se týkat ani Gilgama, ani Trauun."

Z toho jsem byla chvíli nešťastná, napadalo mě plno věcí, a tak jsem začala myslet na své čtenáře a představila si nadpis:

Konečně pravda o potopě!!!

Usmíval se stále, ale teď se doširoka rozesmál.

"Nemáte verzi o potopě už teď až dost?"

"Tvá by, doufám, byla pravdivá!"

"Jistě?"

"Co ji způsobilo?"

"Já nevím, to by ses musela zeptat odborníků. Něco s perským zálivem - už jsem zapomněl váš zeměpis. Byla to lokální záležitost."

"Tak jste to nezpůsobili vy?"

"My!? Vždyť jsme se málem všichni utopili! V životě jsem nezažil takovou paniku. Vyli jsme jako psi a Inan řvala jako při porodu! Po celou dobu přívalu jsme měli ukrutný hlad, žízeň, slábli jsme. Vždyť naše substance není nesmrtelná a nejjemnější desubstanciací je pořád ještě zranitelné a zničitelné tělo člověka. Strašně jsme zeslábli. Víš, čím jsme se na Sumeru živili? V Indii jsme pili sóma, výtažek z květín, ale na Sumeru jsme vdechovali vonný, životadárný zápal z bylinných směsí. Bylo to lahodné a opojné, mnohem opojnější a lahodnější než sóma."

Zasnil se ve vzpomínce staré tisíce let!!!

"Ty se tmu divíš?" zeptal se.

"Docela jsem taky dostala chuť," řekla jsem.

"Já taky," a zase se rozesmál. "A teď si představ, že vody opadly a my celí zmáčení sedíme na kopci a najednou vidíme človíčka, živého človíčka, jak se z bahna po potopě, s uzlíčkem, dere na týž kopec, na kterém jsme byli my. Slétli jsme pro něho, vzali ho mezi sebe a slíbili mu nesmrtelnost."

"Nesmrtelnost?"

"Nebo přepodstatnění, nebo nirvánu, to máš jedno."

"Dodrželi jste slib?"

"Vždyť nám připravil životadárný zápal z bylinných směsí! My jsme padali jako mouchy, jako včely jsme bzučeli kolem ohně, netrpěliví! Něž shromáždil bylinky - pro některé jsme museli letět na jiné pahorky, než je očistil od nánosů, slibovali jsme. A splnili! Pak byla báječná chvíle. Opojili jsme se, rozjařili..."

"Ožrali," řekla jsem, protože jsem se nedokázala ovládnout. A teď jsem se rozesmála i já.

"Nalali, co tě tak táhne na Zem?"

"Začínám chápat, že bys tomu nerozuměl přes svou tisíciletou moudrost. Láska."

"Že nechápu? Gilgama přece také miluješ!"

"Ano."

"Nejste tak příbuzní, aby hrozila příbuzenská plemenitba, dovolili bychom vám..."

"Tímto způsobem miluji jiného. A nemá tu Honza na mně nezávislé poslání?"

"Směla jsi mít jen jednu otázku. Ale tato souvisí s tou první. Ten zachráněný človíček se jmenuje Ziusudra a všichni, kteří dosáhli nesmrtelnosti po něm, jsou ziusurdové a gilgamové po králi slavného Uruku. Gilgam je trochu víc, než ziusurda. Ty jsi jen ziusurda a na Zemi téměř vše z nesmrtelnosti ztratíš. Honza je Gilgam a bude žít tisíce let a jednou bude někde dvojzrozeným králem."

Už jsem mlčela.

"Rozhodla ses," řekl guru a najednou byl skoro smutný.

"Nemůžu jinak," řekla jsem, a bylo mi smutno i za Honzu.

Guru povstal. Jeho obličej byl náhle zastřen nějakým mrakem, byl to starý, prastarý muž... Vztyčil obě ruce do výšky a luskl prsty. V tom okamžiku se mě chopily ruce tří šedých d'áblíc...

15. kapitola

Za chvíli budu uchváčena a odnesena z planety či ostrova Gem na svou rodnou Zem se všemi svými písemnostmi, ale bez svého bratra, bez Honzy. Už v těchto okamžicích se odvíjí čas, pro nějž platí: Už nikdy, už nikdy...

Dívala jsem se na nebe, protože se mi tak chvěly ruce, že jsem nemohla psát. Díváme se na hvězdy a marně hledám Zem. Měsíc nevyjde, měsíc tu nemají. Býval tu prý někdy před třemi sty lety a pak ho nepotřebovali.

S Honzou jsem naposledy mluvila ráno. Přišel pro mě, abychom spolu šli na Vyvolení ženicha. Měli jsme oba roucha svatebčanů, mám je posud, ráno byla bílá, teď, večer jsou pastelově fialová. Byli jsme velice dojatí, ale ne kvůli Trauun, protože jsme pevně věřili, že si vyvolí Lingama a že budou spolu šťastní. Dojatí jsme byli sami ze sebe.

"Nechceš si to ještě rozmyslet?" ptal se, ale věděl předem, že ta otázka je zbytečná.

Ani jsem mu na ni neodpověděla.

Přišly pro nás černé ženy a provázely nás do domu guruova, kde se mělo dít Vyvolení...

Konalo se ve zlaté síni, vyzdobené mnoha lotosy, mnoha perlami a prosvětlené leskem drahých kamenů a kovů. V popředí na jakési stoličce nebo trůnu seděl guru s věncem na hlavě, obklopen suitou šedých žen, které měly květin plné náruče. Kolem stěn sedělo mnoho lidí, teprve ten docela poslední den jsem je spatřila všechny, všechny z osady. Ale oni se na mě sotva podívali, nezajímala jsem je. Bylo mi z toho smutno, ale to pominulo, když se ozvala lehounká, jemná hudba a několik Indů přineslo do sálu Trauun, Trauun téměř pohřbenou v květech na nosítkách. Opírala se o jeden loket a byla tak zářivě krásná a vyzdobená, že mě obešla až hrůza. Podívala jsem se na Honzu. Díval se na Trauun a dlouze, přerývavě vzdychl.

Položili její nosítka na nízký podstavec a guru jí hodil věnec. Trauun ho zachytila a hledala nás pohledem. Našla nás. Byli jsme na mušlovitém balkónku, pousmála se a trochu nám kývla hlavou.

Pak zazněla fanfára a do sálu vstoupilo sedmi vchody sedm ženichů, všichni ve svatebním rouchu, podobném těm našim. Zůstali před vchody stát, dav se rozestoupil, aby na ně bylo vidět.

Všichni byli velicí, byli to obři, a všichni impozantní. Lingam byl ze všech nejprostší a pro můj vkus - nejlidštější. Rozechvělo mě fandovství: On musí vyhrát!

"Trauun, vyvolená," promluvil guru. "Kdo bude tvým ženichem?"

Trauun nic. Dokonce sklopila hlavu.

Guru opakoval: "Trauun, vyvolená, kdo bude tvým ženichem?"

Trauun povstala z nosítek, stála vedle nich, hledala můj pohled.

"Trauun, vyvolená, kdo bude tvým ženichem?" zaznělo sálem potřetí.

Tu vstoupila až do volného středu místnosti a vyhodila věnec do výše: "Ten, jehož jsem si vyvolila a po němž jediném toužím, je Gilgam z planety Země!"

Honza se naklonil přes zábradlí a věnec zachytil. Na mě se vůbec nepodíval, utíkal dolů.

Pak se strašně dlouho nedělo nic. Bylo strašlivé ticho.

Guru a šedé ženy vypadali jako mrazivé sousoší.

Nápadníci stáli sehnutě a pohledy měli tvrdé a bezvýrazné.

Za strašlivě dlouhou dobu se ozvaly nové, jiné, ještě slavnostnější fanfáry. Guru se zvedl a šel k východu a ostatní mlčky za ním. Šla jsem také. Stáli jsme před domem a dívali se na louku. Loukou přijížděl na svém velikém Apisovi s hvězdou na čele můj bratr Jan. A za nimi, se zadečkem trochu na stranu, poklusával Windi. Teprve teď propukl jásot. Dav zdravil otce nového člověka na planetě Devíti měsíců!

Honza přijel, sestoupil z býka a šel pro svou nevěstu. Vzal ji kolem pasu a oba se vznesli na hřbet býka. A odjeli...

"Windi, ani ty se se mnou nerozloučíš?" zavzlykala jsem.

Pejsek se na mě podíval, dal hlavičku na stranu a jako by říkal: "No jo, co se dá dělat." Vzápětí zdvihl nožičku a vesele počůral nohu jednoho ze zavržených ženichů, a už mazal za svým pánem, který si odvážel svou zlatavou krasavici.

V tom mi někdo položil ruku na rameno.

"Nas." Byl to Lingam a jeho hlas byl naléhavý.

"Lingame! Já jsem nic nevěděla a pochybuji, že Honza něco tušil předem, ještě ráno jsme si říkali, jak přejeme tobě!"

"Já vím," řekl smutně. "Pojď."

Šli jsme domů.

"Zlobím se na něho! Měl ji odmítnout!"

"To nesměl," řekl Lingam. "Zákon naší Gem přikazuje, aby muž přijal každou ženu, která se mu nabízí, ať je to princezna, či prostitutka."

"Ale proč?"

"Je to zákon."

"To nechápu."

"Nas, já nemám sílu ti to vysvětlit."

"A ten býk?"

"To patří k obřadu. Kdyby neměl vlastního býka, nemohl by ji odvést dřív, než by mu ho některý z ženichů daroval, nechme toho, Nas, já nemohu."

"A já... Už ho fakt nikdy neuvidím?"

"Neptej se mě."

Protože všechny mé otázky odbýval, přestala jsem se ptát. Dovedl mě mlčky až k mému pokoji.

"Nas, staň se mou ženou."

"Co tě to napadlo?"

"Vyléčíš mou poraněnou čest."

"Nemůžu. Vráťím se k pozemské lásce."

"Tedy odcházíš?"

"Ano. Budu na tebe vzpomínat."

"Snad se setkáme, Nas. Ale možná pak budeš litovat, že mě znáš."

"Kdy?"

"Už brzy sestoupí království z nebe na Zem a já budu mezi nimi."

Zamrazilo mě a nezeptala jsem se, co mi hrozí a zrovna od něho... Co ještě psát? Klíží se mi oči a pero...

16. kapitola

Jsem doma v Oděse, ve svém pokojíčku, a odpočívám po dlouhatánském přednáškovém turné po celé zeměkouli. Dokonce mám už vydanou knihu reportáží v celém světě! Do školy jsem se ještě nedostala a je docela možné, že se tam do mě pustí pro formální, stylistické chyby, už se na to těším! Jsem slavná a jsem krásná. Můj bratr, pro něhož jsem neexistovala, ošklivá a bezvýznamná, je nyní ochoten se se mnou ukazovat, leckdo mu prý nevěří, že je můj bratr, a já mu řeka, aby si trhnul nohou. Předevčirem odjel do školy. Já se do školy dostanu až v únoru, už pomalu budou Vánoce!

Přednášky a články! Chcete znát jejich názvy? Témata? Byli byste překvapeni - Ženská otázka, Sexuální morálka, výjimečná Trauun, Strach z šedých d'áblů - a ještě plno jiného, ale všechno jen o DM. Ohlas je fantastický. Kdekdo už ví, kde hledat sociologické příčiny zaostalé společnosti, co by se mělo podniknout pro povznesení žen. Lidé po celé planetě se hádají...

O slepičí vejce - jak pravil guru.

Ani slovo jsem neřekla a nenapsala o Gem!

Všechny zápisky o Gem jsem předala komisi vědců, kteří se právě sešli, aby zhodnotili mé údaje, aby rozhodli, jak se zpracují a kdo co bude dělat. Bude to solidní historická a filologická práce, která potrvá léta. Žádné fantastické informace zatím zveřejněny nebudou. Chtěla jsem, aby mi povolili otisknout alespoň tu zprávu o potopě. Ale oni mi řekli, že to, co mi řekl guru, už dávno vědí...

Mě na tu konferenci taky pozvali, ale ne na celou. Nejsem vědkyně, jen informátorka. Ale je tam Violens, Vilma, profesor Bílý a Helena Mudrová. Večer přijedou k nám.

Domem se šíří rozličné vůně, protože maminka se rozhodla sama připravit večeři. Ale je to fuk, jen když budeme všichni pohromadě! Táta tu před chvílí za mnou byl. Cpál se švestkovým koláčem a povidla měl rozmáznutá po puse. Vypadal jako malý kluk, i když vězel v kapitánské uniformě.

"Tak se mi zdá," řekla jsem, "že ta kuchařská kouzla dělá maminka kvůli tobě!"

"Tys nám na to přišla?" děsil se na oko.

"Jak bys to dělal na cizích planetách?"

"To mám promyšlené! Dal bych si přepodstatnit pytel buchet! Oni tam opravdu vaří samou zeleninu?"

"A maso."

"Přepodstatněné?"

"Na Gemu je všechno přepodstatněné."

Táta Mija o Gemu pochopitelně věděl, protože...

Ale to se musím vrátit o čtvrt roku zpátky. Když jsem se probírala z unášení, stanula jsem neviditelná v kuchyni naší staré hájovny. A zírала jsem, nejdřív jsem myslela, že ještě spím a sním. Kolem stolu seděli moji rodiče, Honzovi rodiče, babička Vilma, Mada, akademik Bílý a Helena Mudrová. Nic nejedli, nic nepili, mluvili o pomníku, který nám postavili, a u něhož bude tryzna za mě a za Jana, kteří jsme položili mladé životy...

"Kdo všechno přijede?" ptala se moje máma.

"Počítejme s celou Pustinkou a spoustou oficiálních hostů."

"Nemohla bych zakázat příjezd té prdlé Bleškové, té novinářce?" Samozřejmě! Helena!

"Ten nekrolog byl opravdu nevkusný," řekla Vilma mladší.

"Tomu se neubráníme," řekl profesor.

"Ale ubráníte!" zjevila jsem se.

Moje maminka se začala hystericky chechtat. Vilma se chytla za srdce. Mladší Vilma začala křičet: "Honzo! Kde jsi, můj Honzo!" Violens zbledl. Akademik něco nesrozumitelného blábolil a tvářil se jako kdyby byl namazaný. Táta začal brečet a nespouštěl ze mě oči. Co řekla Helena, nelze napsat. Pak nastalo ticho a všichni čekali, až promluví.

"Honza žije. Oženil se s krásnou, zlatou Trauun."

"Trauun?" vykřikl profesor a podíval se významně po ostatních. A oni věděli, o koho jde, asi toho o Trauun byly na DM plné noviny a profesor si je stačil přečíst.

"Ano, oženil se s Trauun a budou mít milion dětí."

"On je na Devíti měsících?" divil se Violens.

"Ne, tam by je oba zabili, to přece víš."

"Nast'o, odkud se vracíš?" vykřikl profesor.

"Z Gem. Od šedých d'áblů."

"To je hrůza! Od prasáků! Jak jsi jim unikla?" křičela Helena.

"Nejsou to prasáci. Dám vám přečíst svůj deník a svoje gemanské články. Také Honzovu odbornou práci."

"To posílá mně?" ptala se babička Vilma.

"No jistě."

"Chceš mně, která jsem jednoho prasáka odpravila, tvrdit, že jsou hodní?" pokračovala Helena.

"Nejsou ani hodní, ani zlí. Mají nás na starosti, neptej se mě od koho. Nemilují nás, všechno si přečtete... A přijdou!"

"Sem? A kdy? A jak?" ptali se všichni.

"Jako sestoupili na Sumer a do Indie a všude možně."

Teď se teprve vrhli na mé písemnosti a jednotlivé listy si rvali z rukou. Babička Vilma měla gemanské krávy sama pro sebe a moji rodiče mě posadili mezi sebe a vyprávěli mi.

Bylo pozdní odpoledne. Do večere byl čas. Podívala jsem se na babičku Vilmu. Najednou se usmála, pochopila a odešla. Vrátila se a pak mi pošeptala: "Víš, kde je Biblické místo?"

Přikývla jsem.

"Tak tam běž, volala jsem mu. A na večeři přijďte spolu."

Utíkala jsem, a přece tam byl Jirka dřív než já. Když mě spatřil, lekl se až se zapotácel a vyděšeně na mě zůstal koukat s otevřenou pusou. Lidi, já zapoměla, jak jsem se změnila! A jak jsem si to uvědomila, projelo mnou blaženství. Bylo to uchvácení ještě úžasnější, než to, co mě přenášelo z hvězdy na hvězdu! Miloval mě ošklivou!

"Jirko! Jsem to já!"

"Nastěnko! Já věděl, že se vrátíš!"

"I když je za mne zítra tryzna?"

Neodpověděl, by do mě zahleděný, vztáhl jen ruku.

"Nesmíš se mě dotknout! Ještě jsem se nepřizpůsobila."

Ruka mu smutně spadla.

"Viděla jsem a prožila toho tolik a nepřestávala jsem myslet na tebe."

"Já na tebe taky."

"Za to ti teď řeknu kosmické tajemství!"

"Kosmické?"

"Že nejkrásnější místo vesmíru je Pustinka a v Pustince stará kuchyň v hájovně a my tam teď jdeme na večeři."

Šli jsme domů. Cestou jsem se ho ptala, co je s tím semenem, který prý vědci přivezli od Honzy z DM.

"Už jsme je inseminovali."

"A už se narodilo telátko?"

"Ty nevíš, jak dlouho je kráva březí? Až někdy na jaře."

Mlčky jsme došli do hájovny.

O nebeské inseminaci mi potom večer stejně ještě povykládala babička Vilma. Protože bylo tolik hostí, spala jsem u ní a u dědečka Foltýna v jejich ložnici. Tam, už potmě, jsem jí řekla to, co jsem tušila, že je nejvíc potěší.

"Babičko, představ si, Honza tam má Windiho!"

"Mám radost," řekla a měla v hlase šťastný pláč. "Kde jsou ve vesmíru psi, tam je ráj. Povídej mi o něm."

"Dostal se z DM na Gem. Málem umřel... Ráj???"

17. kapitola

Večer s našimi rodinnými přáteli už je dávno za námi. Je už po Vánocích, pozítří pojedou do školy a začnu zase žít, žít život normálního Pozemšťana. Jsem přizpůsobená, jen krev mám trochu jinou, zůstala mi anemická bledost, vlasy mám světlé a rysy jemné. Jsem mnohem hezčí než dřív, ale andělské zjevení již nejsem. Ale - nadále mohu projít zdí v celé své hmotnosti a umím zneviditelnět, nemusím se nijak namáhat, stačí chtít a zmizím. Moji rodiče se snaží to brát s humorem, ale začíná je to znervózňovat. Co na tom, kdyby šlo jen o chtěné zneviditelnění, mohla bych se prostě ovládnout, a nikdy svou získanou parapsychickou vlastnost nepoužít. Ale je

tu spontánní zneviditelnění, které nelze zvládnout. Bude to zlé, až dostanu u zkoušek těžkou otázku a v rozčilení profesorovi u stolu zmizím.

Několikrát jsem zmizela doma, při čtení knížek o Indii. Dočetla jsem se totiž konečně, co znamená lingam, a studem jsem se propadala, což se u mě dá říct doslova. Tak už vím, proč se rozchechtal Lingam na Gemu a proč se uchichtávali vědci, kterým jsem referovala.

Mockrát jsem si na Gem vzpomněla! Guru měl pravdu. Viděla jsem tak málo! Málo jsem pochopila a zasvětil mě jen do pravdy o potopě, která je zde na Zemi již známá! Honza ví a už tenkrát věděl mnohem víc! Stýská se mi po něm? Pustinka bez něho není Pustinkou. Všem tam chybí, dokonce i dědečkovi Foltýnovi, který z něj býval nesvůj a nešťastný. A na statku! Tam taky chybí, a moc! Sice za něj přijali někoho jiného, mladou inženýrku, a já na ni žárlím, protože já jsem v takové dálce a ona je s Jiřím pořád. Počkej, Honzo, to je tvoje vina! Měl jsi se vrátit! Někteří lidé na Pustince taky říkají, že se měl vrátit ke své rodině a svým povinnostem a jiní zas že je mu líp mezi nepozemšťany a že dobře udělal.

Ale vím to já? Já si alespoň mohu ledacos představovat. Že bydlí s Trauun v jednom z bílých kamenných letohrádků, že tam má stádo obřích krav, že chodí po loukách stříbrných i zelených, provázen Apisem a Windim. Ale co dělá Trauun? Vždyť nevím o životě gemanských žen vůbec nic! Viděla jsem jen ty u gurua a ty mi připadaly jako něco mezi kněžkami a otrokyněmi. Co jsem tam vlastně dělala a co jsem měla dělat? Měla jsem se vzchopit k nějaké skutečné činnosti? Měla jsem hledat náměty pro reportáže, měla jsem hledat únik z vězení, mohla jsem se přece někam podívat neviditelná, mohla jsem odletět, podívat se dál než kam mi dovolili. Mohla jsem? Nebo jsem byla ochromena k pasivitě záměrně? A co Honza? Což on také musel? Napadá mě teď, že je to vlastně děsné! Přijal bez reptání funkci plemenného býka - a má to vůbec cenu? Má vůbec smysl všechno to zasahování z Gemu na jiné planety? Dělo by se něco bez nich? Já vím, setba života musí přecházet z planety na planetu a člověk by zešílel, kdyby hledal začátek toho dění! Ale museli vystupovat jako bozi? Museli... Jsem najednou strašně nespokojená, neklidná, vzteklá, vím, že ničemu nerozumím. A Honza?

To je divné, začala jsem psát celkem klidná, dokonce jsem měla ze sebe legraci při vzpomínce na poznání významu slova lingam.

Tak teď už klidně: Při jaké myšlence ten neklid, hněv - že až zuby skřípu - nastal? Mám před sebou košíček s jablky. Ano! Maminka mi sem přinesla jablka, řekla, že jsou od babičky Vilmy z Pustinky. A tehdy to začalo! Je to absurdní, ale je to tak! A přitom jablka z Pustinky mě normálně naladí k snivosti, k nejpokojnějším vzpomínkám!

Vzala jsem jedno jablko do ruky a - dostala jsem se do nějakého transu - nedá se to jinak říct.

Viděla jsem živě scénu, viděla jsem ji jako divák, jako ten, kdo se dívá na film... Mada přináší do kanceláře na statku košík jablek. Sedí tam babička Vilma, Jiří a ta nová inženýrka. Je hezká! Babička Vilma říká: "Zrovna dělám balíček pro Miju, pár jablíček mu přidám." Jirka bere jedno krásné, červené jablíčko a podává ho té dívce. "Tumáš, máš právě takové tváře jako je to jablíčko." Ona je bere do ruky a zase vrací do košíku. "To není pravda," povídá. "A nechci!" Parapsychické vlastnosti! Tak já jsem i jasnovidná, vyvolávám paměť věcí! Můžu nechat žurnalistiky a živit se jako čarodějnice! Třeba u archeologů nebo u kriminálky.

Co se děje na Pustince? Co se děje s Jiřím? Ztrácím ho pro jinou? Představuji si, jak spolu jdou lesem, je plno sněhu, jdou na Biblické místo, tam je vidím, i když už nejsem v transu. Ale proč právě tam?

Co se to se mnou děje?

Píši o několik hodin později. Co se dělo? Zatočila se mi hlava, bylo mi na omdlení. Něco zavířilo, zvedlo mě do výšky, ztratila jsem vědomí pro všechno, kromě pocitu klouzavého odplývání.

A pak - bděla - jsem na Biblickém místě za Pustinkou, vznáším se nad vysokým, neodklizeným sněhem a je mi zima a je mi úzko a cítím se strašně opuštěná.

Stromy jsou obtěžkány návějemi, a přece vidím, jak v dálce svítí dům Mady. Za světlem! Za lidmi! Za slovy! Nezdržovala jsem se žádnými ohledy, nemohla jsem, vplula jsem rychle a zdí přímo do jídelního pokoje. Rodina byla shromážděna kolem stolu. Mada, Martin s Olinou a mladá Olina.

Zjevila jsem se.

Všichni se lekli, ale ne moc. Natolik se už i tito výjimeční necvoci rodiny poučili od rodinných strašidel. Na nic se raději neptali a nabídli mi večeři, svetr a postel.

"Nic nepotřebuju, nic, jen nebýt sama."

"Jsi celá zmrzlá," povídal Martin. "Olino, udělej jí prosím alespoň čaj. Nast' o, tys k nám přiletěla na koštěti?"

"Něco takového," řekla jsem.

"A rodiče se ti na ně nevešli?"

"Tak už ji nech, Martine," napomínala ho Mada.

Obě Oliny šly vařit čaj.

"A co bys ráda? Proč jsi přiletěla?"

"Ono mi to uletělo, totiž letělo... samo."

"Já už jsem na ledacos zvyklá, ale prosím tě, nestraš mě," děsila se Mada.

"Hlavně mě, prosím, teď nenechávejte samotnou." prosila jsem je.

Už jsem se uklidňovala, měla jsem pocit, že mezi lidmi jsem chráněna před dalším - násilným manipulováním, že jsou jako hráz, ale proti čemu?

Přišla velká Olina s čajem a povídá: "Zrovna jsem volala do Oděsy a Alena mi řekla, že blázním, protože před deseti minutami byla Nast' a ve svém pokoji."

"Tak to máš prvotřídní koště," smál se Martin, ale pusa se mu třásla, ačkoliv chtěl udělat vtíp.

"Olinka si musela vzít prášek, jak ji rozbolela hlava, a šla spát."

Spát! Uvědomila jsem si, že jsem nekonečně vyčerpaná. Že ta zima, která mě roztrásla, je divná. Jako kdybych byla musela na něco vynaložit množství svého tepla a teď je nemohla nahradit a začala jsem pociťovat hlad. Jenomže večeři jsem již odmítla! Kdyby tu nebyla Olina, řekla bych si, ale...

"Martine, já musím ještě dnes za babičkou Vilmou."

"A proč?"

"Já nevím, jak to vysvětlit..."

"Hm... Opravdu musíš?"

"Jsem strašně zesláblá, bojím se letět, bojím se, že by mě to zase někam uneslo."

"Do rána to musí počkat!" řekla Olina a zívla. Mada už spala v sedě. Podívala jsem se na Martina prosebně, zoufale prosebně. Martin moji zoufalou prosbu pochopil.

"Na degrových saních jsme tam hned." Zvedl se a já ho následovala.

V kabině degrových saní bylo teploučko, letěly bez hluku, jen snivě šuměly o vítr. Nemluvili jsme. Ale bylo mi dobře. Myslím, že každému je s Martinem dobře, bezpečně, ačkoliv už je starý, bělovlasý. Každému? Ze všech nejvíc babičce Vilmě. Jsem strašně ráda při tom, když ti dva jsou spolu. To se vždycky vytváří něco moc krásného, jedinečná atmosféra, i když mluví o všedních věcech, ono vlastně není nic všední, kde jde o ně dva. Někdy si představuju, že v mládí mezi nimi byla veliká láska a že se jí vzdali, protože byli příbuzní, anebo že si vůbec neuvědomili jak se milují, jednou se na to Vilmy zeptám. Je pravda, že má dokonalé manželství. Ale v něm je ona ta silnější, ona je opora. Dědeček Foltýn je moc hodný člověk, ale připadá mi slabý a velice zranitelný...

Tím dumáním o rodině jsem konečně přišla k sobě a strach, ve který se změnila má nevysvětlitelná zlost, se zmírnil, i když docela nepominul.

V hájovně byli všichni doma. Violens a mladá Vilma zkoušejí v rezervaci nějakou krmivovou směs, dávají ji vysoké zvěři do krmelců. Během večere, která na rozdíl od Pustinky teprve začínala, se o tom mluvilo.

Vpadli jsme do "mojí" kuchyně a citlivý Martin všechno řekl místo mě, i s tím vtípem o koštěti, zatímco já se tulila k babičce Vilmě a fňukala, že mám hlad. Nandali mi plný talíř, cpala jsem se a nechala mluvit ostatní, řekla jsem nanejvýš nějaké ano nebo ne...

Po večeri mě odvedla babička do Honzova pokoje, kde jsem měla spát. Totiž neodvedla, poslala mě tam napřed, abych se převlékla z toho domácího lehoulinkého oblečení, v němž jsem přiletěla.

Bylo mi tam dobře. Pokoj byl poznamenaný Honzovou osobností. Nebylo to však ovzduší toho, co žil a co trpěl, když tu byl. Byla v něm ta síla, ta důstojnost, které nabyt později. To mě mátlo a současně uklidňovalo. Sedla jsem si na postel - a hele! Na nočním stolku je přesně takový náramek, jaký nosí ženy na DM, včetně Trauun. Usmála jsem se. Když vyšly mé reportáže, v nichž jsem detailně popsala módu na DM včetně šperků, botiček a malovátek, začalo se to napodobovat. Každá žena musela mít nějaký ten šperk DM! I ty nepraktické široké sukně.

Smála jsem se tomu, že i babička si koupila tuhle napodobeninu a že to udělala jen z jakési piety - nenosí to, dala to k Honzovi do pokoje. Nasadila jsem si náramek, ačkoliv nic takového nenosím. Také z piety, s myšlenkou na Honzu a Trauun.

Přišla babička Vilma a usmála se, když viděla, že si narovnáвам náramek na ruce.

"Nast'o, proč jsi přišla?"

"Nechtěla jsem o tom mluvit před ostatními, ale..."

"To jsem pochopila, proto jsem dala znamení, aby o tom nikdo nezačal. Věděla jsem, že o tom chceš mluvit jen se mnou."

"Babičko!" zvolala jsem celá udivená.

"U Martina ti taky nic neřekli?"

No tohle! Vůbec nic jsem nechápala!

"Přijela jsi nadarmo, Nastěnko."

"Jiří?"

Přikývla.

"Ale co je s ním?"

"Jiří leží v nemocnici. Umírá. Býk mu rozpáral břicho."

18. kapitola

Od posledního babiččina slova minula sotva vteřina a já už stála, neviditelná, u Jiřího nemocniční postele. Byl sám v pokoji, ležel v bezvědomí, bělejší než nemocniční běl, divný dech... Přistoupila jsem k němu a pomyslela si: Kdybych tak měla Honzovy léčivé ruce, ty ruce, které zachránily Windiho! Jiří také umírá dřív než vypršel jeho čas! Ach, Honzo! Pohládila jsem Jiřího po tváři. Ještě v ní bylo trochu života...

Začala jsem si představovat jeho ránu, jeho obvazy, a zatoužila jsem celou bytostí, aby se rána zacelila, aby to bylo rychlé, jako v urychlovači profesora Bílého, soustředila jsem se na ten představovací proces, myslela jsem na každou podrobnost, na každou cévku a žilku, na každou kapičku krve, nějak jsem musela, mučila jsem se tím... A najednou!

Vidím proud, vidím svazek zlatých, oslňujících, silně zářících paprsků, sálajících horce až žhavě z mého náramku! Panebože! Ona to není napodobenina? Je to pravý, zlatý náramek Trauun! A ty paprsky pronikají Jiřího příkrývkou...

Začala jsem, ani nevím jak mě to napadlo, přejíždět rukou s náramkem nahoru dolů nad jeho tělem, i nad hlavou, nad srdcem...

Otevřel oči.

Zviditelněla jsem. Spatřil mě a vykřikl: "Ona mě kopl! Kde to jsem?"

"V nemocnici. Byl jsi v bezvědomí, ale už je to v pořádku."

Chtěl se zvednout, posadit se, ale nedovolila jsem mu to.

"Ale co tu děláš ty?" Náhle si uvědomil, že je to divné.

"Přijela jsem za tebou."

"Jak dlouho tu jsem?"

"Ani nevím."

"Prosím tě, dej mi napít."

Dala jsem mu napít trochu čaje, ale byl starý, nedobří.

"Zazvoň na sestru, Jirko, já zneviditelním, ale zůstanu u tebe."

Na to, co se po zazvonění dělo, nikdy nezapomenu a nikdy to dokonale nepochopím.

Celá nemocnice byla vzbouřena sestrou, od které Jiří žádal vodu, po vodě jídlo, po jídle nařikal, že ho obvaz tíží a pod obvazem svědí. Naléhal, aby mu ho sundali. Hned ho vzali na sál. Sejmuli mu obvaz a pod obvazem našli zhojenou ránu. Vzali ho na rentgen a ten jim ukázal vyléčení! Zázrak? Lékaři nenašli vysvětlení.

Jiří chtěl jít domů. Byl protivný, netrpělivý.

Měl slabou tepotu, domů ho ještě nepustili, musel čekat na laboratorní zkoušky. Nakonec ho položili na lůžko a píchli mu něco na spaní. Ještě než usnul, dala jsem mu pusy, řekla mu, že ho miluju a zítra přijdu zas.

Doma bylo další vzbouření. Sešli jsme se znovu všichni v kuchyni. A já říkala: "Honza! Honza! Honza!"

"Mně bylo divné, že máš najednou na ruce ten náramek," řekla mladá Vilma.

"Ale ten je babičky Vilmy!"

"Jak se tady vzal?" divila se zase mladá Vilma.

"Byl tu snad Honza a neprojevil se nám?" kroutil hlavou Violens.

"Kdo tě sem vlastně přivolal?" ptal se dědeček.

"Telepatie? Moje spojení s Jirkou? Ale divné je, že to bylo takové nejasné. Neměla jsem strach, ale vztek. Nenapadlo mě, že se mu něco stalo, myslela jsem, že mě zradil."

"K čemu potom telepatie je?"

"Možná, že se naučím číst vzkazy správně," řekla jsem já. "Jestli se mi to neztratí, až se úplně přizpůsobím, jestli ovšem nezůstanu takhle nemožně předpodstatněná už pořád."

"Byl tam Honza s tebou, nebo byl nabitý ten náramek?" To se ptal zase dědeček.

"Asi jen náramek, poznala bych, kdyby u mě Honza byl. Ale jistě to nevím, byla jsem příliš soustředěná na Jirku."

"Fantastický je ten tvůj nápad s urychlovačem," řekla mladá Vilma. "Vždyť ono by se ho opravdu mohlo používat v terapii, v nemocnicích. Jak to, že nás to ještě nenapadlo?"

"Máš pravdu," řekl Violens. "Máš pravdu, jdu volat profesora."

"Tak jdi, ale nejdřív zavolej Oděsu. Alena volala už dvakrát a musíme ji uklidnit."

"Domů zavolám sama," řekla jsem a šla jsem s Violensem do haly k telefonu.

Je už skoro ráno, a teprve jsme se rozešli. Sedím v Honzově pokoji. Našla jsem prázdný sešit a píšu. Venku hučí vítr, je to předjarní vítr a nese tání. Do rána bude obleva. Tání - a co ještě? Rozhodně hned tak z Pustinky neodjedu. Přijede profesor, přijede Helena, brzy přijde Jiří a je tu Honza, i když nikdo z nás zatím netuší j a k....

19. kapitola

Nepochopitelné uzdravení zootechnika Jiřího Kameníka!

Další skandál kolem rodiny z Pustinky!

Parapsychologické schopnosti moskevské žurnalistky?

Co na to vědci, náhodně přítomní na Pustince? Náhodně?

Slibuji, že se pro své čtenáře dozvím pravdu!!!

Tak tohle jsou titulky článků, které píše neodbytná Judita Blešková. Točí se kolem nás, vtírá se, vyhazujeme ji, Helena zuří, mladá Vilma má chuť podat na ni žalobu, starší říká, že to utichne, dědeček Foltýn nemluví teď už vůbec a Violens jako obvykle kroutí hlavou. Profesor jí říká: "Dejte nám pokoj, počkejte si na oficiální zprávu." Helena jí slibuje nejrůznější ublížení na těle.

O Trauunině náramku zachováváme mlčení. Nikdo o něm neví. Zsvětili jsme jen lékaře. Zajímají se o náramek i o nápad s urychlovačem natolik, že chodí do rezervace a v perfektních laboratořích Violensových se zúčastňují zkoumání a pokusů.

Náramek prosvětli, prošetřili, vzali vzorek zlata, zkoušeli s ním jezdit po jiných nemocnicích, zkoušeli s ním jezdit po jiných nemocných tělech - a nic. Zavolali mě k tomu, ale i když jsem přála chorým uzdravení a volala Honzu, také nic. S pokusy na urychlovači to není o mnoho lepší.

Zkoušejí to na laboratorních zvířatech, ale ta mají krátký život a i když se dá urychlovač na minimum, je myš či žába mrtvá, sotva se její rána zacelí.

Zkoušeli to s nádorem, ale způsobili jen takové rozbuzení rakoviny, že to byla prakticky vražda. Zkusili nádor vyoperovat, urychlit proces hojení, ale vrátili život chorobě. Když se rozhodli udělat kryse jen malou ranku, po jejímž vyhojení by nezestárla až k smrti, dostala mladá Vilma hysterický záchvat a Violens se jí zastal, nesnesou žádné mučení. Profesor je prosil, aby se chovali jako vědci a pochopili význam pokusů. Babička Vilma jim řekla, že raději přivede krávu po císařském řezu. Helena debatu zakončila slovy: "Jděte všichni do prdele."

Ale přece krávu přivezli. Museli použít lesní mechaniku, aby ji do urychlovače dostali, a ještě k tomu v narkóze.

Tento pokus se jim povedl! Kráva odcupitala domů sama, teskně bučíc po telátku.

A pak večer Helenu napadlo, že možná, půjde-li o krávy, lásky to Honzovy, náramek zapůsobí. Co zkusit přejet krávě po jizvě tak, jak jsem to v nemocnici dělala já. Ale náramek jsme nemohli najít! Šacovali jsme jeden druhého, prohlédli všechny zásuvky a skříně, Violens, jeho žena, profesor, Helena a já. Zašli jsme i do jiných laboratoří, zpovídali kdekoho... Letěli jsme do hájovny. Ale také nic. Dědeček nechtěl věřit, že by ho někdo v rezervaci ukradl. Babička už spala, Helena ji budila, ale také nic nevěděla. S mrazením po těle jsme si přiznali, že je náramek ukraden a všichni jsme měli tentýž názor, totiž, že bychom byli raději, kdyby si jej vzali zpátky ti nahoře, než kdyby to byl někdo na Zemi.

Jirka je stále v nemocnici. Po rozpárání se už uzdravil, ale má nějakou novou, endokrinologickou poruchu a ztrácí váhu. Lékaři mě těší. S něčím takovým si ví rady, i když to chvilku potrvá. Mě to však děsí. Co když byl ozářen něčím, co patřilo nemocné krávě?

Chodím ho navštěvovat a on stále opakuje, že je mi vděčný a že mi to za celý život nemůže oplatit. Co by mi měl oplácet, když se milujeme? Nebo on už necítí to, co mi vyjadřoval před cestou na DM? Nechová se jako zamilovaný. Je to tou nemocí? Ale já myslela, že právě nemocný miluje tím víc, čím víc je odloučený od svého života. Utěšuju se vším možným, ale on sám mě neutěšuje. Jeho ústa mluví o vděčnosti. O čem mluví jeho srdce? S kým se poradíš, děvče?

O dva dny později: Svěřila jsem se Martinovi. Přišel k nám a nikdo nebyl doma, jen já. A protože jsem byla doma sama, trochu jsem si nad tou svou láskou poplakala, a když mě Martin překvapil, měla jsem červené oči.

"Nastěnko, ty pláčeš? Ty to taky umíš?"

"Co by ne!"

"A můžeš mi říct, proč?"

"Ráda bych. A jak! Vždyť si už sama nevím rady. Ale to bych ti musela říct tajemství, které není jenom moje."

"Neměj strach, vím vždycky všechno co ví babička Vilma, a naopak."

"Ty to opravdu víš?"

"A dost mě mrzelo, že jste mě nechali stranou. Byl bych vám pomohl s tím náramkem."

"To je pravda," přikývla jsem a pokračovala: "Martine, co bylo mezi vámi?"

"Já ti nerozumím."

"Mockrát mě napadlo, že jsi byl babiččina láska."

"Ale ne. To bylo jinak. Jenomže teď je na řadě tvoje láska. Pochybuji, že bys takhle plakala pro něco jiného."

"Martine, on mi pořád děkuje, tíží ho vědomí, že je mi vděčný, nechová se jako zamilovaný."

"S rozpáraným břichem je to myslím trochu obtížné, ne?"

"Víš dobře, že břicho jsem mu vyléčila náramkem."

"Slyšel jsem, že je stále ještě nemocný."

"Ale je přičetný, čte, rozmlouvá."

"No tak dobře. Jestli je zamilovaný, měl by se chovat v podstatě stejně jako v době, kdy jsi o tom, že tě miluje, nepochybovala. Já na jeho místě bych byl celý zasněný nad budoucností, která bude ve dvou. Nast'o, není to ale právě ta budoucnost? On tady uvázaný k venkovu, ty novinářka, musíš žít ve velkém městě. Třeba došel k názoru, že to nejde... A pak se mu to stalo, tys ho zachránila. Proč se k němu nejdeš podívat neviditelná?"

"Však jsem tam byla mockrát. Čte, spí, povídá si se sestrami a chodí za ním ta nová zootechnička... A tu budoucnost mám promyšlenou! Budeme se scházet, i když budeme každý jinde, a s každým dítětem, které se mi narodí, budu třeba pět let na Pustince a třeba nebudu novinářka, ale budu jen psát."

"Řekla jsi mu to?"

"Nemůžu! Je to teď z jeho strany ke mně takové, že... Nemůžu."

"Ale musíš. Já ti jinou radu dát nemohu."

"Ano. Asi musím."

"Nast'o, uzdraví se?"

"Nevím. Bojím se, že..."

"Že byl něčím cizím, proti čemu nemáme ochranu, ozářen."

"To si myslí babička?"

"Ona to dokonce tvrdí."

"Udělala bych všechno - ale co můžu? A náramek je ztracený."

"Já vím."

"A víš ještě něco? Ještě něco víc?"

Zavrtěl hlavou. A pak řekl: "A co když je to všechno jinak? Co když to souvisí s přítomností Honzy, který se neprojevil? Nic nevíme. Co když je tvým úkolem se Jirky vzdát? Uměla by ses ho zříct pro jeho uzdravení?"

"Bez váhání!"

V tu chvíli jsme oba prudce sklonili hlavy. Něco děsivě chladného a po šeríku vonícího se bouřlivou vlnou přehnalo pokojem. Zapotácěla jsem se. Martin mě zachytil a babička vcházela do dveří.

"Vilmo, měla jsi pravdu!" vykřikl Martin.

"Děvenko," zašeptala a vyhrkly jí slzy.

Sedla jsem si ke stolu, před očima jsem měla mžitky, třásla jsem se.

Babička řekla: "Je čas, aby ses dozvěděla všechno. Počkej chvíli."

Za chvíli se vrátila s několika listinami.

"Přečti si to, ale zůstaň s tím raději tady, nechod' do Honzova pokoje."

20. kapitola

Listiny Vilmy Foltýnové

Když jsem o Vánocích našla mezi vánočními dárky náramek, myslela jsem, že je to jedna z těch napodobenin, co se teď vyrábějí. Myslela jsem, že mi ho dal můj Jenda, že je to výraz jeho pokání za to, že neměl dost citu pro Honzu, pokud ten žil zde, mezi námi. Nic jsem neřekla, jen jsem mu jednou před večeří, dokud jsme byli sami, stiskla ruku a řekla mu, aby se už netrápil, protože nikdy neudělal nikomu nic zlého svévolně. Protože mě vděčně pohladil a ulehčeně se pousmál, měla jsem jeho dárcovství za potvrzené a pak jsem - nábožně a s láskou - položila šperk na noční stolek v Honzově opuštěném pokoji...

By opuštěn, dokud k nám nebyla záhadnými silami zaváta Nast'a. Ubytovala jsem ji tam a ona objevila náramek, dala si ho na zápěstí. Potěšilo mě to.

Pak vypukly události...

Jiří se uzdravil a tajemství náramku se vyjevilo.

Nevyzradilo se celé tajemství. Náramek uhasl, přestal léčit. Pak Jiří nanovo onemocněl... Ale to se stalo až potom...

Když v urychlovači uzdravili moji krávu, napadla mě ta myšlenka. Vzpomněla jsem si, že Nast'a viděla v jablku scénu, která se opravdu několik dní předtím odehrála. Co když je i v náramku ukryta paměť věci nějaká důležitá zpráva? A náramek patří mně! Tedy je to zpráva pro mě! Ale umím ji vyvolat? Nast'a je stále předpodstatnější! Vzápětí jsem si vzpomněla na to, že jasnovidci, kteří vyvolat paměť věci umějí, také nejsou předpodstatnější a existovali v době, kdy KT vůbec ještě nebyla známou skutečností a že já docela určitě nějaké parapsychické schopnosti mám. Ale nechtěla jsem předem nikomu nic říkat. Možná, že by mi i bránili nebo chtěli být při tom. Cítila jsem, že musím být sama! S Honzou!

Zavřela jsem se v Honzově pokoji a položila před sebe náramek, který jsem v rezervaci sebrala. Dívala jsem se na něj a nevěděla, co mám dělat. Soustředila jsem se na Honzu, až jsem ho viděla v duchu před sebou, ale jinak se nedělo nic. Volala jsem Honzu polohlasně, ale pořád nic.

Zavřela jsem oči a vzpomínala, nutíc se ke klidu, na to, co jsem s ním kdy prožila, a najednou se mi zdálo, že někam odplývám. Pak se mi před zavřenými očima zjevily nějaké tabulky, popsané krmivovými vzorci, docela neznámými a zajímavými, a pak jsem z nich četla o plemenářských - to sem nebudu zapisovat, protože je to něco jiného, něco, co už jsem si zapsala jinam a co, přes všechnu složitost, nikdy nezapomenu, to vím docela jistě. I když jsem nedočetla do konce, protože pak jsem byla poodnesena další vlnou, za zavřenými víčky mi zablesklo prudkým světlem a pak už vůbec nevím, jestli jsem měla oči otevřené, nebo ne, jestli jsem bděla, nebo byla v nějakém transu...

Viděla jsem bílý dům, jako z mramoru, ale působící tak lehce, jako by se vznášel, jako by byl z naškrobeného krajkoví. Stál na louce pokryté stříbrnou jinovatkou, a přece ta louka byla živá, plná překrásných květin.

Potom jsem uviděla vysokého hubeného člověka. Mě bledou tvář, jen kolem očí byl černý. Měl bílý úbor, podobný dávnému obleku starých Indů, měl i turban s velikým zeleným blýskajícím se kamenem. Nesl plnou náruč šeríků všech barev. Nevešel do domu. Otevřeným oknem do něj vhodil kytici. Vzápětí se mezi dveřmi objevila zlatá žena v průsvitné říze a za ní můj Honza!!!

"Lingame!" vykřikl Honza. "Ty se nehněváš?"

"Ty nevíš, co to znamená přijít se šeríkem?"

"Ne, ale..."

Ten cizí muž se hlasitě zasmál.

"A ty, Trauun?"

"Určitě něco krásného! Pojď, stýská se nám po tobě, nedovedeš si představit jak!"

Pak byli v pokoji plném koberců, s nízkým stolkem a podivnými nízkými sedačkami, v nichž pololeželi, poloseděli. Na stole měli štíhlé vysoké sklenice a džbán s nápojem.

"Honzo, slyšel jsem o tvé práci a o tvém přání dát o ní zprávu své babičce."

"A ty bys ...?"

"Proto jsem přišel."

"A my mysleli, že nám nikdy neodpustíš," řekl Honza dojatě.

"Jsi velký muž," řekla Trauun.

"Myslím, že jsem," řekl Lingam a znovu se zasmál.

"Opravdu mi pomůžeš?" ptal se Honza.

"Trauun, dej mi svůj náramek."

Zaváhala.

"Je to nutné," řekl on.

"Je to jediná památka na domov."

"Pak lituji," řekl Lingam.

Trauun rychle sňala svůj pokad a položila ho na stůl. "Pro Honzu se vzdám i života."

Lingam sebral náramek, několikrát po něm přešel oběma rukama, soustředěním zbledl jako papír, těžce dýchal a potom, zadýchaný a vyčerpaný, řekl: "Máš to napsané?"

"Ano, mám to tady, mám tady všechno, co bych rád, aby babička..."

"Dej to sem," přerušil ho.

Pak náramkem přejížděl po listinách, potom obojí položil stranou.

"A teď mi řekni přesně, kde kdo z tvé rodiny žije, urči mi přesnou polohu, ale skutečně přesnou."

Honza mu rychle něco vysvětloval, ale já přestávala rozumět, nepřekládalo mi to, slyšela jsem úplně cizí řeč. Ten druhý se mnoho vypytał. A pak najednou řekl: "A Nas?"

"Ale Nast'a s tím nemá nic společného! Babička jí stejně všechno řekne!"

"Vím, kde je Nas. Nepřerušil jsem s ní spojení, nedovolil jsem, aby se přizpůsobila. Ta její láska je tam, kam jsi ukázal cestu, že?"

"Ale Lingame!"

"Ostatní si zařídím sám."

"Ale Lingame!!"

"Mějte si planetu Devíti měsíců, osídlete ji svými pyšnými potomky! Planetu blbců! Já, já budu mít Zemi, já nepustím z moci tu, kterou jsem zajal! Moji potomci osídlí Zemi, která by se už jen tak bohům sestupujícím z nebe nepoddala! Ale já! Já dokážu víc, než dokázal kdykoliv kdo předtím!"

"Lingame, nesmíš ublížit Nastě!"

"Nabil jsi náramek svou osobností, dojde k cíli, dojde k tvé babičce a bude mou zbraní. Jsi docela bezmocný. Podaří se mi, co se nepodařilo žádnému Gemanovi přede mnou! Bude to velkolepá akce, bude to víc než Harrapa, víc než Uruk!"

Mluvil opojený a pak náhle zmlknul. Pozdvihl náramek nad hlavu a ten se rozplynul. "V té tvé Pustince se znovu zhmotní."

Honza i Trauun mlčeli. Byli úplně bezmocní a věděli to.

"Už víte co znamená šefík?"

"Něco strašného," vydechla Trauun.

Mnoho jsem pochopila, ale vůbec jsem nevěděla, co mám dělat. Vzpomněla jsem si, že když došlo k tomu strašlivému úrazu a na Jirku se vrhl rozběsněný býk, ačkoliv byl jinak mnohem mírnější než mnozí jiní a ačkoliv i s těmi největšími rošťáky si Jiří ví rady, zkrátka, když k tomu došlo a já se nad ním sklonila jako první, ovanula mě prudká, opojná vůně šefíku, smíšená ještě s nějakou jinou, neznámou vůní. Že by ho chtěl Lingam takto odstranit? Ale proč? Z pouhé žárlivosti? To jistě ne! K tomu by se nesnížil. Jde o něco mnohem závažnějšího. A potom jsem si vzpomněla na to, jak Violens naráz dosáhl úplného přizpůsobení. Miloval se s Vilmou! Kdyby se Nast'a... Vyrvala by se tím z jeho moci! O tohle jde?

Lingam nebude přece týrat někoho z planety, kterou si chce podrobit. Anebo bude?

Jenže tehdy, když byl Jiří v nemocnici, jsem o Lingamovi nic nevěděla. Pak přijela Nast'a. Milující, oddaná Nast'a, přivábená zlou či dobrou mocí... Náramek nabitý sympatizující Honzovou osobností učinil zázrak. Náramek, nástroj Lingama, vyzářil zkázu. Šefíková vůně, ta zlá, je teď, jak píši, kolem mne. Ale kdo ví? Je to Lingam sám, nebo jen zloba, kterou nabil náramek? Je noc, všichni už spí, jsem sama ve staré kuchyni.

Nemohu se svěřit Jendovi, nesnesl by to, zhroutil by se mi. Je už ráno po hrozné noci, jsem sama doma, nemám službu, tu má inženýrka.

Večer: Svěřila jsem se Martinovi. Poprvé v životě jsem jej viděla bezradného, poprvé v životě mi nemohl pomoci ve všem, co mě trápí a děsí. Ale přece něco podnikl. Především odnesl náramek, ví jak ho zničit. Také byl v nemocnici u Jiřího. Neposlechl mě a řekl mu všechno o Lingamovi a Nastě.

"Musíš se Nastí vzdát, nebo zemřeš."

"Nemohu se jí vzdát, neopustím ji, nemohu po tom, co pro mě udělala."

"Ty pro ni nemůžeš nic udělat. Buď se jí vzdáš a uzdravíš se, nebo se jí nevzdáš a zabije tě Lingam. Pro ni není záchrany."

"Řekněte to profesorovi, Mudrové, nenechávejte si to pro sebe! Proč proboha mlčíte? Proč to tajíte? O mě vůbec nejde! Jde jen o ni. Musíte ji zachránit!"

"Dokud žiješ, je snad ještě nějaká naděje, copak to nechápeš?"

Zamyslel se, pak přikývl.

Martin ke mně přišel a řekl, že s Nast'ou promluví. Nejdřív o samotě a pak přijdu já...

Co se stane? Co bude s Nast'ou, s naší rodinou, s Pustinkou?

S celou planetou?

Vůbec nedokážu odhadnout nebezpečí, protože nemohu odhadnout moc šedého d'ábla Lingama. Nevím, co může dokázat tím, že ji donutí mít s ním gemanské potomstvo. Kolik by jich muselo být, aby... Třeští mi hlava. Už nemohu. Už nemohu, nemohu dál.

Nastěnko, tak už všechno víš. Buď statečná a prozatím se smíř s tím, že se nedá nic dělat. Večer to řekneme ostatním. Byla to chyba, že jsme to neudělali hned. Jedno už se stalo: Jiří v této chvíli ví, že se Tě musí vzdát.

21. kapitola

Vyplula jsem do rezervace, vznášela se mezi stromy, připadala si jako Botticelliho Primavera a taky trochu jako Hynaisova Zima. Čas byl něco mezi tím, sem tam ležel ještě sníh, ale vítězilo tání a v korunách stromů houkal jedinečný předjarní vítr... Vála jsem s váním a věřila tomu starému přísloví, že doufat se musí, pokud se dýchá, a já dýchala a žila...

Zatoužila jsem udělat něco odvážného, něco dramatického. Přepadnout Jirku v jeho pokoji, zůstat u něho a umřít až umře on. A co když Lingam nepřijde včas? Není to přece všudypřítomný bůh! Zůstanu s Jirkou a potom už Lingam nebude mít nade mnou moc! Zhmotním se, přizpůsobím se a budu normální pozemská žena. Žena! Zachvátila mě prudká naděje a žízeň žít!

Lingam už nemá spojence v náramku! Náramek neexistuje! Nedostává už informace! Možná... A potom! Snad měl nade mnou moc i proto, že jsem ho jako přítele měla ráda! Ale je faktorem něco tak nehmotného? Přemýšlela jsem a letěla, neviditelná a lehoučká, ze stínu lesa na pastviny a přes pastviny ke statku, k budově, kde bydlí někde zaměstnanci statku, kde je snad Jiří. Už jsem nepochybovala o tom, že slib neslib, padnu mu do náruče! Letím. Letím!

"Nas, Nas!" slyším a ten hlas je naléhavý i zoufalý.

Lingam!

Vyrůstal z louky, jako smutný, nalomený strom.

"Čekám tu na tebe dlouho. Věděl jsem, co tě napadne, věděl jsem, že nedodržíš slib."

"Tys věděl, že..."

"Všechno. Učili mě o vás - pozemšťanech."

"A divíš se mi?"

"Můj guru Enlin vložil náš sňatek do svých záměrů s touto zemí."

"Mě se na nic neptal!"

"Nas, tehdy, když si Trauun vyvolila Gilgama, já jsem byl uražený, ponížený, ale netrpěl jsem. Už jsem věděl, že mám rád tebe! Že tě chci! Nas, já tě nechci unést, já tu chci zůstat s tebou a pracovat pro pozemšťany! Založit veliký nový rod, který za tisíc let obrodí... Nas, ty mě máš přece také ráda!"

"Teď už ne!"

"Kde je Trauunin náramek?"

"Už není."

"Není... A ty mi neřekneš, abych zůstal?"

"Vrať se na Gem. Chceme se povznést vlastními silami a změnit svět podle svých představ."

"Ale kdybych vám pomáhal a pak moji synové..."

"Kdybych ty syny vychovala já?"

Skláněl hlavu. Nemýlím se! Je to zoufalství! Je to jeho prohra! Copak se teď, v této chvíli, rozhoduje o budoucnosti Země? Nemohla jsem to přijmout, uvěřit tomu, buď mě klame nebo já šílím a něco se mi zdá. Ale pak je na čase se probudit! Jenže Lingam tu stojí dál přede mnou a prosí velkýma černýma očima.

Najednou v nich svítlo! Nadějí!!!

"Býk! Býk! Svatební býk! Posadím se s tebou na býka a to bude svatba! Probudí se plodivé síly v nás, budeš moje!"

Otočila jsem se. Jak se to mohlo stát!!! Z blízké stáje se nějakým způsobem utrhł Brambůrek, už statný pětimetrákový Honzův býček, a hnál se přímo k nám. Lingam mu utíkal naproti.

Dívala jsem se na býka a muže, jak se k sobě blíží. Lingam je stejný ve vztahu ke zvířatům, jako Honza. Brambůrek ho poslechně!

Už jsou u sebe. Lingam letí proti němu, rozpíná ruce. Brambůrek zabrzdí, sehne hlavu.

"Pozor, Lingame!"

Lingam leží pod kopyty býka. Býk stojí na místě a čeká. Chci k nim letět, ale nemohu! Přizpůsobená, těžká, nemotorná, deru se k nim, je bláto, je mi špatně.

Lingam dýchá. Na pravé straně hrudi mu bílý šat prosakuje rudou krví. Obličej má zšedlý, jak ztrácí krev.

Brambůrek stojí a čeká. Nemohu nechat Lingama vykrváčet!

S vypětím všech sil ho zvedám na Brambůrkův hřbet, zvíře je trpělivé. Pak jdeme, vedu Brambůrka za obojek. Jdeme do babiččiny kanceláře. K telefonu.

Vstoupila jsem tam i s býkem a jeho břemenem a úlevou jsem málem omdlela, když jsem se setkala s ustaranými, utrápenými pohledy babičky Vilmy a Heleny Mudrové.

"To je on?" zeptala se babička.

"Ano. Brambůrek ho napadl."

"Zasloužil by si, abychom ho nechali chcípnout, prasáka," řekla Helena nenávistně.

"Ne!" vykřikla jsem s hrůzou. "Zavolejte do nemocnice!"

"Tady kancelář zootechniků, ale samozřejmě - statek - máme tu vykrváčeného kosmického prasáka, slyšíte - hergot, nedělám si prdel - ano, tak jedete okamžitě?" Zavěsila. "Je na tom tak špatně, že mu nemůžu dát ani do držky."

Všechno se ve mně vzepřelo. Uvědomila jsem si, že bych nedovolila, aby mu Helena ublížila. Dvakrát mi skoro zabil Jirku!!! A přitom - měla jsem najednou absurdní pocit, že pod zorným úhlem Gemu se nedopustil zločinu. Je mi ho líto. Lidí, lidí! Jak je mi ho líto! Musela jsem si sednout. Nebylo mu líto, že ztratil Trauun, protože chtěl mě. Ale proč přišel se šefíkem? Miluje mě? Strašně jsem zatoužila to vědět.

Přijeli pro něj.

Helena se na něj dívala, když ho nakládali na nosítka, a najednou proti své vůli řekla: "Vůbec nedělá dojem šedého ďábla. Vypadá jako inteligentní ušlechtilý Ind, vid' Vilmo?"

A babička zamyšleně přikývla.

Jela jsem s ním. V sanitce jsem sledovala jeho obličej, stále bělejší, a poslouchala jeho téměř nezatelný dech. Držela jsem ho za ruku a mučila se záškuby jeho těla. Vůbec neotevřel oči.

"To je dobře, že jste tu. Vaše předpodstatněná krev mu možná pomůže."

Ale nepomohla.

"Zavolejte Violense," prosila jsem.

Violens tam byl hned. Také to nepomohlo.

"Co se mu stalo?" ptal se Violens.

"Poranění není vážné, ale ztratil mnoho krve, snad přežije."

"Mohu ráno přijít, prosím?" ptala jsem se a Violens překvapením doširoka rozevřel oči.

"Můžete. Ale copak se musíte ptát?"

"Musím. Když mu začala proudit krev z těla, ztratila jsem přepodstatnění."

Šli jsme s Violensem domů.

"Violensi, také ho lituješ?"

"Je to Honzův přítel, nebo ne?"

"Byl. Ale teď vlastně nevím... Přišel k němu se šefíkem. Ty víš, co to na Gemu znamená?"

"O tom mi kdysi dávno vyprávěl na DM Jan Halber. Není pro to pozemských slov."

"Pomstu?"

"Ne v pozemském slova smyslu."

"Čin?"

"Snad by se dalo říct, že i čin. Je v tom láska. Gemané neznají lásku ve smyslu našem. Nevím, proč to tak je."

"Už mi nic neříkej."

Violens mlčel, ale podíval se mi do očí. Jeho pohled byl plný bolestného soucitu.

Spala jsem špatně. Probouzela se z těžkých snů, znovu do nich upadala. Všechny ty sny se odehrávaly na Gemu. Byli jsme tam všichni čtyři, byli jsme šťastní, a pak jsem odlétala, byla z toho zoufalá černým, nekonečným zoufalstvím. Ráno jsem zaspala. Přišla jsem do kuchyně, všichni tam byli, čekali na mě, celí rozrušení.

"Co se stalo?"

"Šedý ďábel zmizel z nemocnice."

"Je tady?"

"Máme strach. O tebe!" Všichni měli strach, všichni tedy už všechno věděli.

"Nemějte strach. Ztratil už nade mnou moc."

"Víš to jistě?" ptala se babička. A Helena: "Víš jistě, že nedošlo k neposkvrněnému početí?"

"I to vím jistě," řekla jsem a začervenala jsem se.

"Kdybychom tak mohli mít jistotu," vzdychla mladá Vilma.

Běžela jsem do Honzova pokoje.

Jestli se Lingam vrátil, nemůže být jinde, to jsem tušila.

Ale nebyl tam

Záclona v otevřeném okně se zachvívala.

Co se to blýská?

Na stolku leží veliký zelený kámen z Lingamova turbanu.

Pozor! Nebezpečí! Záření!

A už jsem byla v transu.

Vidím Lingama, jak pokládá ten kámen na noční stolek a říká:

"Není ničím nabit. Neboj se. Je to jenom mé rozloučení. Mír s tebou, milovaná Nas."

22. kapitola

Sedím ve staré kuchyni, v obleku mladé Vilmy, přichystaná na cestu. Za chvíli pro mě přijede Martin a odletím domů, do Oděsy. Pojede se mnou Mada, zůstane u našich na návštěvě, a já

se zítra s omluvenkou podepsanou akademikem Bílým vrátím do školy. Vrátil jsem se se starým špičatým nosem a se starými tmavými vlasy. Trochu mě to mrzí.

Před chvílí za mnou přišla mladá Vilma a ptala se, jestli je tu ještě Jirka. Řekla jsem jí, že tu nebyl.

"To je divné, maminka mi volala do rezervace a mimochodem povídala, že sem jde Jirka, že ho za tebou posílá."

"Ale nepřišel."

"Třeba ještě přijde."

"Nepřijde. Volal a já jsem se s ním srdečně rozloučila, řekla jsem mu, že nemusí chodit, když je přece v práci, a on řekl, že je léto na dosah ruky, to se pak uvidíme."

"Ty jsi s tím souhlasila?"

"Souhlasila."

"Vy jste nerozebírali situaci po Lingamově odchodu?"

"Ne. Vždyť mu všechno řekla babička."

"To jistě, ale to jsou vnější věci." Vilma ze mě byla nešťastná. Chtěla mi pomoci, ale nevěděla jak a asi pořádně nevěděla k čemu...

"Jaké máš vlastně plány?"

"Škola, články..."

"A Jirka?"

"Já nevím, Vilmo."

"Neodjížděj, dokud si s ním nepromluvíš!"

"To nepomůže. Oba jsme znejistěli..."

"Ale jestli to odložíte, hrozí nebezpečí, že si už nepromluvíte nikdy!"

"Hm."

"Abys nelitovala!"

"Byla jsem strašně zamilovaná, ale nevím, jestli jsme se měli rádi. Chápeš mě?"

"Ne!"

"Mezi námi dvěma stojí Lingam..."

"Tomu tedy nerozumím!"

"Já taky ne. Těším se na práci, Vilmo, napíšu také nějaké povídky. Už mi nic neříkej."

Otevřela ústa, ale zase je zavřela. Já jsem se na ni povzbudivě usmála a ona mimoděk můj úsměv opětovala.

"Chceš něco s sebou? Něco k jídlu?"

"Mám všechno, dík."

Nechala mě samotnou, a já píšu. Zdá se mi, že Martin a Mada už jsou tady, slyším jemné předení motoru a hlasy.

Těším se domů, těším se na práci.

Těším se na všechnu skutečnost i na sny.

Na krku mám neškodný veliký smaragd na sametové stužce...